

Ehlibeyt, 12 İmamlar ve Hz. Ali

Remzi KAPTAN

Ehlibeyt, 12 İmamlar ve Hz. Ali

Remzi KAPTAN

Bu çalışma, Remzi Kaptan'ın çeşitli zamanlarda yazdığı yazılardan ve yaptığı sohbetlerden derlenmiştir.

Remzi Kaptan, 1976 yılında K. Maraş'ta dünyaya geldi. Bir çok Maraşlı Alevi gibi çocukluğu Maraş olaylarının ağır etkisi altında geçti. Remzi Kaptan, kişilik bilincine ulaştıktan sonra tercihini Alevilik yoluna hizmetten yana yaptı. Bu tercihin gereği olarak Alevilik yoluna hizmetini sürdürmeye devam ediyor.

İletişim için: remzi.kaptan@yahoo.com

İçindekiler

1. Ehlibeyt ne anlama geliyor ve kimlerden oluşuyor?
2. Alevilerin inandıkları, bağlandıkları Hz. Muhammed hakkında biraz bilgi verebilir misiniz? Ne zaman nerede doğmuştur, ne tür zorluklarla mücadele etti, Ona ilk inanlar kimlerdi? Hz. Ali ve Ehlibeyt için neler söyledi?
3. Hz. Ali'nin hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?
4. Hz. Fatma'nın hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?
5. İmam Hüseyin kimdir? Ne zaman nerede doğmuştur? İmam Hüseyin neyin sembolüdür? İmam Hüseyinin Kerbeladaki tavrını nasıl algılamak gerekiyor?

6. İmam Hasan'ın hayatı hakkında biraz bilgi verebilirmisiniz?
7. 12 İmamlar kimlerdir? Aleviler için ne anlama geliyorlar?
8. Hz. Muhammed Nurdur
9. İmam Zeynel Abidin'in hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?
10. İmam Muhammed Bakır'ın hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?
11. İmam Caferi Sadık'ın hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?
12. İmam Musa Kazım'ın hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?
13. İmam Ali Rıza'nın hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?
14. İmam Muhammed Taki'nin hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?
15. İmam Ali Naki'nin hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?

16. İmam Hasan Askeri'nin hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?
17. İmam Muhammed Mehdi'nin hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?
18. Hz. Zeynep kimdir, ne zaman nerede doğmuştur? Kerbela da ve Kerbela sonrası nasıl bir tutum almıştır? Zeynep adı neyin sembolüdür ve ad Aleviler için ne anlama geliyor? Günümüzde ve gelecekte kadınlar Hz. Zeynep'i neden örnek almalılar?
19. Hz. Ali'nin Doğum Yeri
20. Ehlibeyt Haklıdır
21. Kerbela Olayının Aleviler için önemi nedir ve Kerbela Olayı nasıl gelişti?
22. Bir Bütün Olarak Hz. Ali
23. İmam Hüseyin Gönüllerin Sultanıdır
24. Günümüzde Hz. Ali
25. Fedek Olayı

26. İmam Hüseyin'in Mücadelesi İktidar Olma Mücadelesi Değildir
27. Sünnilere Göre Hz. Ali
28. Yiğit Olmak Hüseyin Olmaktır
29. Hz. Ali'nin Siyaset Anlayışı
30. Hz. Ali'yi Tanımak
31. İmam Hüseyin İçin Ağlamak
32. Hz. Ali ilkelerin İnsanıdır
33. Hz. Ali'nin Düşünce Denizinden Bir Kaç Damla
34. Ehlibeyt Bendesi Olmak
35. Gadir Hum Olayı
36. Allahı'n Aslanı Hz. Ali'den dersler
37. Hz. Ali Mazlumların Yarenidir
38. Hz. Muhammedin Vasiyetini Yazdırmak İstemesine Ömer'in Karşı Çıkması
39. Hz. Ali, Ebubekir, Ömer ve Osman'a Biat Etmemiştir
40. Sıffin Savaşı

41. Hz. Ali'nin Aşıklarıyız
42. Hz. Ali Yolumuzun Önderidir
43. Haricilik ve Nehrevan Savaşı
44. Hz. Ali'nin Cenaze Merasiminde Kimliği Meçhul Bir Şahsın Yaptığı Konuşma
45. Hz. Ali'nin, Hz. Fatma Ananın Hakka Yürümesinden Sonra Söyledikleri
46. Alevi Tarihinde Ehlibeyt ve 12 İmamlar Dönemi Bilinmesi Zaruri Bir Dönemdir
47. İmam Hüseyin Güzelliktir
48. On Dört Masumu Pak kimlerdir?
49. On Yedi Kemerbest kimlerdir?

Ehlibeyt ne anlama geliyor ve kimlerden oluşuyor?

Anlam olarak Ehlibeyt Hz. Muhammed'in ailesi demek. Bu aile Hz. Muhammed, Hz. Ali, Hz. Fatma, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'den oluşmaktadır.

Alevi inancının temelini Ehlibeyt sevgisi ve bağlılığı oluşturuyor. Ehlibeyt'in kutsallığı ve masumluluğu Kuran'da şöyle geçiyor:

Ahzap suresi 33. Ayet

"Ey Ehlibeyt, Tanrı sizi her türlü kirden arındırdı ve sizin tertemiz kalmanızı diler".

Yine sevgili Peygamberin Ehlibeyt için söylediği hadisler var. İşte bu hadislerden bir kaç:

- Kuran ve Ehlibeyt ikizdir.

- Ey halk, biliniz ki bende insanım. Allah'ın daveti bana yakında gelecektir. Bende onu kabul edeceğim. İşte ben

size iki mühim ve en değerli emaneti miras bırakıyorum. Bunlardan birincisi Kuran, ikincisi benim Ehlibeyt’imi. Allah’ın huzurunda size Ehlibeyt’imi tavsiye ediyorum. Allah’ın huzurunda size Ehlibeyt’imi tavsiye ediyorum. Allah’ın huzurunda size ehlibeytimi tavsiye ediyorum.

- Bana ve Ehlibeyt’ime Selatü selam getirmeyenin duası kabul olmaz.
- Benim şefaetim, ümmetimden Ehlibeytimi sevenleredir.
- Ehlibeytim Nuh un gemisine benzer, ona sarılan ebedi kurtuluşa erer. Kim binmezse helâk olur.
- Ey insanlar, Allah’ı kendi nimeti ile sizi beslediği için seviniz. Beni de Allah’a olan muhabbetinizle seviniz. Ehlibeyt’imi de bana olan muhabbetle seviniz.
- Her şeyin bir esası, bir temeli vardır. Dinin esası da Ehlibeytimdir ve onlara muhabbettir.
- Ehlibeyt’ime eziyet eden, Allah’a eziyet eder.

Bütün bu hadislerden anlaşılacağı üzere Hz. Peygamber ümmetine Ehlibeyti’ne uymayı emretmiştir. Ama maalesef ümmetinden bazıları dünya malına tamah gösterip Ehlibeyt’e her türlü düşmanlığı yaptılar. Hz. Hasan’ı zehirlediler, Hz.

Hüseyin'i Kerbela'da şehit ettiler. Ama sevgili peygamber olacakları görmüş ve ümmetine şöyle seslenmiştir:

"Yahudiler 71 fırkaya bölündüler, Hristiyanlar 72 fırkaya bölündüler, sizlerse (Müslümanlar) 73 fırkaya bölüneceksiniz. Ama bu 73 fırkanın içinde sadece bir tanesi doğru yolu bulacaktır. O da benim Ehlibeyt'ime uyanlar olacaktır."

Fazla söze gerek yok. Her şey ortada. Ehlibeyt'e muhabbet ve bağlılık ibadettir.

Alevilerin inandıkları, bağlandıkları Hz. Muhammed hakkında biraz bilgi verebilir misiniz? Ne zaman nerede doğmuştur, ne tür zorluklarla mücadele etti, Ona ilk inanlar kimlerdi? Hz. Ali ve Ehlibeyt için neler söyledi?

Hız. Muhammed, 570 yılında Mekke'de doğdu. Ailesi Kureyş kabilesindendi. Hız. Muhammed'in babası Abdullah o henüz doğmadan ölmüştü. Annesi Amine (Emine) de altı yaşındayken ölünce çocukluğu dedesi Abdülmuttalib sonra da amcası Ebu Talip'in yanında geçti. (Bu arada belirtmek gerekir ki; Ebu Talip Hız. Ali'nin babasıdır.)

Hız. Muhammed ticaretle uğraşan Ebu Talip ile beraber Suriye ve Yemen de dahil olmak üzere bir çok yere gitti. Bu arada kervanlar sahibi olan Hız. Hatice ile evlendi. Bu evlilikte Hız. Fatma doğdu. Bilindiği gibi Hız. Fatma, Hız. Ali ile evlendi ve böylece peygamberin soyu sürdü.

Hız. Muhammed ticaret yaşamında bir çok yeri gezip görmüş ve Arap yarımadasının toplumsal yapısını yakından tanımıştı. Hız. Muhammed ticaretle zenginleşen Mekke'de gördüğü adaletsizliklerden bunalmış ve ticaretten uzaklaşmıştı. 605 yılında ve izleyen yıllarda sık sık toplumdan uzaklaşıp Nur dağına çıkıp Hıra mağarasında tek başına kalmaya, düşünmeye başlamıştı. Bu durum yaklaşık 5 yıl kadar sürdü. Ve günlerden

bir gün Tanrının meleklerinden Cebrail Hz. Muhammed'e ilk ayetleri bildirdi. Hz. Muhammed bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu. Daha sonraları bunların Vahiy olduğunu öğrendi. Cebrail bir süre görünmedi. 613 yılında yeniden gelmeye başlayan ayetler peygamberliğini insanlara duyurmasını buyuruyordu. Hz. Muhammed'e ilk inananlar Hz. Ali ve eşi Hz. Hatice'ydi. Ama putlara tapan Mekkeliler Hz. Muhammed'e inanmadılar. Hz. Muhammed'e inananların sayısı hızla artmaktaydı. Bu durum zengin Mekke'lileri tedirgin etmeye başlamıştı. Çünkü Hz. Muhammed çok tanrıcılığı (putperestliği) ve onun etrafında gelişen adaletsizliği reddediyordu. Ve Müslümanlık bütün kötülöklere karşı en güzel seçenektir. Mekke'nin ileri gelenleri Hz. Muhammed'i peygamberliğinden vazgeçirmeye çalıştılar. Vazgeçiremeyince de baskıya ve şiddete başvurdular. Bunun üzerine Hz. Muhammed Müslümanların daha güvenli yerlere göç etmelerine izin verdi. 615'te bir bölüm Müslüman Habeşistan'a (Etiyopya) gittiler. Hz. Muhammed ve yakın çevresi mücadelelerini Mekke'de sürdürmeye devam ettiler. 619'da Hz. Muhammed'in en büyük destekçileri Ebu Talip (Hz. Ali'nin babası) ve eşi Hz. Hatice vefat edince baskılar artmaya başladı. Hz. Muhammed Medine halkından gelen davet üzerine Medine'ye Hicret (göç) etti.

Hicret (göç) denilen bu olay İslam takvimi olan Hicri takviminin de başlangıcıdır.

Ama Mekkeliler gelişen İslamiyet'ten hoşnut değillerdi. Bu yüzden de Hz. Muhammed'e karşı bazı Arap kabillerini kışkırtıyorlar ve onların Hz. Muhammed'e saldırmalarını örgütüyorlardı. Buna karşın Hz. Muhammed'de Müslümanları örgütleyerek onları savaşa hazırlıyordu.

Bu savaşların en önemlileri şunlardır:

Bedir 624, Uhud 625, Hendek 627, Hz Muhammed bütün bu savaşlardan zaferle çıktı.

630 yılının ocak ayında Hz. Muhammed Mekke'ye girdi. Kentteki bütün putları yok etti. Mekkeliler için af ilân etti. Hz. Muhammed bundan sonra Müslümanlara direnen kabilelere karşı harekete geçti. Bundan sonra Arabistan yarımadasında yaşayanların çoğu Müslüman oldular. Hz. Muhammed 632'de ilk ve son kez hac ziyaretinde bulunduktan sonra (ki buna veda haccı da denilir) Medine'de hakka yürüdü.

Bazı Alevi düşmanları, Alevilerin Hz. Muhammed'i peygamber olarak kabul etmediklerini propaganda ettiler. Oysaki gerçek bunun zıttıdır. Aleviler tarih boyunca ve günümüzde Hz. Muhammed'i peygamber olarak kabul ettiler. Alevilerde Hz.

Muhammed'e bağılılık tartışılmaz. Aleviler Hz. Muhammed'i İslamın peygamberi olarak kabul ederler ve ona inanırlar. Aleviler peygamberin soyuna yapılanları her ibadet edişlerinde lânetlerler. Ve bu anlamıyla peygambere bağılılıklarını dile getirirler. Ama bazıları peygamberden şefaata umarken onun biricik torunlarına ve Ehlibeyti'ne yapılanları görmezlikten gelirler. Bu da bir ikiyezlılölüğün, sahtekârlığın Emevilerden başlayarak günümüze geldiğini gösteriyor.

Aşağıda Hz. Muhammed'in Hz. Ali ve Ehlibeyt için söylediklerinden bir kaçını yazacağız. Ama ne acıdır ki; Yezitler, Muaviyeler ve onların günümüzdeki temsilcileri bunları yok saymaya devam ediyor. Onlar Hz. Ali ve Ehlibeyt gerçeğini, haklılığını inkâra devam ediyorlar.

H z. Peygamberin çeşitli zamanlarda ve çeşitli vesilelerle söylediğı bir kaç hadis:

Ya Ali, benim Ehlibeytim Nuh un gemisine benzer. O gemiye binen kurtulur. Ve kim Ehlibeytime buğz ederse helak olur.

Ben ilmin şehriyim, Ali kapısıdır. İlmi isteyen kapıya gelsin.

Ya Ali, mümin sana buğz etmez, münafık ise seni hiç sevmez.

Ali, müminlerin dilediğı ve uyduğı kişidir. Mal ise münafıkların dilediğı şey.

Ey Allah 'ın kulları, bu Ali 'nin kanı benim kanımdır, teni benim tenimdir ve canı benim canımdır. Her kim bu Ali 'yi severse, beni sever beni seven de Allah 'ı sevmiş olur. Ali 'ye kim düşmanlık ederse bana düşmanlık etmiş olur.

Kuran ve Ehlibeyt ikizdir.

Hayatım gibi yaşamak isteyen Ali Veli edinsin.

Ya Ali, sen benim dünyada ve ahrette sancaktarımın.

Ali 'yi anmak ibadettir.

Ey halk! Biliniz ki; ben de insanım. Allah 'ın daveti bana yakında gelecektir. Ben de onu kabul edeceğim. İşte size ben iki mühim ve en değerli emaneti miras bırakıyorum. Bunlardan birincisi Kuran, ikincisi benim Ehlibeytim. Allah 'ın huzurunda size Ehlibeytimi tavsiye ediyorum. Allah 'ın huzurunda size Ehlibeytimi tavsiye ediyorum. Allah 'ın huzurunda size Ehlibeytimi tavsiye ediyorum, buyurdu. Bu yazdıklarımız sevgili peygamber tarafından söylenmiş olan hadislerden sadece bir kaçı. Bunlar Hz. Ali gerçekliğini ve Ehlibeyt haklılığını gösteren en büyük kanıtlardır.

**Hz. Ali'nin hayatı
hakkında biraz bilgi
verebilir misiniz?**

Hz. Ali, milâdi takvime göre 21 mart 598'de doğmuştur. 24. 01. 661 tarihinde ise, İbn Mülcem adlı hain tarafından zehirli bir kılıçla şehit edilmiştir.

Hz. Ali, İslam Peygamberi Hz. Muhammed'in amcasının oğludur. Hz. peygamberin yanında, onun eğitimi ile büyümüştür. ilk İslamiyet'i kabul eden kişidir. Ayrıca Hz. Peygamberin damadıdır da, dolayısıyla Peygamber soyunun sürdürücüsüdür.

Hz. Ali, Müslümanlığı ilk kabul eden erkek kişi olarak son nefesine kadar da İslamiyet için çalışmıştır. Savaş meydanın

da hiç yenilmemiştir. Bilgelikte, yiğitlikte, cesurlukta, fedakarlıkta üstüne insan yoktur. Hz. Ali, sadece yaşadığı süre içerisinde de değil, onu takip eden yüzyıllarda da zalimin korkusu, mazlumin dostu olmayı sürdürmüştür. Hz. Ali'ye kinli haydutlar ve İslam düşmanı putperestler, Hz. Ali'ye yapamadıklarını evlatlarına yapmaya çalıştılar. O zamanın Ebu süfyan'ları, sonra Muaviye, Mervan, Yezit olarak Hz. Ali'nin soyunu kurutmak istediler. Nitekim Hz. Ali'de dahil, (İmam Mehadinin dışında) İmamların hepsi şehit edilmiştir. Hiç birisi vadesiyle hakka yürümemiştir. Hz. Ali'ye ve soyuna yapılan haksızlıklar, katliamlar dolayısıyla Hz. Peygambere yapıyordu. Cahilliye döneminde Arap toplumunun başına bela olan putperest köleci bezirganlar, görünürde Müslüman olup öz olarak bezirganlığı sürdüren bu kişiler, Hz. Peygamber döneminde yapamadıklarının adeta acısını çıkartıyordu. Ebubekir'le başlayan süreç Yezit'e kadar uzanıyor, oradan da Yavuz Selim'e kadar gidiyordu. Bu süreçten günümüze kadar sayısız acılar yaşandı. insanlık tarihinde görülmedik vahşi katliamlar yapıldı. Bu sürece dair anlatılacak çok şey var ve bunlar dün olmuş gibi güncelliğini koruyor. Çünkü günümüzde de bu misyon en inceltilmiş haliyle sürüyor. Bu misyon kirli, ikiyüzlü bir misyondur. Hz. Muhammed'in torunlarını katletmek ve ondan sonra da ona salavat etmek ikiyüzlülük değil de nedir? Maalesef

İslam tarihinde bunlar yaşandı ve günümüze dek etki bırakacak kadar güçlü yaşandı.

İslamiyet, başta Hz. Ali'nin soylu mücadelesi olmak üzere gelişmeye devam ediyordu. Bu gelişme beraberinde bir çok sorunu da getiriyordu. Bu sorunların başında da eski putperest bezirganların Müslümanlığı kabul etmesiydi. Bunlar İslamiyet'i özümstedikleri için Müslüman olmuyordular. Bunların tek gayesi gelişen İslamiyet'in kazandığı değerlerin üzerine konmaktı.

Nitekim daha Hz. Peygamber hakka yürümeden, bu bezirganlar fitne fesada başlamışlardı. Hz. Peygamberin hakka yürümesinden sonra ise saldırılarını alenileştirip sıklaştırmaya başladılar. Bu saldırıların hedefi Hz. Ali'ydi, dolayısıyla Hz. Peygamberdi.

İslamiyet gelişen ve güçlenen bir din olarak kendi kurumlarını da yaratıyordu. Bu kurumların en önemlisi de halifeliktir. Halife olan kişi İslam toplumunu dini ve siyasi olarak yönetmekle görevli olan kişidir. Bu anlamda halifelik önemlidir. Hz. Peygamberin kendisinden sonra halifenin kim olması gerektiği konusunda hadisleri vardır. Hz. Peygamber bir çok sohbetinde kendisinden sonra Hz. Ali'yi halife olarak tanıtmıştır. Ve o zaman herkes bu halifeliği onaylamıştır. Ne var ki Hz. Peygamberin vefatından kısa bir süre sonra, -ki bu süre daha Hz.

Peygamber defin edilmeden öncedir- eski putperest bezirganlar kendi halifelerini seçmişlerdi. Hz. Ali, Hz. Peygamberin defin işleriyle uğraşırken onlar kendi halifelerini seçiyorlardı. Hz. Ali, sadece bir yönüyle değil, bütün özellikleriyle halifeliği hak eden kişidir. Bu özellikleri; ilk Müslüman olan erkek kişidir, bütün ömrü İslamiyet için çalışmakla geçmiştir, bilgelikte, cesurlukta, fedakârlıkta üstüne yoktur. Ayrıca Hz. Peygamberin soyunu sürdüründür. Bütün bunlara ek olarak Hz. Peygamberin hadisleri var. Örneklersek: "Ben ilmin şehriyim, Ali onun kapısıdır. Ali'yi sevmeyen beni de sevmiyordur. Bir kimse Ali'ye saygısızlık etti mi ban saygısızlık etmiştir." Bunlara benzer onlarca örnek. Bütün bunlar dünya insanlığının kabul ettiği genel gerçeklerdir. Bu gerçekleri günümüzün Sünni din bilginleri de kabul etmektedir. Ne yazık çıkarları el vermediği için ikiye üzlülük yapmaktalar.

Hz. Ali gücü olmasına, hakkı olmasına rağmen halifelik için kavgaya girişmedi. İslamiyet'in zarar görmemesi için Ebubekir'in halifeliğine ses çıkarmadı. Taraftarlarına dünya malının geçici olduğunu telkin edip onları kavgadan uzaklaştırdı. Ne var ki bu eski putperest bezirganlar sadece dünya malı ile yetinmediler. Bu putperest bezirganlar insanlığa umut olan İslam dinini de kendi çıkarları doğrultusunda

kullanmaya başladılar. Cahilliye dönemindeki eski gelenekleri tekrar yaşamaya/yaşatmaya başladılar. Ama bu sefer aralarında bir fark vardı. Bu fark da, cahilliye dönemindeki gerici geleneklerin İslam adı altında yaşatılmaya başlanmasıydı. Halbuki Hz. Peygamber sadece putları yıkmamış, aynı zamanda bu gerici gelenekleri de yıkmıştı. Hz. Ali burada önemli bir rol oynuyordu. Bu rol de bütün bu gerilikleri teşhir etmekte. Hz. Ali görevini layıkıyla yerine getirip, daha çocukken putlara attığı taşları söze dönüştürüp bu putperest bezirganlara fırlatıyordu. Eskinin büyük putperest bezirganları, önlerine çıkan bu engeli aşmak için olmadık hilelere baş vuruyorlardı. Hz. Ali bütün sorunları teker teker aşıyordu.

Hz. Ali sabırlıydı, bu sabrı kimse gösterememiştir. Hz. Ali mücadelesini daha bir azimle sürdürdükçe bu putperest bezirganlar çıldırıyorlardı.

Ebubekir'in ölümünden sonra putperest bezirganlar yerine Ömer'i halife olarak seçtiler. Tekrar tekrar belirtmekte yarar var, Hz. Ali'yi savaş meydanında yenen olmamıştır. Hz. Ali hiç bir savaştan kaçmamıştır, bu anlamda gücü, yiğitliği tartışılmazdır. Ama bütün bu yiğitliğe rağmen Hz. Ali, halifelik kavgasına girmemiştir. Bütün haksızlıklara, kışkırtmalara, tahriklere rağmen. Hz. Ali bunu yaparken bir tek gayesi vardı. O da;

İslamiyet zarar görmesin. Nitekim Ömer'in ölümünden sonra bu sefer Osman'ı halife ettiler bu bezirganlar. Hz. Ali sabırlıydı, sabrı en büyük silahtı. Bu putperest bezirganlar sadece Hz. Ali'yle savaşıyorlardı, aynı zamanda kendi içlerinde de büyük anlaşmazlıklar, çelişkiler vardı. Bu çelişkiler sonucunda Osman öldürüldü. Osman'ın ölümünden sonra, nihayet Hz. Ali halife oldu. Baştan beri olması gereken şimdi oluyordu. Bu putperest bezirganlar tayfası bu halifeligi mecburen de olsa kabullenmek zorunda kalıyordu.

Bu döneme dair ciltler dolusu değerlendirilme yapıla bilinir. Çünkü bu dönem İslam tarihinin en belirleyici dönemidir.

Hz. Ali halife olmuştu olmasına ama bu putperest bezirganlar boş durmuyordu. Hz. Ali bu putperest bezirgan tayfasının yaptığı tahribatları onarmakla meşgulken, onlar Hz. Ali'yi ortadan kaldırmanın planlarını yapmaktaydılar. Bu planların sonucu, Hz. Ali 24. 01. 661 tarihinde ibn mülcem adındaki katil tarafından zehirli bir kılıçla şehit edilmiştir.

Hz. Ali'nin şahadeti İslam tarihinde kanlı bir dönemin başlangıcı olmuştur. O tarihten bu yana, başta Hz. Ali'nin soyu olmak üzere, Hz. Ali'yi sevenler onun yolunda yürümek isteyenler insanlık tarihinde rastlanmamış katliamlara, baskılara maruz kaldılar. Bu katliamlar ve baskılar günümüze kadar da geliyor.

Ve aradan 1400 yıl geçmesine rağmen, hâlâ Hz. Ali'nin yolunu tutanlara, yani Alevilere baskılar devam ediyor.

Hz. Ali'nin kişiliğini, mücadelesini, olguları ve olayları ele alış tarzını, insan ve doğa ilişkilerini anlatmak yüzlerce cildi kapsayacak bir çalışmadır. Biliyoruz ki Hz. Ali İslamiyet'in, Hz. Peygamberden sonra en büyük temsilcisidir. Bu anlamda tarih boyunca insanlar en zor dönemlerinde Hz. Ali'yi çağırmışlardır

Hız. Fatma'nın hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?

Hız. Fatma'yı tanımlarken şu belirtilenler az gelir. Hız. Fatma, hayırlı bir evlat, sadık bir eş, mükemmel bir anne ve iyi bir mümin. Bütün bu sıfatlar; hayırlı, iyi, mükemmel, sadık Hız. Fatma'yı anlatmaya, tanıtmaya, tanımlamaya yetmez. Hız. Fatma İslam tarihinde önemi yadsınamayacak bir kişidir. O her zaman iyi örneklerle anıldı.

Hız. Fatma, Hız.

Peygamberin kızıdır (doğumu 609, hakka yürümesi 633). Hz. Ali'nin eşidir ve Hasan ile Hüseyin'in annesidir.

Hız. Fatma babasının vefatından kısa bir süre (75 gün) sonra vefat etmiştir. Çok genç yaşında hakka yürümesine rağmen, o hep saygıyla anıldı. Anılmaya devam ediliyor. Hz. Fatma'nın genç yaşta vefat etmesinin sebebi, kendisine ve ailesine yapılan haksızlıklardır. Fedek hurmalığı olayı, Hz. Fatma'yı büsbütün yıkmıştır. Hz. Muhammed'in sağlığında Hz. Fatma'ya ve ailesine gösterilen saygı ve hürmet, peygamberin vefatından sonra kine dönüştü. Hz. Fatma masumdu. Gerçek anlamıyla kutsaldı.

Hız. Fatma'ya yapılan haksızlıklar tarih boyunca onun soyuna karşı sürdürüldü. Hz. Fatma, Aleviler açısından kutsal bir insandır. Her şeyden önce anadır. Alevilikte "Ana" kavramı saygıyı, saygınlığı ifade ediyor. Dolayısıyla da Fatma Ana'yı temsil ediyor

İmam Hüseyin kimdir? Ne zaman nerede doğmuştur? İmam Hüseyin neyin sembolüdür? İmam Hüseyinin Kerbeladaki tavrını nasıl algılamak gerekiyor?

İmam Hüseyin, milâdî takvime göre, 625 (626) Medine’de doğmuştur. 10 ekim 680’de Kerbelâ’da şehit edilmiştir. İmam Hüseyin, İslâm peygamberi Hz. Muhammed’in torunudur. Birinci imam Hz. Ali’nin oğlu ve aynı zamanda üçüncü imamdır.

İmam Hüseyin, yaşantısıyla, davranışlarıyla, cesaretiyle sadece İslâm âleminde değil, bütün insanlık için görkemli bir abidedir.

İmam Hüseyin’in yaşadığı dönemde zalim Emevi egemenliği hüküm sürüyordu. Emevi iktidarını kurumlaştıran Muaviye, İmam Hüseyin’in babası Hz. Ali’yi ve abisi ikinci İmam Hasan’ı kendi iktidarı için

tehlikeli görmüş ve binbir entrikayla onları şehit etmişti. Muaviye ölünce yerine oğlu Yezid'i tayin etmişti. Oğul Yezid'te babasının kanlı iktidarını korumak istiyordu. Muaviye, Hz. Peygamberle yıllarca savaşmış olan, Mekkeli müşriklerin önderi olan bir ailedendi. Hz. Peygamberin hicretinden sonraki dönemde İslâmiyet'in gelişmesi ile beraber bu aile artık Müslümanları yenemeyeceğini görünce takkiye yaparak İslâmiyet'i seçmişlerdi. Oysa bilinir ki; bu ve benzer ailelerin amacı gelişen İslâmiyet'in değerlerine sahip olmaktı. Bunlar bu amaçla İslâmiyet'i benimsiyorlardı. Dolayısıyla İslâmiyet'in ilk temsilcileri olanları, yani gerçek Müslümanları saf dışı bırakıyorlardı. Bu müşrikler günümüze değin sürecek bir çatışmanın tohumlarını o zaman başarıyla ektiler. İşte sevgili İmam Hüseyin, böylesi bir çağda ya dedesinin, babasının ve abisinin yolunda gidecekti, yani Hak yolunu bütün zorluklarına rağmen taviz vermeden savunacaktı, ya da müşriklerin temsilcisi Yezid'e boyun eğip, biat edecekti.

İmam Hüseyin, Emevi iktidarının halkı baskı ve zulüm altında inlettiği bu dönemde Küfe kentindeki halktan bir davet aldı. Bu davette Küfeliler artık Yezid'in zulmünden bıktıklarını ve kendisini önder (Halife) olarak kabul ettiklerini belirtiyorlardı. İmam Hüseyin insanları dolayısıyla Küfelileri iyi tanıyordu. Ve

giderse başına neler geleceğini biliyordu. Bütün bunlara rağmen İmam Hüseyin kendisine bağlı ailesi ve bir grupla Küfe şehrine doğru yola çıktı. İmam Hüseyin'in yola çıktığını haber alır almaz hemen planlara başlayan Yezid, onu durdurmanın ve kendisine biat ettirmenin yollarını aradı. Yezid binlerce kişilik bir orduyla Kerbelâ çölünde İmam Hüseyin'e pusu kurdu. Ordunun komutanları, İmam Hüseyin'e Yezid'e biat ettiğini beyan etmesini istediler. İmam Hüseyin Yezid'e boyun eğmekten ve onun kanlı zulüm iktidarını tanımaktansa şehit olmayı yeğlediğini kararlılıkla Yezid'in gözlerini para hırsı bürümüş askerlerine ve korkup sözlerinin arkasında durmayan Küfelilere haykırdı. Bundan sonrası dünyanın gördüğü en haksız savaşlardan biriydi. Bir tarafta İslâmın peygamberinin torunu, diğer tarafta kanlı iktidarın temsilcileri. İmam Hüseyin'in gücü 72 kişiydi. Yezid'in askerleri ise binlerce. İmam Hüseyin ve arkadaşları şerefli bir şekilde Yezid'in askerlerine karşı direndiler.

İmam Hüseyin aldığı onlarca kılıç ve ok darbesi sonucu yaralı düştü. Yezid'in askerleri vahşete doymuyordu. Ve Yezid'in komutanlarından Şimr İmam Hüseyin'in mübarek başını keserek bir tepsi içinde Şam'daki sarayında Yezid'e sundu. Daha sonra sevgili imamın başı Şam sokaklarında gezdirildi.

İmam Hüseyin sadece yaşantısıyla değil, şahadetiyle bütün insanlığa bir mesaj vermiştir. İmam Hüseyin bir semboldür. Yiğitliğin, fedakârlığın, mazlum olmanın sembolü. İmam Hüseyin, verdiği mesajda sonu ne olursa olsun asla ama asla Yezid'e, dolayısıyla zalime ve onun zulmüne boyun eğmeyeceğini bütün dünyaya şahadetiyle kanıtlamıştır. İnsanlık var oldukça İmam Hüseyin var olacaktır.

İmam Hasan'ın hayatı hakkında biraz bilgi verebilirmisiniz?

İkinci imam olan İmam Hasan, 624 yılında Medine'de doğdu.

İmam Hasan'ı ve İmam Hüseyin'i Hz.

Peygamber çok severdi.

Onlar için bir çok hadis

söylemiştir. Ne acıdır

ki, Hz. Peygamberin bu

sevgili torunlarının

başlarına gelmedik

kalmadı. Hz.

Muhammed'e içten içe

duyulan öfke onun

hakka yürümesinden

sonra onun Ehlibeytine

yöneldi. İmam Hasan da bu münafıkların, eskinin putperest

bezirganlarının düşmanlığını kazandı. Bu düşmanlığın sonunda

da eşi Cude eliyle trajik bir şekilde şehit edildi (670 yılında).

İmam Hasan'ı şehadete götüren süreç daha Hz. Peygamber hayattayken başlamıştı. Bilindiği üzere İslamiyet, Hz. Muhammed'in ve Hz. Ali'nin soylu mücadeleleri sonucu kendisini topluma kabûl ettirmişti. Hz. Peygamberin adaleti, doğruyu temsil etmesi, Hak kelamını, gerçeği dile getirmesi ile bir çok boş inanç yıkılıyordu. Putperestlerin çoğuda çıkarları gereği Müslüman oluyorlardı. Ama bunların Müslümanlıkları sözde idi. Kalplerinde eski putperestlikleri devam ediyordu. Hz. Peygamber bunun bilincindeydi. Bunların sonunda doğruyu göreceklerine inanıyordu. Ama bu putperestler doğruyu görmek şurada kalsın, Hz. Peygamberin vefatından sonra kendi eski cahiliye döneminde kalma gereklerini dayatıyorlardı. Bunu İslamiyet adına dayatıyorlardı. Başta Hz. Ali olmak üzere Ehlibeyt ve çevresi bunları görüyor ve bu olumsuzluklara karşı mücadele ediyorlardı. Bu putperestlerin gözü öylesine kararmıştı ki; Ehlibeyt'e yapılan onca haksızlık ve zulüm yetmemiş, sıra onları yok etmeye gelmişti. Bunun sonucunda Hz. Ali şehit ediliyordu. Hz. Ali'nin şehadetinden sonra Ehlibeyt taraftarları İmam Hasan etrafında birleşiyorlardı. Bu durum Muaviye lânetlisinin hoşuna gitmiyordu. Burada bu Muaviye denilen melûnun aslını anlatmak gerek. Muaviye Mekke zenginlerinden Ebu Süfyan'ın oğludur. Bu Ebu Süfyan ki, Hz. Peygambere karşı en çok savaşıyan kişilerden biridir. Hz. Muhammed'in

kazandığını gördüğü anda da hemen tövbe edip, Müslüman olmuştu. Şimdi inançlı her insana sormak gerekir. Ebu Süfyan mı daha çok hakkı temsil ediyor yoksa Hz. Ali mi? Muaviye mi doğruyu temsil ediyor yoksa İmam Hasan mı? Asırlardır insanlar bu gerçeği dile getirmekten korkuyorlar. Korktukları için de haksızlık bir türlü giderilmiyor. Bizim inancımız odur ki, eninde sonunda insanlık gerçeği görecektir.

İşte böylesi koşulların ortasında, İmam Hasan, bilincinde olduğu ağır sorumluluğunun gereğini yerine getiriyor, insanları aydınlatmaya devam ediyordu. Gününü, dünya malına tamah göstermez, kendi nefsini terbiye ve eğitimle geçiren İmam Hasan'ın varlığı Muaviye için tehlikeydi. İmam Hasan insanlığa Hak yolunu göstermek/öğretmek ile meşgulken, Muaviye onu ortadan kaldırmanın planlarını yapıyordu. Muaviye öylesine sinsi, kurnazdı ki; İmam Hasan'ı kendi eşi eliyle öldürtmeyi başardı. Muaviye'nin sadık hizmetkârlarından Mervan, bu planın uygulayıcısıydı. Mervan, İmam Hasan'ın eşi Cude'yi çeşitli vaatler vererek - ki bunlar arasında onu Muaviye'nin sarayına gelin edeceğini - yani yeride – söylüyordu.- Bunun sonucunda Cude haini İmam Hasan'ın yemeğine zehir koymak suretiyle onu şehit etti. İmam Hasan gibi bir şahsiyetin, böylesi bir ihanetin sonucu şehit edilmesinin takdiri ilahiden başka

manası olamaz. Çünkü İmam Hasan, dedesi Hz. Muhammed'in, babası Hz. Ali'nin ve annesi Hz. Fatma'nın bir çok özelliğini taşıyordu. Böylesine güzel bir kişilik, masum bir insan katlediliyordu. Cude'nin başına gelenlerde ders vericidir. Rivayet edilir ki, Muaviye Cude için şöyle demiştir: "kendi eşini, İmam Hasan gibi munis bir adamı öldüren birisinin bize gereği yok." Bunun sonucunda Cude, Mervan tarafından boğularak öldürülüyordu.

12 İmamlar kimlerdir? Aleviler için ne anlama geliyorlar?

Aleviler olarak Hz. Muhammed'in hakka yürümesinden sonra Müslümanlara önderlik etmesi gereken kişilerin Ehlibeyt soyundan olmaları gerektiğine inanıyoruz. Kuran-ı Kerim'in Azhap Suresi 33. Ayeti buna delildir. Bu Ayet şöyle: "Ey

Ehlibeyt Allah sizden her türlü pislği, suçu gidermek ve sizi tertemiz bir hale getirmek diler." Bu Ayetin anlamı, Ehlibeytin doğuştan arı olduğu bu anlamda da imamlığın Ehlibeytin soyundan gelen kişilerin hakkı olduğudur. Bilindiğı gibi Ehlibeyt, Peygamberin ailesidir, soyudur.

Peygamberin soyu da, yani Ehlibeyt Hz. Ali kanalıyla devam etmektedir. Dolayısıyla önderlik (halifelik) Hz. Ali ve çocuklarının hakkıydı. Ama maalesef bırakın Ehlibeytin imamlığını, ortada müthiş bir Ehlibeyt düşmanlığı vardı. Bu düşmanlık aslında biçimde Ehlibeyteydi. Bu düşmanlığın asıl hedefi İslamdı. Çünkü bu düşmanlığı geliştirenler Cahilliye döneminin azılı putperestleriydiler. Bu düşmanlığın sonuçları günümüze kadar da devam etmektedir. Bu düşmanlık öyle bir hal aldı ki, başta Hz. Ali olmak üzere bütün soyu büyük zulümler gördü. Ve on ikinci İmam Mehdi'nin dışında diğerleri genellikle zehirlenerek şehit edildiler. Hiç biri vadesiyle hakka yürümemiştir.

On iki İmamların Alevilikte çok büyük bir anlamı vardır ve Aleviler olarak ibadetlerimizde her zaman on iki İmamlara bağlılığımızı dile getiririz. Kısaca belirtmek gerekirse; on iki İmamlar –bir bütün olarak- Aleviliğin temel yapı taşlarındadır.

On iki İmamların isimleri:

1. Hz.Ali
2. İmam Hasan
3. İmam Hüseyin

4. Zeynel Abidin
5. Muhammed Bakır
6. Cafer Sadık
7. Musai Kazım
8. Ali Rıza
9. Muhammed Taki
10. Ali Naki
11. Hasan Askeri
12. Muhammed Mehdi

Hz. Muhammed Nurdur

Hz. Muhammed gerçeğini ozanın şu mükemmel sözleri önemine uygun şekilde açıklıyor: “Alemlere nur doğdu, Muhammed doğduğu gece”. Hz. Muhammed, gerçek manasıyla alemlere nurdur. İstenildiği kadar bu gerçek çarpıtılsın, tahrif edilsin, yok edilmeye çalışılsın... Biz inanıyoruz ki; Hz. Muhammed’in nuru dünya dönene dek -bütün karartma çabalarına rağmen- dünyayı nurlandırmaya devam edecektir.

Hz. Muhammed, Cebrail’in kendisine bildirdiği ilk vahiyle yola koyuldu. Yıllarca bütün zorluklara rağmen insanlığı La ilahe illallah (Allah’tan başka ilâh yoktur) inancını kabul etmeye çağırdı. Aradan asırlar geçmiş ama bizce bu çağrı güncelliğini koruyor. İnsanlar sözde Allah’tan başka ilâh olmadığına şahadet getiriyorlar. Ancak pratikte bu ilâhın yerini maddiyat alıyor. Belki bazıları abarttığımız sanısında olabilirler. Fakat işin özü bu çağrının devam ettiği gerçeğidir. İnsanlar, Hz. Muhammed dönemindeki gibi putlara tapmıyorlar ama başka şeyleri putlaştırmışlar. Bu putlaştırma somut olmadığından, bizlerinde anlatımları anlaşılabiliriniyor. Gerçek olan; insanların günümüzde nefislerinin, hırslarının, ihtiraslarının, bencilliklerinin... esiri olduğu gerçeğidir. Bu doyurulamayan ihtiraslar zamanın modern putlarıdır. Putların olduğu yerde de

Muhammedî davette olacaktır. Muhammedî davetin bilinmesi, tanınması, anlaşılması, kavranması için de Hz. Muhammed'in bilinmesi gerekmektedir. Hz. Muhammed, çoklarının yaptığı gibi dar bir çerçevede, at gözlüğü bakışla, salt bir yönüne ağırlık verilerek bilinemez, kavranamaz.

Hız. Muhammed'i anlamak istiyorsak, onu bir bütün olarak kavramaya çalışmalıyız. Dogmatik, yüzeysel, biçimsel bir yaklaşımla ele alırsak eksik bir kavrama sahip oluruz. Hatta salt inançsal yönden tanımaya çalışırsak yine eksik olur. Hız. Muhammed'i bir bütün olarak tanımaya çalışmalıyız. Sosyolojik, toplumsal, tarihsel, psikolojik... ve tabii ki inançsal yönüyle. Böylece sağlıklı bir sonuca ulaşmış oluruz. Eksik, yanlış bir tanıma, Hız. Muhammed'e hakaret olarak kabul edilmelidir. İyi niyetli dahi olsa Hız. Muhammed'in kutsallığına, yüceliğine zarar vermek kabul edilemez.

Hız. Muhammed, yüce ahlâkın, erdemin, insaniyetin, güvenilirliğin, paylaşımın, yiğitliğin, bilgeliğin, asaletin... temsilcisidir.

Son peygamber olması dolayısıyla da diğer peygamberlerdeki güzellikler onda somutlaşmıştır. Bu manada her şeyle tamdır.

Hız. Muhammed'i kısa bir makale ile anlatmaya çalışmak imkânsız. Bizlerin yapmaya çalıştığı, Hız. Muhammed'in doğru anlaşılması gerektirğidir. Hız. Muhammed'i anladığımızda yaşamımızın manası farklılaşır. Tekrar belirtelim ki; Hız. Muhammed'i bazı sınırlarla sınırlamak Hız. Muhammed'e hakarettir. Hız. Muhammed'e yanlış, yalan söylemler isnat etmek büyük günahdır. Hız. Muhammed'i dünyevi ihtiraslara araç yapmak büyük günahdır. Hız. Muhammed'in peygamberliği insanlara doğru yolu göstermek, insanların dünyada ve ahirette saadete ulaşmaları içindir. Bu manada insanın dünya ve ahiret mutluluğı esastır. İnsana zarar veren her düşünce, eylem Muhammedî mesaja zıttır. Belirttiklerimizi Teslim Abdal'ın bir deyişiiyle noktalayalım:

Canım kurban olsun dost

Senin yoluna

Adı güzel kendi güzel

Muhammed

Söyler misin cümle âlem

Dilinde

Adı güzel kendi güzel

Muhammed

Sen bir peygambersin

Şeksiz gümansız

Sana inanmayan

Dinsiz imansız

Teslim Abdal ne eyler

Dünyayı sensiz

Adı güzel kendi güzel

Muhammed

İmam Zeynel Abidin'in hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?

Dördüncü imam olan Zeynel Abidin, 659 yılında Medine'de doğmuştur. Şehadet tarihi hakkında çeşitli rivayetler vardır. Kesin olan İmam Zeynel Abidi'nin zehirletilerek şehit edildiğidir.

İmam Zeynel Abidin, Kerbelâ şehidi olan babası İmam Hüseyin'in

Zeynel Abidin

yolunda gitti yaşamı boyunca.

Kerbelâ katliamı sırasında ağır hasta olan Zeynel Abidin, İmam Hüseyin'in kendisine ait kutsal emanetleri vermesiyle daha da önem kazanmıştı. Yezid ordusunun komutanı Şimr her ne kadar Zeynel Abidin'i öldürmek istemiş ise de başta halası Hz. Zeynep'in çabası olmak üzere kurtulmuştur.

İmam Zeynel Abidin, her daim için fikirleri ve hareketleri ile örnek bir kişi oldu. Düşmanlarının bile takdirini kazanacak kadar yardımsever, alçakgönüllü, bilgili, cesur bir şahsiyettir Zeynel Abidin.

İmam Zeynel Abidin, her daim fakirlere, ihtiyacı olanlara yardım ediyordu. Fakat bu yardımı alanlar mahcup olmasın, kendisini yanlış anlamasınlar diye geceleri yüzüne nikap sürerek, kim olduğunu söylemeden yapardı. Fakirler bu cömert insanın kim olduğunu hep merak etmişler ama bir türlü öğrenememişlerdi. Ta ki Zeynel Abidin şehit edilene kadar. Çünkü Zeynel Abidin'in şehadetinden sonra kimse kapılarını çalmadı ve böylece onlar da kendilerine yardım edenin Zeynel Abidin olduğunu öğrenmiş oldular. Dolayısıyla o kutsal İmam, Hak için yapıyordu yaptıklarını, gösteriş için değil. Bu haliyle de hâlâ insanlığa örnek olmayı sürdürüyor Zeynel Abidin.

İmam Zeynel Abidin, her daim kinden, kibirden, kirlilikten kaçınmıştır. Kendilerine söven birisine; "eğer ben dediğin gibiysem, Allah'ın beni yargılamasını dilerim. Ama dediğin gibi değilsem, dilerim Allah seni bağışlasın" demişti.

İmam Zeynel Abidin'in oğlu beşinci imam Muhammed Bakır, babası için şunları söylemiştir: "Babam Zeynel Abidin, beş kimse ile arkadaşlık kurmamayı, konuşmamayı bana tavsiye etti. Onlar da şu kimselerdir:

Fasık (münafık) ile arkadaşlık kurma ki, kendisine en çok muhtaç olduğun zaman sana yardım etmeyip yalnız bırakır.

Cimri ile arkadaşlık olma ki, kendisine en çok muhtaç olduğun zaman, sana yardım etmeyip yalnız bırakır.

Yalancı ile dost olma ki, yakını uzak ve uzağı yakın gösterip seni yanıltır.

Ahmakla arkadaş olma ki, sana yardım edeyim derken, zarar verir de farkında bile olmaz. Onun için, 'akılsız dostun olacak yerde, akıllı düşmanın olsun' derler.

Akrabası ile ilgisini kesen kimse ile arkadaş olma ki, bu gibi kişiler Kuran-ı Kerim'in üç yerinde lânete layık görülmüşlerdir.

Düşün ki, akrabasına iyilik etmeyen kişi (ondan utanan, kendi gerçekliğinden utanan), sana nasıl iyilik edebilir?"

İmam Zeynel Abidin'in şu hikmet dolu sözleri, insanlık yaşadığı müddetçe ve dünya döndükçe haklılığını ve yol göstericiliğini sürdürmeye devam edecek.

"Yol gösterici olmayan insanlar, ahmak ve faydasızdır."

"Zararlı yemeklerden sakınan insanın, sonu ateş olan günahlardan sakınmamasına hayret ederim."

"Durmadan gülüp duran insanın , gafillğine veya aklının az olduğuna hükmedebilirsiniz."

"İnsanlara düşmanlık etmekten uzak dur."

"İnsanların meclisi, insanı düzeltmeye doğru götürür."

"Müminin mümin kardeşinin yüzüne sevgi ve muhabbet ile bakması, ibadettir."

Bilinmesi gereken, dördüncü imam Zeynel Abidin'in diğer imamlar gibi hakkı ve hakkaniyeti temsil ettiğidir. Doğruluğu temsil ettiği için zalimlerce, dünya malına yenilen, kinli, kibirli kimselerin hedefi olmuş, şehit edilmiştir. Dördüncü İmam Zeynel Abidin, yol göstericiliğini ve örnek kişiliği ile günümüze de ışık tutmaya devam ediyor.

İmam Muhammed Bakır'ın hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?

Beşinci imam olan İmam Muhammed Bakır, 676 yılında doğdu. 733 yılında ise şehit edildi. Beşinci imam Muhammed Bakır, dördüncü imam Zeynel Abidin'in oğludur. İmam Muhammed Bakır, yaşamı boyunca atalarının soylu yolunu onurlu bir şekilde devam ettirdi. Ecdadına karşı işlenen zulümler kendi döneminde de devam etti. Nihayetinde o saygıdeğer imam, bütün zorluklara göğüs gererek doğru bildiği yoldan dönmedi ve bu yol uğruna şehit edildi.

Beşinci imam Muhammed Bakır, Emevi devleti'nin zulümlerinin doruğa ulaştığı bir zamanda yaşadı. Ömrünün bir kısmını bu zalimlerin zindanlarında geçirdi. İmam Muhammed

Bakır diğer imamlar gibi, yüzlerce kişiyi eğitmiş, onlara doğru yolu göstermiş, ilim, irfan öğretmiştir. Bunlar arasında Ehli sünnetin önder kabul ettiği şahsiyetlerde vardır. Bunların en bilineni Azam Ebu Hanife'dir.

Beşinci imam Muhammed Bakır, bilgelikte çağının en üstünüydü. Zaten Bakır adı da bilimde, bilgide en derinleşen, yoğunlaşan bilgiyi kavrayan manasındadır. İşte bu insanlığa yol gösteren bilgilerden bir küçük örnek:

"Rızkın gerileyince bil ki kusurundadır."

"Bir kimsenin kalbine kibirlik girerse, illa aklında az veya çok eksiklik var demektir."

Oğlu altıncı imam Caferi Sadık'a şöyle nasihat etmiştir:

"Hiç bir hayrı, doğruyu küçümseme."

"Hiç bir günahı küçümseme."

"Allah evliyasını da insanlar içinde gizlemiştir. Hiç bir insanı küçümseme, hor görme. Belki o küçümsediğin kul, hakkın velisi olabilir."

"Dünyayı gözünde küçük gören, benim gözümde büyük görünür."

"Allah'a en sevimli gelen şey, dua edilerek kendisinden bir şeyin istenilmesidir."

"İster rahatta, ister sıkıntıda olsun her daim Allah'ı zikretmeli."

"İlmi ilim sahibinden öğreniniz. Alimler size ilim öğrettiği gibi, siz de diğer insanlara öğretiniz."

"Kendisinde mevcut olan bir kusuru başkasında arayan ve kendi işlemekte olduğu ayıbı başkasına yapmasını söyleyen kimse ne kadar hatalıdır."

"Dünya uykuda gördüğün rüyaya benzer. Uyandığın vakit hiç bir şey kalmamıştır."

İmam Caferi Sadık'ın hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?

Altıncı İmam
Olan Caferi Sadık,
699'da Medine'de
dünyaya geldi.
Babası beşinci
İmam Muhammed
Bakırdır.

İmam Caferi
Sadık, tarihin en
önemli
dönemlerinden
biri olan Emevi
saltanatının
çöküşü ve Abbasi
saltanatının
başlaması
döneminde
yaşadı. Caferi
Sadık, saltanat
sahiplerinin

kendisine sunduğu bütün teklifleri reddetti. Caferi Sadık bu dönemde ilmi toplantılar düzenledi, dersler verdi. Bu derslere ve toplantılara binlerce insan katıldı. Caferi Sadık bütün kutsal imamlarda olduğu gibi derin bir bilgiye sahipti. Caferi Sadık bu bilgilerinin öğrencileri vasıtasıyla bütün insanlığa ulaşması için çalıştı. Altıncı imam olan Caferi Sadık salt dini bilgiler değil, insanlığın sorunlarına çözüm için diğer alanlarda dersler verdi. Caferi Sadık'ın bu dersleri sonucu onlarca ilim sahibi insan yetişti. Hatta bazı Sünni alimler bile onun öğrencisi olmakla övünürlerdi.

Altıncı imam Caferi Sadık, öğretmenliğinin yanı sıra ahlâklı kişiliği ile kendisiyle tanışan insanları etkiliyordu. Onunla tanışan, onun derslerine, sohbetlerine katılan bir çok insan onun etkisinde kalmış, bilgisinden, davranışlarından etkilenmiştir.

Tabi ki bu insanlığı güzelliğe davet eden sevgili imam saltanat sahiplerinin hoşuna gitmiyordu. Saltanat sahipleri onu sık sık taciz edip, baskılar uyguluyorlardı. Sonunda onu zehirletip şehit ettiler (766). Caferi Sadık şahadetinden sonra da Alevilere önderliğini sürdürdü. Ehlibeyt sevdalıları onun "Buyruk"larına uymaya devam ediyor.

Bazıları cahillikten ya da art niyetten İmam Caferi Sadık'ı yanlış tanıtıyor, yanlış algılıyor, yanlış değerlendiriyorlar. Olayın özü; Caferi Sadık'sız bir Alevilik düşünülemez.

İmam Musa Kazım'ın hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?

Yedinci imam olan Musa Kazım, 745 yılında doğmuştur ve 799 yılında şehit edilmiştir. Altıncı imam Caferi Sadık'ın oğlu olan yedinci imam Musai Kazım, yaşamı boyunca çok ağır zulümler gördü. Musai Kazım, Ehlibeyt'in nurlu yolunu bütün zulümlere, sapmalara karşın layıkıyla temsil etti. Yedinci imam Musa Kazım,

ataları gibi geceleri tek tek fakirlerin, yardıma muhtaçların evlerini ziyaret eder, onlara gereken yardımı yapardı. Tıpkı ataları gibi bunları kendini tanıtmadan, kibirlenmeden yapardı.

Emevi saltanatı yıkılıp yerine Abbasiler geçince, Ehlibeyt ve taraftarları rahat edeceklerini sandılar. Kısa bir süre geçmeden Abbasiler de Emevileri aratmayacak zalimliklere başvurdular. Abbasi yöneticilerinin korkusu halkın Ehlibeyt evlatlarını yönetimde görmek istemesiydi. Kaldı ki; Abbasiler Ehlibeyt taraftarları sayesinde iktidar olmuşlardı. İktidarlarını başta Ebu Müslim Horasani olmak üzere, Ehlibeyt önderlerine borçluydular. Çünkü Emevi saltanatını yıkan en önemli darbeyi vuran büyük Alevi önderlerinden olan Ebu Müslim Horasani'dir. Ama ne acıdır ki; Abbasiler başta Ebu Müslim olmak üzere bir çok kişiyi katlettiler.

Ehlibeyt taraftarları Emevi saltanatı yıkılınca büyük bir sevinç duymuşlardı. Artık inançlarını özgürce yaşayacaklarına inanıyorlardı. Çünkü Abbasiler Ehlibeyt taraftarlarının sayesinde iktidara gelmişlerdi. Ehlibeyt taraftarlarının gücü iktidarı tek başına almaya kâfi gelmiyordu. Onlarda böyle bir ara yol bulmuşlardı. Kaldı ki; Abbasiler çok büyük sözler vermişlerdi. Ama iktidarını sağlamlaştırdınca işin rengi değişti. İşte yedinci imam Musa Kazım böyle bir dönemde yaşıyordu. O

saygıdeğer imam, iktidarın karanlığına karşın halkı aydınlatmaya çalışıyordu.

Abbasi halifesi Harun Reşid döneminde saraydaki ahlâksızlık ve umarsızlık doruğa çıkmıştı. Harun Reşid ve bir avuç yandaşı lüks ve sefa içinde yaşarken, halk açlıktan kırılıyordu. Düşünce ve ruhen de yoksullaşan halk yedinci imam Musa Kazım etrafında toplanıyordu. Kendi iktidarının tehlikede olduğunu bilen Harun Reşid, Musa Kazım'ı zindana attı. Neticede sevgili imamı 799 yılında zehirleterek şehit etti.

Musa Kazım'dan sözler:

. Dedem Hz. Ali buyurdular: "Meclisin başında ancak üç sığata sahip olan kimse oturabilir: Bir şey sorduklarında cevap veren, halkın söz bulup konuşamadığı zaman konuşan, mecliste oturanların maslahatına uygun olan görüşü ortaya koyan. Bu üç sığattan birine sahip olmaksızın meclisin başında oturan kimse ahdaktır."

· Dedem İmam Zeynel Abidin buyurdular : "Salih kimselerle oturmak insanı doğruluğa götürür, alimlerin adabına uymak aklı çoğaltır, adil yöneticilere itaat etmek izzetin kemalidir; (ticaretle) malını artırmak ise yiğitliğin kemalidir. İstişare edene doğru yolu göstermek nimetin hakkını eda etmektir.

· Dedem Hz. Ali ashabına buyurdular “Gizlide ve açıkta Allah’tan korkmayı, sevinç ve gazap halinde adaletli olmayı, fakirlik ve zenginlikte ticaret yaparak mal kazanmayı size tavsiye ediyorum. İlişkisini kesenle ilişki kurun. Zulmedeni affedin. Mahrum kalana bağışta bulunun. Bakışınız ibret, susmanız fikir, sözünüz zikir ve tabiatınız da cömertlik olmalıdır.

· Dedem İmam Zeynel Abidin buyurdular : Yeryüzünün, doğusunda ve batısında, denizinde ve karasında, ovasında ve dağında bulunan güneş ışığının ulaştığı şeylerin hepsinin, Evliyaların yanındaki değeri, öğleden sonra oluşan ve çabuk kaybolup giden gölgeye benzer ."

· Akıllı kimse, isteğine uygun olsa bile yalan söylemez

· Zamandan ve ehlinden öğüt al. Çünkü zaman hem kısadır, hem de uzun. Dünyanın geleceği geçmişine benzer; öyleyse ondan ibret al.

· Bütün insanlar yıldızları görür; ama yıldızların rotası ve dönüş yerlerini bilenden başkası onlara bakıp kendi yolunu bulamaz. Böylece sizler de hikmet öğreniyorsunuz, ama onunla amel edenlerden başkası hidayete erişemez.

- Hz. İsa (Mesih) buyurdular: " İmanın tadına varmanız ve meyvesinden yararlanmanız için onu halis ve kâmil hale getirin. Şu söylediğim bir gerçektir ki, eğer karanlık bir gecede katran yağı ile yanan bir çıra bulsanız onun kötü kokusu, ışığından yararlanmanızı engellemez. Böylece hikmeti de kimde bulursanız onu alın, o adamın ona rağbetsiz olması size engel olmamalıdır.
- İnsanlar hikmet hususunda iki kısımdır: Biri onu diliyle iyice açıklar ve ameliyle de tasdik eder; diğeri ise diliyle onu iyice ortaya koyarken kötü ameliyle onu zayı eder.
- Hayâ imandan kaynaklanır; iman da cennettendir. Çirkin söz ise haksızlıktan kaynaklanır, haksızlık ise cehennemdendir.
- Bedenin aydınlanması göze bağlıdır. Göz aydın olursa bedenin hepsi aydın olur. Ruhun aydınlanması da akla bağlıdır; kul akıllı olursa Rabbini tanır ve Rabbini tanıdığında da dinini öğrenir; Rabbini tanımazsa dini de kalmaz. Bedenin ancak ruh ile ayakta kalması gibi din de ancak halis niyetle kalıcı olur. Halis niyet de ancak akıl ışığıyla sebat bulur.
- Ziraat yumuşak yerde yapılır; kayanın üzerinde değil. Hikmet de mütevazi kalpte yerleşir ve hayatını sürdürür; kibir kalpte

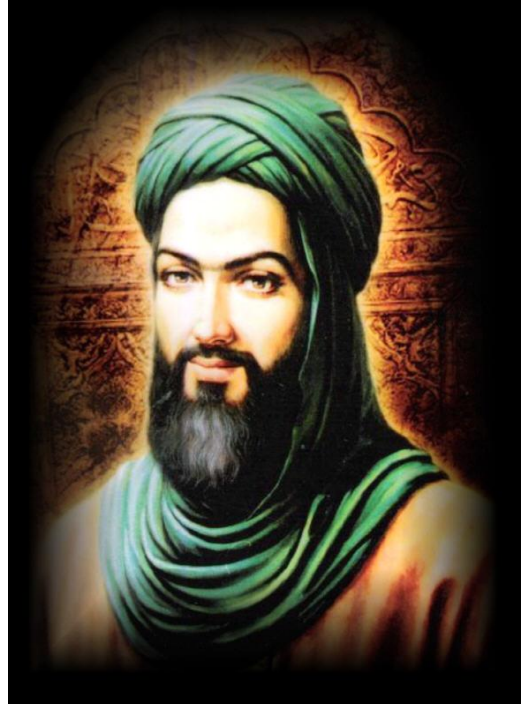
değil. Allah, tevazuyu aklın, kibiri de cehaletin nişanı kılmıştır. Allah, tevazu etmeyeni alçaltır, tevazu edeni ise yüceltir.

- Yaşantı ancak iki kişi için hayırlıdır: "Dinleyip anlayana ve konuşan alime."
- Dostlarına karşı kibirlenmekten ve onlara ilmin ile övünmekten sakın. Zira böyle yaparsan Allah sana gazap eder. Allah'ın gazabından sonra da artık ne dünyanın sana faydası olur ve ne de ahiretinin. Dünya hayatında, oturduğu ev kendisine ait olmayan ve her an için göç etmeyi bekleyen kimse gibi ol.
- Akıllı adam, sevilmeyecek bir iş yaptığında Allah'tan utanmalı ve Allah ona bazı nimetler tahsis ettiğinde de başkalarını onda ortak kılmalıdır.
- Allah kime üç şeyi ikram ederse, ona lütfetmiştir: "Heva ve hevesinin hakkından gelecek akıl, cehaletini yenecek ilim, fakirlik korkusuna yetecek zenginlik.
- Çok gam, ihtiyarlık getirir.
- Acelecilik, cehaletin ta kendisidir.
- Emaneti eda etmek ve doğruluk, rızık getirir. Hıyanet ve yalan, fakirlik ve nifak doğurur.

İmam Ali Rıza'nın hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?

Sekizinci imam Ali Rıza 770 yılında doğmuştur. 818 yılında diğer imamların yolunda olduğu için, toplumun yanlış küfre sapmasını engellediği için, haksızlıklara karşı olduğu için şehit edilmiştir. Sekizinci imam Ali Rıza ecdadlarının aydınlık yolunu insanlığa sunmak için çalıştı yaşamı boyunca. İmam Ali Rıza diğer imamların bıraktığı yerden göreve devam etti.

Sekizinci imam Ali Rıza Abbasi döneminde yaşadı. Abbasi halifesi Harun Reşid kendisinden sonra devlet yönetimini iki oğlu arasında paylaştırdı. Bu oğullardan Memun Ehlibeyt yanlısıydı. İmam Ali Rıza'yı hilafete veliaht atadı. Bu durum Abbasi ileri gelenleri tarafından isyana sebep oldu. Memun İmam Ali Rıza'yı yanına alarak isyanı bastırmak için

yola koyuldu. Bu yolculuk sırasında İmam Ali Rıza yediği yiyeceklere zehir konulması sebebiyle şehit düştü. Memun'un buradaki rolü daha günümüzde bile tam olarak anlaşılamamıştır. Ama anlaşılan bir şey var. O da; kutsal imamların zalimlerin, sapmışların, küfür sahiplerinin karşısında olduklarıdır. Sevgili imamlar karanlığa karşı ışığı, zalimliğe karşı adaleti, yanlışla karşı doğruyu, saplantılara karşı hakikati temsil ediyorlardı. Bu durum zalimlerin, saltanat sahiplerinin, haksızların tahammül etmeyecekleri bir durumdu.

Aradan ne kadar zaman geçmiş olursa olsun On İki İmamların insanlığa yol göstericiliği devam ediyor. Zatan On İki İmamların zaman ve mekân sorunu yok. Onlar her daim, her yerde hazır ve nazırdırlar. Gerçeği görüp anlamak için bakmak yeter. Kalplerinde, ruhlarında kini, kibri, bencilliği atamayanlar, kendilerini fani dünyanın geçici zevkleri ile kandıranlar, tarihi kendi yaşamları ile başlatıp, kendi yaşam süreleri ile hesaplayanlar içinse bakmak yetmez. Her halûkârda On İki İmamlar, insanları doğruya davet etmeyi günümüzde de sürdürüyorlar.

"Herkesin dostu aklıdır. Cehalet de düşmanıdır."

1. Mü'min, kendisinde üç haslet olmadıkça mü'min olmaz:
Rabbinden bir hikmet, Peygamber'inden bir hikmet ve

imamından bir hikmet. Rabbinden olan hikmet, sırrı gizlemektir. Peygamber'inden olan hikmet, halkla iyi geçinmektir. İmamından olan hikmet de sıkıntı ve zorluklarda sabırlı olmaktır.

2. Nimet sahibi olan kimse, ailesine huzurlu bir geçim sağlamalıdır.
3. Peygamberlerin sıfatlarından biri de temizliktir.
4. Susmak, hikmet kapılarından bir kapıdır. Boş yere konuşmamak, muhabbet kazandırdığı gibi her hayrın da kılavuzudur.
5. Boş işler, boş sözleri gerektirir.
6. Büyük kardeş baba yerindedir.
7. Adil insan, sahip olduklarından gaflete düşmeyen kimsedir.
8. Sözünü ettiğin kimse hazırsa künyesini, hazır değilse ismini zikret.
9. Herkesin dostu onun aklıdır; düşmanı ise cehaletidir.
10. İnsanlara muhabbet beslemek aklın yarısıdır.
11. Allah dedikoduyu, malı zayı etmeyi ve her şey için insanlara ağız açmayı sevmez.

İmam Muhammed Taki'nin hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?

Dokuzuncu imam olan İmam Muhammed Taki, 811 yılında doğmuştur. 835 yılında ise şehit edilmiştir. İmam Muhammed Taki, genç yaşına rağmen büyük bilgi sahibiydi. Onun bilgisini kıskananların başında devrin kadısı Yahya geliyordu. Kadı Yahya, dokuzuncu imam Muhammed Taki'yi toplum içinde küçük düşürmek, ona gösterilen sevgiyi, ilgiyi kırmak için toplantılar tertiplerdi. Bu toplantılarda Muhammed Taki, bilgisiyle adeta orada bulunanları büyülerdi.

Dokuzuncu imam Muhammed Taki, kendi ecdadlarının yolundan gitti. Ve bu yol uğruna şehit edildi.

Bir gün bir şahıs seyyid olduğunu yani Hz. Ali soyundan olduğunu söylemişti. Kendi aralarında bundan nasıl emin olacakları tartışması yapıldı. Ve sonunda İmam Muhammed Taki'ye

sorulmasına karar verildi. İmam Muhammed Taki de, bunu bilmenin ancak bir yolu olduğunu bu yolun da, seyyid olduğu iddiasında bulunan kişinin aslanlara görünmesi olduğudur. Eğer aslanlar o kişiye dokunmazsa, o kişi seyyiddir. Bunu duyan şahıs hemen seyyid olmadığını itiraf etti. Kuşku sahipleri ise bu defa Muhammed Taki'yi denemeye karar verdiler. Aslanların kafesine konulan dokuzuncu imam Muhammed Taki'ye aslanların saldırması bir yana aksine onlar gelip imamın önünde kedi durumuna geldiler.

Dokuzuncu imam Muhammed Taki, diğer imamlar gibi insanlığa hizmetini sürdürmeye devam ediyor.

“İlim bir hazine, susmak ve sormak ise onun anahtarıdır.”

“Halk, başındaki insanların düzelmesi ile düzelir.”

“Söven sövülür, kızan belaya çatar.”

“Fırsatlar bir ganimettir.”

İlim bir hazine, susmak ve sormak ise onun anahtarıdır.

- Halk, başındaki insanların düzelmesi ile düzelir.
- Söven, sövülür, kızan belaya çatar.
- Fırsatlar bir ganimettir.

İmam Ali Naki'nin hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?

Onuncu imam Ali Naki, 829 yılında doğmuştur. 868 yılında şehit edilmiştir. İmam Ali Naki'de diğer imamlar gibi yaşamı boyunca bu yolun gereklerini yerine getirmek için çalıştı. Ehlibeyt belki dünyevi anlamda İslamiyet'e yöneticilik yapmadı. Ama İslamiyet'in inanç yönünü belirleyen ve İslamiyet'in aydınlık yolunun insanlar tarafından bu kadar kabullenilmesinde Ehlibeyt önderdir. Zaten Oniki İmamlar'ın ve diğer Ehlibeyt önderlerinin şehit edilmeleri, baskı ve zulüm görmeleri de bu

manadadır. Çünkü Emevi ve Abbasi halifeleri, yönetimde oldukları tarih boyunca hep zevk u sefa için çabaladılar. İstisnalar kaideyi bozmuyor. Dünya malına tamah gösteren, kendini dünyevi zevklerin

yerine getirilmesi için yaşıtan bu kanlı saltanat sahipleri, her daim karşılarında Ehlibeyt'in ulu şahsiyetlerini buluyorlardı. Bu yöneticilerin çoğunluğu iktidar mücadelesi için çok kötü hâllerde öldürüldüler.

İşte bu saltanat sahiplerinden olan Abbasi halifesi Müttevekil, onuncu imam Ali Naki'yi küçük düşürmek için sarayına çağırdı. Aslında çağırma değil, emirdi. İmam Ali Naki saraya gitti. Bu sırada zevk alemlerine dalmış olan Müttevekil, İmam Ali Naki'ye içecek ikram etti. İmam Ali Naki bunu kabul etmedi. O güne değin kimse halifeyi reddetmemişti. Halife bu defa şiir oku dedi. İmam Ali Naki şiirde yetersiz olduğunu söyledi. Halife Müttevekil bağırarak okumasını emretti. Onuncu imam Ali Naki, tarihe geçen şu mısraları okudu:

“İnsanlar korunmak için dağ tepelerine tırmandılar

Yiğit kişilerdi ama o tepeler sağlamadı onlara yenildiler

Yüceltiler sonra düşürüldüler çukurlara yerleştiler

Ne de kötü yerlerdi onların yerleştikleri yerler

Gömülüp gittiler sonra da bir feryat eden bağırdı artlarından

Nerede bilezikler, nerede taht-taç, nerede süsler-püsler?

Hani vaktiyle nazlarla, nimetlerle perdelenirdi o yüzler

Mezar, bu soruya açık seçik cevap veriyor ve diyor ki;
Şimdi o yüzlerde kurtlar oynaşmada
Kurtlara yem olmuş o yüzler
Nice zaman yediler, içtiler, geçindiler
Şimdi ise dünya onları yer içer
Nice zaman evlerde barındılar, oturup mutlandılar
Şimdi ise evlerden de ayrıldılar, ehilden ayalden de geçip gittiler
Bunca zaman hazineler yığdılar, mallar biriktirdiler
Derken mallarını mülklerini düşmanlarına dağıttılar, bittiler.
Evleri bomboş, içindekilerse mezarlarında yatıyorlar
Göçtüler göçtüler.”
Bu şiirin manası açıktır. Nitekim o toplantıda bulunanlar
ağlamaya başladılar. Ehlibeyt’in nuru bir kez daha onuncu imam
Ali Naki şahsında bütün kötülüklere galip geliyordu.

İmam Hasan Askeri'nin hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?

On birinci imam Hasan Askeri 846 yılında doğmuştur. 874 yılında ise şehit edilmiştir. İmam Hasan Askeri, yaşamı boyunca diğer imamların yolunda gitti. Ve bu yolda şehit edildi. O da diğer imamlar ve Ehlibeyt önderleri gibi işkence, zulüm ve baskı gördü.

Daha önce on ikinci imam Mehdi'nin doğacağı hadisler ile söylenmişti. Bu sebepten dolayı Abbasi yönetimi İmam Hasan Askeri'yi sürekli baskı altında tuttu. O sevgili imamı, yıllarca zindanlarda tuttu. Bütün bunlar kâfi gelmeyince de onu zehirleterek şehit ettiler. On birinci imam Hasan Askeri şöyle sesleniyor insanlığa:

“Dikkat eyle şimdi. Belki

şeytan öbür iman kardeşlerinden senin yüce, daha üstün olduğuna dair kalbine bir şüphe salabilir. Kendini daha üstün saydığın kişi, eğer senden daha yaşlı ise onun daha uzun ömürlü olması nedeniyle, geçen zaman boşluğunda senden fazla hayırlı işler yapmış olacağını düşün. Yok eğer senden küçükse, bende ondan daha çok suç işlemişimdir, ondan fazla isyan etmişimdir. O halde, o benden çok daha iyi. O kişi seninle yaşıtsa, ben işlediğim suçları biliyorum ama onun suçlu olmadığına şüphem var. Nasıl olurda şüpheyi doğrudan daha üstün tutarım diye düşün”.

Bu sözler yüzlerce ciltte anlatılacak şeyleri üç beş satır ile insanın beynine silinmeyecek şekilde işliyor. Bunu Ehlibeyt dışında daha kim başarır?

On birinci imam Hasan Askeri şöyle devam ediyor öğütlerine:

“Sana öğüt verir gibi görünse de, cahilin sohbetinden uzak dur. Sana düşmanca davransa bile, akıllı adama ters düşmemeye çalış. Çünkü cahil, sana iyilik edeyim derken kötülük yapar.

Akıllı düşmana gelince, onun insanlık duygusu, bazen düşmanlığın önünü alabilir. İnsanlara düşmanlık etmekten uzak dur. Çünkü, ne yumuşak huylu insanların hilesinden, ne de alçak kişilerin ihanetinden hiç bir zaman emin olamazsın.”.

İmam Muhammed Mehdi'nin hayatı hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?

On ikinci imam Muhammed Mehdi 869 yılında doğdu. On ikinci imam Muhammed Mehdi'nin doğacağı, hadislerle daha önceleri söylenmişti. Bunun farkında olan Abbasiler, İmam Hasan Askeri'yi sürekli gözetim altında tuttular. İmam Muhammed Mehdi bu sebeplerden dolayı gizlenmek zorunda kaldı. Buna “Gaybet-i Suğra” yani küçük gizleniş, kaybolunuş denir. Bu sürenin ne kadar olduğu bilinmiyor. İmam Muhammed Mehdi, bu süre zarfında sadece ashabıyla konuşur. İkinci gizlilik ve kayboluş dönemi ise günümüze dek sürmektedir. Buna “Gaybet-i Kübra” yani büyük gizleniş denir. Bu inanca göre on ikinci imam Muhammed Mehdi, haksızlıklara, kötülüklere, zalimliklere karşı ortaya çıkacaktır. İslam tarihinde sadece Aleviler için değil, Ehli Sünnet cemaati için de en çok tartışılan konuların başında Mehdilik konusu gelir. Nitekim tarih boyunca ve günümüzde de bir çok kişi Mehdilik iddiasında bulunuyor.

Bir çok hadiste geçtiği gibi, kıyametten önce İmam Muhammed Mehdi gelecektir ve haksızlıkları giderecektir. Bu konuda oldukça kafa karıştırıcı yayınlar, söylemler, rivayetler mevcut. Bunlara pek rağbet edilmemesi gerektiği kanısındayız. Bilinmesi gerekenleri kısaca özetlemeye çalıştık.

Hız. Zeynep kimdir, ne zaman nerede doğmuştur? Kerbela da ve Kerbela sonrası nasıl bir tutum almıştır? Zeynep adı neyin sembolüdür ve ad Aleviler için ne anlama geliyor? Günümüzde ve gelecekte kadınlar Hız. Zeynep'i neden örnek almalılar?

Zeynep adı Alevi toplumunda yiğitliğin adı olarak bilinir. Bu yiğitlik kültürünün oluşumunu Hız. Zeynep gerçekleştirmiştir. Aslında Zeynep adı salt yiğitlik için değil, aynı zamanda doğruluğun, mertliğin, zalimin zulmüne direnmenin, hakkaniyetin, fedakârlığın... da adıdır. İşte Zeynep isminde sembolleşen bu değerlerin yaratıcısı Hız. Zeynep'tir.

Hız. Zeynep, Hız. Ali'nin ve Hız. Fatma'nın kızıdır. Hız. Zeynep, dedesi Hız. Peygamberin, abileri İmam Hasan ve Hüseyin'in yolundan gitmiştir.

Her şey açık değil mi?

Eğer bir insanın dedesi Hız. Muhammed ise, babası Hız. Ali ise, annesi Hız. Fatma ise, abileri İmam Hasan ve Hüseyin ise; o kişinin nasıl önder bir şahsiyet olduğu yeteri kadar açık değil mi? Böylesi nurlu bir ortamda dünyaya gözlerini açan bir şahsiyetin önderliğini anlatmaya gerek var mı? Zaten önderlik sınavını en muazzam şekilde Kerbelâ'da, Yezit lânetlisinin

saraylarında alını açık, başı dik olarak vermiştir. Tarihin en mühim döneminde hakkaniyeti savunmuş ve savunmasıyla zalimlerin, hainlerin, korkakların, haksızların... önünde boyun eğmeyeceğini kanıtlamıştır. İşte Zeynep böylesi bir kişidir. Asla ideallerinden ve doğrularından taviz vermemenin adıdır. İdeallerini her koşulda savunmanın adıdır.

Hz. Zeynep, Hz. Ali ve evlatlarına yapılan bütün haksızlıklardan payını fazlasıyla almıştır. Ehlibeyt'e düşmanlığın had safhada olduğu bir zamanda yaşamış ve saldırılara cevap olmaya çalışmıştır.

Hz. Zeynep'in yaşamını kısa bir anlatımla anlatmak mümkün değil. Yine Hz. Zeynep'i anlatırken bazı kronolojik bilgiler ve verilerde sınırlı kalmak, Hz. Zeynep gibi büyük bir öncüye haksızlık olur.

KERBELÂ VE ZEYNEP

Kerbelâ...

İnsanlık tarihinin gördüğü en büyük trajedi. Kerbelâ'da sadece trajedi yoktu. Orada aynı zamanda İmam Hüseyin'in bütün insanlığa asırlarca yol gösterecek mesajı da vardı.

Hz. Zeynep'te Kerbelâ'da başına neler geleceğini bile bile İmam Hüseyin ile beraber gitmiştir. Kocasının bütün telkinlerine

rağmen Hüseyin'i yalnız bırakmamış ve çocuklarıyla beraber İmam Hüseyin'e yoldaşlık etmiştir. Bu manada doğruları savunmak adına kocasının telkinlerini reddetmiştir. O günün şartlarında bir kadının kocasını dinlememesi ender görülen bir olaydır. Hz. Zeynep burada da önderliğini kanıtlamış ve iradesini ortaya koymuştur. Doğru bildiği yolda sonuna kadar gitmiştir.

Hz. Zeynep'in günümüze kadar süren önderlik anlayışını iyi anlamak gerekiyor. Hz. Zeynep koca iktidarını reddetmiştir. Bu, öylesine verilmiş bir karar değildir. Aksine iyice düşünülmüş, ölçülüp biçilmiş bir karardır. İdealleri uğruna her türlü bedeli vermenin gereğidir. Nitekim Hz. Zeynep Kerbelâ'da İmam Hüseyinle beraber öz evlatlarını da şehit vermiştir. Kendisine olmadık hakaretlerde bulunulmuştur. Hz. Zeynep ise bütün bu zalimliklere karşı başını dik tutmuş ve doğrularını en mükemmel şekilde zalimlere karşı dile getirmiştir. Hz. Zeynep, böylece Ehlibeyt davasının sahipsiz olmadığını göstererek, önderlik gücünü ortaya koymuştur. Bu değerli kadın önderden öğrenecek yığınla ders var. Ne mutlu Zeynep gibi yaşayanlara, yaşamak isteyenlere.

Hz. Ali'nin Doğum Yeri

Hz. Ali Kabe'de doğmuştur. Bu onura nail olan ilk ve son insandır.

Hz. Ali, Ehlibeyttendir. Ehlibeyt ise Hakkın nurunun dünyaya ve insanlığa yansımasından başka bir şey değildir. Elbette böylesi yüce bir şahsiyetin doğum zamanı ve yeri de sıradan bir yer olamazdı. Bu doğum yeri bile Hz. Ali gerçeğini bilmek ve anlamak isteyenler için çokça ipucu vermektedir.

Neden Kabe? Kabe Allah'ın evi değil midir? Kabe, Adem peygamberin inşasına başladığı İbrahim peygamber ile oğlu İsmail'in dahada bir yükselttiği yapı değil midir? Batini anlamları bir yana bıraksak bile zahiri olarak bu peygamberler insanlık için bir anlam taşıyor mu? Taşıdıklarına kimsenin şüphesi yoksa, demek ki Hz. Ali'nin doğumunun Kabe'de gerçekleşmesinin sembollük olmanında ötesinde anlamı vardır.

Şii kaynaklarda olduğu gibi Sünni kaynaklarda Hz. Ali'nin Kabe'de dünyaya geldiğini doğruluyorlar.

Kaynaklara göre doğum şöyle gerçekleşiyor: “Fatima Binti Esed (Esed kızı Fatima), Mescid’ul- Haram’da dua ederken aniden sancılanıyor. Sancıları çoğaldığında doğumu kolay kılması için Allah'a dua ediyor.

Bunun neticesinde Kabe'nin duvarı (o zamanlar Kabe, Mescid'ul- Haram'ın ortasıydı ve kapısı her zaman kapalıydı, sadece özel mevsimlerde açılıyordu.) yarıldı ve bir ses duyuldu; 'Ey Fatıma Kabe'ye gir!' Etrafta olan halkın gözleri önünde Fatıma Kabe'ye girdi, duvar ilk haline döndü, herkes şaşırdı, orada hazır bulunan Abbas olayı görünce hemen Ebu Talib'e haber verdi.

Kabe'nin anahtarı yanında bulunan Ebu Talib, hemen geldi ve ne yaptılarsa da bir türlü kapıyı açamadılar.

Fatıma tam üç gün Kabe'de kaldı. Bütün Mekke'de o konuşuluyordu. Üçüncü gün girdiği yerden geri çıktı.

Halk Fatıma'nın kucağında nur topu gibi bir çocuğu olduğunu gördüler. “

Bazı kaynaklarda Kabe'nin duvarının yarılmadığına ve kapalı olan kapısının açıldığına vurgu yapıyorlar. Genel görüş duvarın yarıldığı yönündedir.

Sonuç itibariyle sabit olan gerçek, Hz. Ali'nin Kabe'de doğmuş olduğu gerçeğidir. Bu gerçeklikte zahiri ve batini olarak bizlere çok şeyler anlatmaktadır.

Ehlibeyt Haklıdır

İnançsal manada yaşadığımız (baskıların, katliamların, zulümlerin...) ve yaşamımızın bir çok yönden sıkıntılı geçmesinin en önemli sebebi; Ehlibeyte yapılan haksızlıklardır. Ehlibeyte yapılan haksızlıkların ceremesi günümüze kadar sürdü ve gelecekte de sürecek. Bunun böyle algılanması gerekiyor. Öyle basite indirgeyerek ve “tarihte kalmış bir olay” olarak yorumlamak gerçekçi değil.

Ehlibeyte haksızlık yapılmış, Ehlibeytin hakları yenilmiştir. Sadece hakları yenilmekle kalınmamış, Ehlibeytin soyunu ve taraftarlarını yeryüzünden yok etmek için akıl almaz mücadeleler verilmiştir. Elbette Ehlibeyte bütün samimiyetiyle inananlar bedeller vermişlerdir. İşte bu verilen bedellerin şekillendirdiği kişilikler olarak diyoruz ki; Ehlibeyt haklıdır ve haklılık uğruna verilen ve verilecek bedellere eyvallah.

Konuya hakim olmayanlar anlamakta zorluk çekeceklerdir. Bu yüzdende basit bir iktidar kavgası olarak görecektirler. Ancak bilinsin ki Ehlibeytin davası bir iktidar olma davası değildir. Öyle algılamak olaya yabancı kalmaktır.

İktidar davası olmayan Ehlibeytin davası; özü itibariyle insanı anlamlı bir hayatın sahibi yapma, anlamına uygun bir yaşamın sahibi yapmanın davasıdır.

İnsan fıtratı itibariyle soylu ve asildir. İnsanda Tanrının nuru vardır. İnsan; kutsal bir varlıktır. Meleklerden üstün olan insanın bunun bilincine ulaşması ve İnsan-ı Kamil olması gerekiyor. Doğrusu budur. Her türlü kirden, kibirden, hayvanilikten, bencillikten, düşkünlükten kurtulup-arınıp öz varlığını bulması ve böylece külli varlığa kendi cüzzi varlığını İnsan-ı Kamil olarak, lafzen değil, hakikaten insan olarak ulaşması/varması gerekiyor. Amaç budur. Ehlibeytin davası da budur.

Belki bilinç noktasında bir çok Ehlibeyt taraftarı Ehlibeytin bu ulvi davasının idrakinde değildir. Kalben bazı sezgilerle Ehlibeyte bağlıdır. Bu da şüphesiz onurlu bir tutumdur. Ancak önemli olan kalben ve fikren bu yüceliğin farkında olmaktır. Ehlibeyt davasının insanlık davası olduğu “insanı insan yapma” davası olduğu bilince çıkarılmalıdır.

Her Ehlibeyt taraftarı kendi kişiliğinde bu davayı temsil ediyor. Yaşadığı olumlu olumsuz bir çok şey bu taraftarlıkla ilgilidir. İster tarihsel birikimin şekillendirmesi ile gelen ilgiler olsun, ister Ehlibeyt düşmanlarının güncel baskıları olsun. Dolayısıyla yukarıda izah etmeye çalıştığımız “sıkıntılarımızın sebebi Ehlibeyt taraftarı olmamızdır” belirlemesi öylesine yapılmış bir değerlendirme değildir. Elbette sıkıntılarımızın tamamını Ehlibeyt taraftarlığı yüzünden olduğunu söylemiyoruz. Ancak bizce bazı önemli sıkıntılarımız bu sebeptendir. Görünürde böyle algılanmıyor olabilir. Fakat görünenle de yetinmemek gerekiyor. Daha detaylı ve kapsamlı bakılmalı.

Baskılar ve zulümler kendine güvensiz, silik kişilikler ortaya çıkarır. Ehlibeyt düşmanlarının hedeflediği de budur. Şüphesiz bu silik kişiliğin farkına varıp bunu aşarak önderlik kabiliyetini ortaya çıkarıp görevlerini yerine getirenlerde vardır. Sözlerimizin asıl muhatapları, Ehlibeyt davasının insanlık davası olduğunun ayırdına varan kişilerdir.

Ehlibeyt davası insanlık davasıdır. Bu dava için verilen ve verilecek tüm bedellerin başımızın üstünde yeri vardır. İnanıyoruz ki Ehlibeyt kazanacak. Ehlibeyt haklıdır. Ehlibeytin haklılığını bıkmadan, ısrarla dile getirmeliyiz. Bazı aymazların tarihsel gerçek diye sundukları saçmalıkları çürütmeliyiz.

Bunlardan yola çıkarak, Ehlibeytin haklılığı konusunda şu hususların altını bir kez daha çizmeliyiz.

- Hz. Peygamberin vefatından sonra Sünniler – kim olursa olsun- sahabelere daha sonraları dört mezhep imamlarına ve din adamlarına yöneldiler.
- Ehlibeyt taraftarları ise on iki imamlara ve onların işaretleri doğrultusunda yola devam ettiler. Hz. Peygamber bu noktada; **“size iki büyük kurtarıcı kulp bırakıyorum. Birincisi Kuran, ikincisi de Ehlibeyttir. Bunlara tutunursanız, doğru yoldan şaşmazsınız”** diye buyurmuştur.
- Bilindiği gibi sünnet, Hz. Peygamberin kararları, ibadet şekilleri, davranış, inanç ve yaptıklarıyla ilgili hükümleri kapsar. Sünniler buna dört halifenin ve sahabelerinkilerini de katarlar. Buna dayanak olarak da “sahabeler, yıldızlara benzer. Hangisine uyarsanız, orada ışık bulur, hidayete erersiniz” ve “sahabeler aynı anda ümmetimin güvencesidirler” adlı iki hadisi kaynak gösterirler. Oysa bu “yıldız” diye sunulan sahabelerin içinde bir çok karanlık ve kötü kişide vardır. Bu karanlık kişiler nasıl yıldız olup da yol gösterici oluyor? Bunların

yanlış olduğunu akıl ve vicdan sahibi her Sünni kabul etmelidir. Bir tarafta Hz. Peygamberin **“Kurtuluş gemisi, Hidayet imamları, Gecelerin ışığı”** diye işaret verdiği Ehlibeyt, diğer tarafta içinde karanlık kişilerinde olduğu grup. Bir tarafta nurlu ve kutsal bir yapı, diğer yanda Hz. Peygambere karşı her türlü hileyi ve zalimliği zamanında yapmış kişilerin başını çektiği grup. Kim haklı olabilir böyle bir durumda? Ehlibeyt mi Muaviye, Yezit ve diğer yandaşları mı? Akıl ve vicdan sahibi Sünniler bunu evirip çevirmeden cevaplamalıdır.

Hz. Ali, Ehlibeyt ve on iki imamın değerine dair şu önerileri yapıyor: **“Peygamberimizin Ehlibeytine bakınız. Onların izinden çıkmayınız. Dediklerinden ayrılmayınız. Onlar sizi hidayet yolundan ayırmazlar, belirsizliklere sokmazlar. Dururlarsa, sizde durunuz, kalkarlarsa sizde kalkınız. Onların önüne geçmeyiniz. Geçerseniz yıkılırsınız. Onlardan geri kalmayınız, kalırsanız helak olursunuz”**.

“Ehlibeytimiz, ilmin dirilmesi ve cehaletin ölümüdür. Onların düşünceleri, size kendi düzeylerini bildirir. Diş görünüşleri, güvencenin göstergesidir. susmalarında bir ifade gücü ve mesaj derinliği saklıdır. Haktan ayrılmayı bilmezler. Kendi aralarında ihtilafa düşmezler. Kendileri,

İslamın sarsılmaz direkleridir. Onların bulundukları yer, sığınmanın durağıdır. Hak, yerini onların yanında bulur. Batıl olanlar kaçır, yerleşmeden yıkılır dili tutulur. Dini mantık ve akıl yolu olarak bilirler. Dinde efsanelere, masallara ve kulaktan dolma bilgilere yer vermezler.

İlim yolunda, onlarla beraber yürüyenler, bir azınlıktır. İlmin gösterisinde bulunanlar ise çoğunluktur”.

Evet, şahların şahı, merdanların merdi böyle buyuruyor. **“Din akıl ve mantık yoludur”** diyor Hz. Ali. Dinin hurafelerle işi olmaz. Ancak gelin görün ki geçmişte ve günümüzde din adına cehalet, hurafe, kulaktan dolma bilgilerle insanlar avutuluyor. İlmin dirilmesi ve cehaletin ölmesi demek olan Ehlibeytin ise insanlara ulaşmaması için her türlü yöntem uygulanıyor. Biliniyor ki Ehlibeyt, yani ilmin dirilmesi olan, dini akıl ve mantıkla algılamak olan Ehlibeyt insanlara ulaşırsa kendi çıkarları bozulacak. Bu sebepten Ehlibeytin inancı ve düşüncesi engelleniyor. Bu noktada Ehlibeyt taraftarlarına düşen ise vehimlere kapılmadan, inançlarından en küçük bir aralık bırakmadan Ehlibeyte sarılmaktır. Ehlibeyt, gerçek iman ve kurtuluşun gemisidir. Ehlibeytin haklı ve doğru olduğuna inanacağız. Bunun için sayısız kanıtlarımız var.

Defaaten dile getirdik daha defalarca da dile getireceğiz. Ehlibeytin haklılığına, Ehlibeytin inanç anlayışına inananlar kurtuluşa erenlerin yani “Güruhu Naci” nin saflarında olanlardır. Buna inanmak gerekiyor. Öyle sözle değil, bütün benliğimizle inanmalıyız. Ehlibeyte inananlar hiç bir zaman kaybetmezler. Altını bir kez daha çizelim ki kaybetmezler. Kısa vadede kaybediyor gibi görünseler de aslında zafer onlarındır. Çünkü onlar kurtuluşun gemisine binmiş olanlardır. Onlar Güruhu Nacidir.

Ehlibeyt haklıdır. Haklılığı bütünlüklü bir haklılıktır. Yani öyle salt bir konuda değil, bütün olarak haklıdır. Haklı olmasına ve haklı olduğuna dair onlarca delil olmasına rağmen neden hala bir çok kişinin aklında soru işareti var? Neden hala en basitinde hilafet konusunda bile bir çok Sünni gerçekleri kabul etmiyor ve yadsıyor? Bu bariz gerçeklerin nasıl oluyor da üstü örtülebiliyor? Bunu nasıl açıklayacağız.

Aslında bütün bunların açıklaması son derece basit. Çünkü haklı olmak yetmediğinden iktidar olan güç kendi doğrularını hakim kılabiliyor. Yani ne kadar haklı olursanız olun eğer güçlü ve iktidar sahibi değilseniz hakkınız göz göre göre inkar edilebiliyor. İşte Ehlibeytin haklılığı konusunda yaşananda budur. Ehlibeyt haklıdır ancak iktidar olmadığı için haklılığı

kabul görmüyor. Haksız olanlar iktidar oldukları için tezlerini kabul ettiriyorlar. Bu noktada Gadir Hum`da verilen biatlar ve sonrasında hiç bir şey olmamış gibi davranışlar ibret vericidir.

Gadir Hum`da ne oldu?

Hız. Peygamber Veda Haccı sırasında Gadir Hum denilen mevkide binlerce insanın önünde Hız. Ali`yi kendisinden sonra halife olarak tayin ediyor. Bu binlerce kişinin içinde Ebu Bekir ve Ömer de var. Ebu Bekir ve Ömer Hız. Ali`yi tebrik ediyorlar. Bu tebrik etme aynı zamanda Hız. Ali`nin önderliğini kabul etmedir de. Ancak Hız. Peygamberin vefatından sonra bir oldu-bittiye getirerek Ebubekir halife ilan ediliyor. Daha Hız. Peygamberin defin işlemi yapılırken bu olay gerçekleşiyor. Bu gerçektir. Yığınla Sünni kaynak bile bu olayı doğruluyor.

Peki neden böyle oldu? Neden Hız. Ali buna rıza gösterdi?

Neden Gadir Hum da ki biatlar unutuldu? Bunları nasıl açıklamak gerekiyor. Bunların açıklaması da öyle zor bir şey değil. Az buçuk bu konularda kafa yoran herkes doğrulara ulaşabilir.

Hemen belirtelim ki Hız. Ali bu seçimi hiç bir zaman onaylamamıştır. Bu konuda bir çok açıklamalar vardır. Hız. Ali

bu günleri çok zorlu günler olarak nitelendiriyor ve **“boğazımda dikenle sabır ettiğim günler”** olarak nitelendiriyor.

Bunca insan nasıl biatlarından döndüler? Bunların bazıları Hz. Ali`ye düşman olanların etkisi altındaydılar. Hatta bu düşmanlık daha sonraları Sıffin, Cemel savaşlarında daha açık olarak

ortaya çıkmıştır. “Müminlerin annesi” diye lanse edilen Aişe, Hz. Ali şehit edildiğinde şükür namazı kılmıştır. Bu tür düşman kişilerin etkilediği veya bir şekilde zorla bastırdığı kişilerin biatlarına sadık kalmaları beklenemez. Hz. Ali’ye bağlı olan ve bunu canları pahasına da olsa savunanlarda vardı şüphesiz. Ancak bunlar azınlık konumundaydı.

Biliniz ki güçlü olan, iktidar ve yetki sahibi olanlar her zaman doğruları manipule edebiliyor. Hilafet konusunda da yaşanan budur. Ancak burada samimi ve dindar Sünni kardeşlerimize şunu hatırlatmak isteriz: Tarihsel duruş ve tarihsel işleyiş bakımında yeri çok az olan hatta olmayan bir sahabenin meziyetlerini anlata anlata bitiremiyorsunuz. Peki Ehlibeyti neden es geçiyorsunuz? Ehlibeyt ki kutsal ve nurludur. Sıradan bir sahabe için litrelerce gözyaşı dökersiniz. Peki neden **“Cennetin Efendileri olan Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin”** için iki gözyaşını çok görürsünüz. Hiç bir gerekçenin arkasına saklanmadan bu ve benzer soruların cevapları verilmelidir.

Haklı noktalar öyle çok ki hangisini dile getirelim... Emevi ve Abbasi devletleri yöneticileri Hz. Ali’ye kalemi ve kılıcıyla düşman olan herkesi ödüllendiriyordu. Hal böyle olunca Ehlibeyte düşman olmak kolay bir kazanç ve mevki kapısı

oluyordu. İnanmayanlar için kaynaklar ortada duruyor. Her türlü araştırma imkanı vardır.

Sonuç olarak şunları ekleyelim: Ehlibeyt taraftarları yollarının Sırat-ül Müstakim olduğunu, cennette ve dünyadaki anlamlı yaşama götüren yol olduğuna emin olabilirler. Ehlibeyti tanımayan veya Ehlibeytten uzak duranlar ise araştırmalarda bulunup neyin doğru, neyin yanlış olduğunun sonucuna ulaşabilirler.

Biz inanıyoruz, Ehlibeytin haklı olduğuna ve Ehlibeytin gemisinin Nuh `un gemisi olduğuna inanıyoruz. Yüreğimiz Ehlibeyte olan sevgi ile taşmaktadır. Yobazlar ve yozlar bunu anlamakta zorlansalar da bu böyledir. Ne mutlu bu duygu ve düşüncede olup hayatı anlamına uygun yaşayanlara. Onlara selam olsun. Onları irşat edip aydınlatan Ehlibeyte selam olsun.

Kerbela Olayının Aleviler için önemi nedir ve Kerbela Olayı nasıl gelişti?

Kerbela olayı aradan asırlar da geçse unutulmayacak kadar derin, anlamlı, öğreticidir.

Kerbela, iyi ile kötünün, zalim ile mazlumun, lanetli ile kutsalın, karanlık ile aydınlığın hesaplaşmasıdır. İmam Hüseyin burada kutsallığı, mazlumu, aydınlığı temsil etmektedir.

Kerbela Olayı'nın kökeni Hz. Peygamberin veda hacı'na ve yazılmayan vasiyetine kadar gider. Bilindiği gibi Hz. Muhammed peygamberliğini açıkladıktan sonra İslamiyet hızla gelişti. Bu gelişme Mekkeli müşrikleri telaşlandırdı. Onlar Hz. Muhammed'e olmadık engeller çıkardılar. Hz. Muhammed bütün bu engelleri aştı. Hz. Muhammed bütün bu müşriklerin, putperestlerin çıkardığı sorunlar ve engellerle mücadelede en büyük yardımı Hz. Ali'den görüyordu. Hz. Ali Peygamberin yanında eğitim almış, İslamiyet'i ilk kabul etmiş ve aynı zamanda Peygamberin kızı Hz. Fatma ile evlenerek Peygamberin soyunun sürdürücüsü olmuştur. Hz. Ali Kuran'da geçen ve onlarca hadiste geçen Ehlibeyt'tendir. Ehlibeyt Hz. Muhammed'in ailesi demektir. Ehlibeyt Hz. Muhammed, Hz. Ali, Hz. Fatma, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'den oluşmaktadır.

Hız. Muhammed'in Medine'ye hicretinden sonra İslam dini gelişmeye devam etti. O kadar gelişti ki, Mekkeli putperestler bile Müslüman oldular. İşte bu putperestlerin içinde Mekke'nin en zengin kişilerinden biri olan Ebu Süfyan da vardı. Ebu Süfyan ve benzerleri İslam'a ve Peygambere inandıkları için Müslüman olmadılar. Onlar gelişen İslamiyet'in maddi değerlerine sahip olmak için Müslüman oluyorlardı. Hız.

Muhammed bütün bunları görüyor ve ona göre de önlem alıyordu. Hz. Muhammed çok açık bir şekilde kendisinden sonra Müslümanların önderinin (Halifesinin) Hz. Ali olması gerektiğini beyan etmiştir. Ama bütün bunlar hiçe sayıldı. Hz. Muhammed'in vefatından sonra bu eskinin putperest, müşrik bezirganları bir ara geçiş dönemi hazırladılar. Bu dönemde sırasıyla Ebubekir, Ömer ve Osman halife oldular. Daha sonraki dönemde ise Hz. Ali halife oldu. Hz. Ali'nin halifeliği daha baştan engellenmiş ve onun aşağılanması, yığılmasının, fedakârlığının basitleştirilmesi sağlanmıştı. Hz. Ali bütün bu oyunlara karşı doğru bildiği Hak yolundan şaşmamış, dünya malına, paraya pula tamah göstermemişti. Hz. Ali kendisine yapılan onca haksızlığa karşın sabır göstermiş, İslam toplumunun içine nifak sokulmasın diye, kan dökülmesin diye insanları doğruluğa davetini sürdürmüştür. Ama ne yazık ki, Hz. Ali'nin bütün bu çabalarına karşın dünya malına tamah gösterenler, gözünü iktidar hırsı bürümüş olanlar bunu anlamıyordu. Nitekim Ebu Süfyan oğlu Muaviye yaptığı bin bir dalavere ve haksızlıkla kendisini halife ilân ediyordu. İslamiyet'i bir iktidar aracı olarak görüyordu. Muaviye Hilafeti de babadan oğula geçecek bir kurum olarak şekillendiriyordu. Muaviye dönemindeki Emevi saltanatı salt Hilafet için değil, aynı zamanda kendi iktidarlara hizmet edecek bütün din dışı

gelenekleri, töreleri, adetleri din adına kurallaştırıyor, kurumlaştırıyordu.

Hız. Ali ve Ehlibeyt var gücüyle bütün olumsuzlukları gidermeye çalışıyor, insanları gerçeğe davete devam ediyorlardı. Ama Muaviye acımasızdı. Hız. Ali şehit ediliyor, ardından ikinci imam Hasan zehirlettirilerek şehit ediliyordu. Bu arada Muaviye ölüyor, yerine oğlu Yezid geçiyordu. Yezid kendi iktidarı için İmam Hüseyin'i tehlikeli görüyordu. Çünkü İmam Hüseyin Ehlibeyttendir. Yani Hız. Peygamberin torunu, Hız. Ali'nin oğluydu. O, doğruluğun, hakkın, adaletin, gerceklerin yılmaz savunucusuydu.

Bu arada Emevi saraylarında din dışı ne varsa din adına meşru gösteriliyordu. Halk isyan ediyor ama Emevilerin kurduğu askeri teşkilat halka göz açtırmıyordu. İşte Küfe halkı da baskılardan bıkmıştı. Küfeliler her gün İmam Hüseyin'e davet üstüne davet gönderip, kendisini halife olarak kabul ettiklerini belirtiyorlardı. İmam Hüseyin engin öngörüsüyle Küfelilerin ihanet edebileceklerini biliyor buna karşın kendi sorunluluğunun gereğini yerine getireceğini söylüyordu. Ve İmam Hüseyin yakın aile çevresi ile Küfe'ye varmak için yola çıkıyordu. Emevi saltanatının sürdürücüsü lanetli Yezid bu durumu haber alıyor ve önüne engeller çıkarıyor, onu öldürmek için planlar

kuruyordu. Yezid ve taraftarları Küfelilerden, Hz. Hüseyin taraftarlarını baskı altına aldılar. Bazılarını ise rüşvetle ve çeşitli vaatlerle İmam Hüseyin'den bağılıklarını vazgeçirdiler. İmam Hüseyin'in ailesi yaklaşık 70 kişiden oluşuyordu. Buna karşın Yezid'in ordusu ise binlerce kişiden. Yezid'in komutanları, İmam Hüseyin'e Yezid'e biat etmesini ve böylelikle onu bırakacaklarını söylediler. İmam Hüseyin asla zalime biat etmeyeceğini, boyun eğmeyeceğini ve gerekirse bunun için şehit olacağını defalarca tekrarladı.

İmam Hüseyin dediği gibi yaptı ve Yezid'e biat etmeyerek, onurlu bir şekilde direnerek şehit düştü.

Kerbela Olayı İslam'da safları netleştirmiştir. Zalime asla biat edilmeyeceğini göstermiştir. Alevilik inancında Kerbela Olayı büyük bir öneme haizdir. Aleviler dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, adları ne olursa olsunlar, Hz. Hüseyin'e bağılıdır. Onun için oruç tutarlar, yas tutarlar. Onun çektiği acıları bir nebze de olsa hissetmek için çile çekerler. Aleviler sadece yas tutarak İmam Hüseyin'i anmazlar. Aynı zamanda ondan her defasından bir şeyler öğrenirler. Dünya döndükçe Kerbela unutulmayacak.

Bir Bütün Olarak Hz. Ali

Hız. Ali, dünyaya gelmiş en önemli şahsiyettir. Burada bir parantez açarak Hız. Ali'nin peygamberlerle karıştırılmamasının

gerekliliğini belirtmek isteriz. Hız. Ali'nin önemini vurgularken peygamber düzeyine çıkartmıyoruz. Hız. Ali bir peygamber değildir. Hız. Ali bir önder insandır. Buna önderlerin önderi diyebiliriz. Hız. Ali'yi tanımlarken onu abarttığımız düşünülebilir. Böylesi bir düşünce yanlıştır. Belki de Hız. Ali'yi tam anlamıyla tanımlayamıyoruz.

Hız. Ali neden bu kadar önemlidir? Hız. Ali'nin şahsında sembolleşen değerler toplamı sadece Ali taraftarı toplumlar için

değil, bütün insanlık için kazanımdır. Bu değerleri insanlık kavradığı zaman bir çok sorunun çözüme kavuşacağı inancındayız. Hz. Ali'yi sadece tarihsel bir siyasi kişilik olarak görenler ve bu siyasal- askeri kişiliğin şahsında ona yüklenen misyonun yanılğı olduğunu iddia edenler ya gerçeklerden bîhaber kişilerdir ya da art niyetli kişilerdir. Elbette Hz. Ali'nin siyasi, askeri yönü de vardır. Ama Hz. Ali salt siyasetle, askeriyle uğraşmamıştır. Hz. Ali, insan yaşamının bütün yönleriyle ilgilenmiş, sadece kendi zamanın ile değil, insanlık yaşadığı müddetçe geçerli olacak tespitler, çözümler geliştirmiştir. Hz. Ali komple bir kişiliktir. Hz. Ali'nin komple bir insan olmasında etkili olan olayları tarihsel bir zorunluluk olarak görün ya da ilâhi kudretin damgası olarak. Her açıdan da sonuç ortadadır.

- Hz. Ali bir filozoftur. Düşünce biçimi, olayları tahlil metodu, sonuçlara varması ve sonuçları anlaşılır bir üslûpla anlatması...
- Hz. Ali bir edebiyatçıdır. Arap toplumunda Kuran'dan sonra edebi değeri olan ikinci kitap Hz. Ali'ye ait olan Nehc'ül Belaga'dır. Nehc'ül Belaga'daki üslûp, günümüzde dahi çekiciliğini ve etkileyiciliğini muhafaza etmektedir.

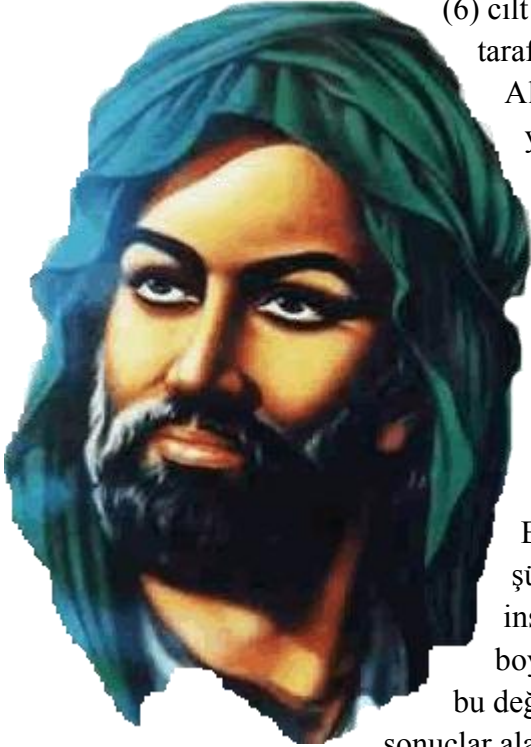
- Hz. Ali mükemmel bir eş, ideal bir babadır. O Fatma'nın eşidir. Hasan, Hüseyin ve Zeynep'in babasıdır. Bütün bu kişilikler insanlığın kaderinde etki sahibi değiller mi? Daha ne denilebilir ki.
- Hz. Ali büyük bir komutandır. Hz. Ali'nin askerlik dehası tartışılmazdır. “La fetta illa Ali, la seyfe illa Zülfikâr” (Ali'nin üstüne yiğit, Zülfikâr'ın üstüne kılıç yoktur) sözü öyle gelişi güzel söylenmiş bir söz değildir.
- Hz. Ali dürüst bir siyasetçidir. Bazı kimseler Hz. Ali'nin çok kötü bir siyasetçi olduğunu söylerler. Buna kanıt olarak da, Muaviye lânetlisinin hakem olayını gösterirler. Bu kimselerin siyasetten anladığı sahtekârlık, düzenbazlık, haysiyetsizlik, yalakalık, riyakârlıktır. Hz. Ali bunun yanında sadece siyasette değil, yaşamın her alanında dürüstlüğü, hakkaniyeti, doğruluğu, haysiyeti, edep-erkânı savunmuştur. Siyaseti kirlilikten kurtarmak istemiştir. Aslında Hz. Ali'nin duruşu, günümüzde bile en ideal olanıdır. Yani namuslu siyasettir Hz. Ali'nin yaptığı. Bazı çağdaş Muaviyeler, siyaseti bir rant kapısı olarak görmekte ve bu yolla insanları sömürmektedirler. Hz. Ali'nin siyaset anlayışı eninde sonunda galip gelecektir. Neden? Çünkü, yönetilenler kendilerini

yönetme iddiasında olanların dürüstlüğüne bakacaklar. Bazı siyaset cambazları kendilerini Muaviye taktikleri ile bir süre gizleyebilirler. Fakat bunların uzun ömürlü olamayacaklarını söylemek için münecim olmaya gerek yok.

- Hz. Ali bir insan hakları savunucusudur. İlgilenenler George Jerdak adlı yazarın yazdığı altı (6) ciltlik “Hz. Ali ve insan hakları” adlı kitaba başvurabilirler.
- Hz. Ali eşitlikçidir. Hz. Ali, kendisi halife olduğu dönemde en sıradan insan ne maaş alıyorsa kendisi de aynı maaşı alıyordu. Ne eksik ne de fazla. Bu yüzden Hz. Ali’yi kardeşi dahi terk etmiştir. Nasıl olur da devletin başı, bütün hazinenin tek sorumlusu, eski bir köle ile aynı maaşı alır? Bundan da bir eşitlik olur mu?

□ Hz. Ali'nin önemini, olaylara bakışını özetlemek dahi oldukça zor. Bizlerin yaptığı özetin özetinin özeti. Hz. Ali'yi anlamak için biraz sabır göstermek lâzım. Yazar George Jerdak, Hz. Ali'nin insan hakları boyutunu yazmak (anlatmak) için altı (6) cilt yazmıştır. Yine de eksik

tarafları olduğunu söylemekte. Hz. Ali, dünya üzerinde en çok yazı yazılan şahsiyetlerin en başında yer almakta.

Hz. Ali'yi tanımak gerekir. Tanıyıp sevmek gerekir. Neden gerekir? Eğer Hz. Ali gerçek anlamıyla, tam manasıyla kavranırsa, bunun sonuçları yaşamın her alanında başarı ve mutluluk demektir. Bizler bunun doğruluğundan şüphe duymuyoruz. İnaniyoruz ki; insanlık Hz. Ali'yi bir gün bütün boyutlarıyla tanıyacak ve bundan, bu değerler bütününden çok önemli sonuçlar alacaktır. Hz. Ali, insanlığın makro

düzeyde yaşadığı ne varsa; savaş, ihanet, çelişki, yoksulluk, anlaşılmamak, dışlanmak, zulüm... kısacası olumlu olumsuz ne varsa hepsini mikro düzeyde yaşamıştır. Yaşadığı için de önemli sonuçlara ulaşmıştır. Fakat ne acıdır ki, anlaşılmamıştır. Onu en çokta Ali taraftarı olduğu iddiasında olanlar yaralamıştır. Çünkü Hz. Ali'yi anlamamışlardır. Eğer az da olsa Hz. Ali'ye anlam verebilirsek, bundan emin olun ki, her anlamda kazançlı çıkılır. Anlayamıyorsak dahi samimice anlamaya çalışalım. Artık ne kadar anlayabilirsek.

Tekrar belirtelim ki; Hz. Ali'nin şahsında somutlaşan değerler bütün insanlık içindir. Salt bir grubun, cemaatin, toplumun değil. Önemli olan hangi toplum, cemaat, grup olursa olsun buna gereken anlamı verebilmektir.

Aşağıda Hz. Ali'nin bazı deyimlerini alıyoruz. Dileriz başlangıç manasında yararlı olur. Bilinir ki; büyük yangınlar çok küçük kıvılcımlardan başlar.

- Övünç duyacağı bir soyu varsa cahil insanın, bilsin ki; çamurdan ve sudandır özü soyunun.
- Dünyada Ehlibeyt'in değer kriteri güzelliştir. Bilim, doğruluk ve sevgidir soyu insanoğlunun.

- Dayanılmaz bir kötülük gelirse eğer başına, suskun kayalar gibi dur ve diren.
- Bilmelisin ki; rahat günler de geçer, zor günler de. Öyleyse ne diye dünya malı için ağlıyorsun.
- En bilge insan; eksiğini, kusurunu, yanlışını bilen kişidir. Sözü tutan, bencilliği yıkan, dar hesapları aşan kişidir. Kötülüklerle, kötüye yüz vermeyen, dostlukla, iyiliklerle güzelleşen, dünya yıkılsa da öz değerlerine bağlı olan kişidir.
- Çaba harcamadan yarasının iyileşmesi için dünyadan çare bekleyen kişi, yarasının iyileşmesini beklerken, yara üstüne yara açar.
- Yokluk ve yoksulluk genç insanın ayıplanmasına ve onunla alay edilmesine yol açar. Doğruyu söylese de söyledikleri önemsenmez, hatta kötü söz etmiş gibi davranılır.
- Aydın ve bilgili genç insana kendi zamanı ihanet etse de, izzet ve saygınlığı ona ihanet etmez.

İmam Hüseyin Gönüllerin Sultanıdır

Bir çok kere belirtildiği gibi Hz. Hüseyin, tıpkı dedesi, babası, annesi, abisi gibi komple, dört dörtlük bir insandır. Elbette İmam Hüseyin peygamber değildir. Ancak İmam Hüseyin, yaşamın bütün anlamına sahiptir. Yani güneşten tualım yıldızlara kadar, dağlardan tualım nehirlerle, çöllere kadar; insan ilişkilerine, insanın maddi-manevi yapısına kadar her şeye hakim ve vakıftı. Söylediği her söz, attığı her adım belli bir bilincin, hesabın, asaletin, geleceğin, ideal insanın protipine göre idi. Aynı asalet, yiğitlik, bilinç ve ideal insan olma Hz. Ali içinde geçerlidir. Zaten İmam Hüseyin bütün bu zincirin halkası gibi tamamlayıcıdır. Hz. Peygamberden ve Hz. Ali'de vücut bulan değerlerin temsilcisiydi. Bazıları İmam Hüseyin'in bütünlüğünü göremiyorlar. Hz. Hüseyin'i sadece Kerbela da ki şehadetiyle biliyorlar. Bu eksik bir yaklaşımdır. Kerbela hadisesi İmam Hüseyin'in yaşamındaki doruk noktasıdır. Ancak Kerbeladan öncesi de var. Bu öncesinden de İmam Hüseyin'in yaşamı yine en ideal olanıdır.

Günümüzde dahi İmam Hüseyin'e bunca ilgi, bağlılık, sevgi, saygı varsa bu sadece İmam Hüseyin'in Kerbela da şehit edilmesiyle açıklanamaz. İmam Hüseyin, Kerbela öncesi ve Kerbela olayı sırasındaki tutarlılığıyla bir bütündür. Tutarlılık, çok kimsenin yaşamında anlamı olmayan bir kavramdır, fakat Hz. Ali ve Hz. Hüseyin gibi yüce şahsiyetlerin yaşamı bu kavram üzerine şekillenmiştir. Bu yüce şahsiyetler sözle-davranışı, teori ile pratiği bütünleştiren şahsiyetlerdir. Bu konuda Kerbela şehidi İmam Hüseyin'in bütün insanlığa hitap eden şu sözleri iyi birer kanıttır. Şöyle sesleniyor İmam Hüseyin insanlığa: **“Şereflice ölmek, şerefsizce, onursuzca yaşamaktan iyidir.”** Yine saygıdeğer İmam dünya malına tapan, yaşamını

maddi çıkar üstüne kuranları zavallı ve ahmak olarak görüyor. Bu tür kişileri köle olarak nitelendiriyor ve gerçek manada özgürlüğün

yolunu gösteriyor. Şöyle diyor sevgili Hz. Hüseyin maddiyatı her Şeyin üstünde tutan ve yaşamın güzelliğini idrak edemeyenler için: **“Günesin üzerine doğduğu her şey tüm dünya ve onda bulunanlar, ondaki deniz ve kara, dağ ve çöl, Allah'ı dost edinen ve ilahi yüceliği idrak eden, Allah'ın hakkını tanıyan marifet ehli olan birinin yanında bir gölge gibidir. Dünyaya ve ondakilere değer vermeyen bir özgür insan yok mudur?”** Gerçekten var mı böyle özgür insanlar? Ya da insanların çoğunluğu maddenin, geçici heveslerin, iktidarın, hırsın, gücün... köleleri değiller mi? Herkes o mutlak sonla (ölümle) karşılaşacağını bildiği halde neden kölelikte ısrar ediyor bazılarımız? Oysaki ömür çok kısadır. 70-80 yılın uzunluğu nedir ki? Bir nefes almak kadar kısa değil mi 70-80 yıl? Ne acıdır ki insanlar kendilerini kandırıp duruyorlar. Burada elbette her şeyden el etek çekelim manası çıkmasın. Nitekim İmam Hüseyinde böyle bir yaşamın sahibi olmamıştır. Ancak ısrarla vurgulanması gereken, maddiyat için diğer bir çok güzelliğin feda edilmemesi gerektiğidir. Madde olsun. Ama madde insan yaşamını kolaylaştıran olsun. Eğer madde köle ediyorsa insanı bu karşı olunması gerekendir. İnsan maddenin emrinde değil, madde insanın emrinde olmalıdır. Madde amaç değil, araç olmalıdır. Yazık ki insanlar maddeyi amaç haline getirmişler. Yanlış olan budur. Saygıdeğer İmamın sözleri

böylesi insanlar içindir. Hz. Hüseyin sözlerine şöyle devam ediyor: “...**Kendinizi satmayınız. Hür, özgür insanlar olunuz, kendini satan satıcılardan olmayınız**”. İmam Hüseyin 'kendinizi satmayınız' diyor. Yazık ki insanlar öyle tamahkar ve madde perestler ki bedenleri ile birlikte ruhlarını da satıyorlar. Değer yargıları, sevgileri, dostları, aşkları... kısacası her şeylerini maddi hesaplar belirliyor. Daha doğrusu maddi kazanç hesaplarının sonucu bütün bunlar oluşuyor. Oysaki değerler, ahlak, dostluk, paylaşım... maddi hesaplar sonucu şekillenemez. Şekilleniyorsa bu artık başka bir şeydir. Dostluk sahtekarlıktır, riyadır, ahlak ahlaksızlıktır, hainliktir, değerler anlamsızdır... Böylesi insanların yönlendirdiği bir toplulukta İmam Hüseyin'in göklere ulaşan ama duymak, bilmek, görmek istemeyen insanlara ulaşmayan gür sesi yankılanmaya devam edecektir. Ta ki insanlar duyana, bilene, görene kadar

“Şerefli, onurlu, anlamlı bir şekilde yaşayın, maddenin kölesi olmayın.”

Günümüzde Hz. Ali

Çeşitli ideolojik saplantıları olan bir takım kimseler Hz. Ali gerçeğini inkâr etmek istiyor. Bunu başaramayınca da bu defa Hz. Ali gerçekliğini saptırmaya, tahrif etmeye, toplumun önemseydiği eylemlerini çarpıtmaya çalışıyorlar. Bu Hz. Ali düşmanlığı yaklaşık 1400 yıldır sürüp gitmekte. Sanırsız Hz. Ali'yi sahiplenme ve onu dışlama önümüzdeki yüzyıllarda da devam edecek. Peki nedir bu kadar uğraşılan Hz. Ali kültü? Nasıl bir şahsiyettir bu Hz. Ali? Ne yaptı da günümüze kadar tartışılıyor? Yazar Abdülbaki Gölpınarlı, Hz. Ali adlı kitabının önsözün de şöyle tanımlıyor: " **İnsanlar vardır; yaşarlar, ölürler, yaşayış sayfasında bir izleri bile kalmaz, zaman alanında bir sözleri bile söylenmez. Sanki doğmamışlardır, sanki yaşamamışlardır. Bir yıldız aksa göz alır, bir kuş uça kanadının sesi duyulur, hâlbuki bunlardan ne bir ses kalır, ne bir nefes. Dünyaya gelmeselerdi hiç bir şey eksilmezdi, gelmişlerdir, yer yüzünde hiç bir fazlalık olmamıştır.**

Hâlbuki insanlar vardır, ömürlerini sürüp bitirirler fakat zaman onlar için akar, düşünce onların hayatını örer, inanç onlara bağlanır, düşmanlık onlara saldırır. Bunların adları toplumu sürükler, hatıraları devletler kurar. Bunlar için

kan dökülür, şan alınır. Bunlar için zulme göğüs gerilir, zulmedilir.

Bir muhitte sevilmezken, bir muhitte bunlara tapılır. Bunları birisi yererken, öbürü ölesiye sever. Tarih, sanki bunların öz mallarıdır, övülüş, yeriliş, öz hakları. Bunlar gerçekten yaşamışsalar, insanın çocukluk devrindeki yalanından doğmamışlarsa şüphe yok ki, normalin üstündeki insanlardır; Peygamberlerdir, erenlerdir, aşıklardır...

İşte İslam tarihinde Ali bunların birisidir, hatta birincisidir. Daha Hz. Peygamber sağken o, ölesiye sevilen öldürülesiye yerilen bir er olmuştu. Daha kendisi hayattayken mabuduna candan inanan bu ere Tanrı demek cesaretini bulanlar çıkmıştı. Adına yıllarca minberlerde lânet edilirken, o ad için can

verenler vardı. "Ya Ali medet" sözü, ümitsize ümit veriyor, hastaya şifa sunuyor, kuvvet, kudret kaynağı oluyordu.

Ümeyyeoğullarını bu ad yıktı, onların zulmünü bu ad sahibinin oğlu Mazlum Hüseyin'in kanı boğdu.

Abbasoğulları saltanatını bu ad kurdu ve o imparatorluğu, içten içe gene bu ad çürüttü. Al-i Büveyh'le Fatimiler bu adla kuruldu, Safeviler bu adla belirdi, gelişti.

Mezheplerden bahseden kitaplar bu adla doldu, İslam tarihi bu adla yazıldı, tasavvuf bu ada dayandı, İslam felsefesi bu addan hız aldı, tasavvufi şiir bu adı andı. İsyancılar, bu ad kopardı, ölümü bu ad hiçe saydı, kalan "ya Ali medet" dedi, düşen "ya Ali medet"

Hız. Ali için dünyanın kaderini değıştiren biri dersek abartmış olmayız. Hız. Ali'yi sadece bir yönlü ele alıp değerdendirenler büyük bir yanılgı içindeler. Hız. Ali'yi Arap kabileler arasında iktidar mücadelesi vermiş ve kaybetmiş biri olarak değerdendirenler yetersiz bir değerdendirme bulunduktalar. Böyle davrananlar hiç bir zaman Hız. Ali'yi bir bütün olarak değerdendiremezler. Dolayısıyla bu tür kişilerin yaratmak istedikleri Hız. Ali portresi ile gerçek Hız. Ali portresi çok farklıdır. Gerçek Hız. Ali, bütün insanlığın kabul ettiğı ender şahsiyetlerden birisidir. Hız. Ali, düşmanlarının bile

yeteneklerini, cesaretini, bilgeliğini, fedakârlığını övdüğü bir yüce kişiliktir. Alevice deyimle o "Allah'ın Arslanı"dır.

Hız. Ali, yaşamıyla, düşünceleriyle, eylemleriyle günümüzde de dara düşenlerin sığınağı durumundadır. "Yetiş ya Ali" sözü boşuna söylenmemiştir. Yazarında belirttiğı gibi, tarih boyunca zor durumda olanların adeta duası olmuştur. Hız. Ali'nin dini tarafını, kutsallığını bir tarafa bırakıp, onu sosyolojik ve siyasal olarak değerlendirirsek bile, insanlığa ne kadar çok katkı yaptığını görmüş oluruz. Hız. Ali'nin Mısır Valisi tayin ettiğı Malik Bin Ejder'e hitaben yazdığı mektup adeta bir yöneticilik manifestosu niteliğindedir. Nitekim bu mektup önemli üniversitelerde ders olarak okutulmaktadır. Hız. Ali bu mektubunda sadece kendi çağının ilerisinde değil, aynı zamanda şu yaşadığımız 2000'li yıllarında çok çok ilerisinde olduğunu kanıtlamıştır. Zaten Hız. Ali bazı ahmakların iddia ettiğı gibi sahte bir kahraman olsaydı, günümüzde adı anılmazdı. Hız. Ali gerçekliğı yeterince anlaşılmac istenmediğı için bazı sivri zekâlılar onu hakir görmeye, çeşitli sıfatlar yükleyerek basitleştirmeye çalışıyorlar. Bilinmelidir ki; güneşin doğuşu nasıl engellenemiyorsa Hız. Ali gerçekliğı de engellenemeyecektir. Bizler Hız. Ali'nin o erdemli yolunda olduğumuz, Hız. Ali gerçekliğini bildiğimiz ve Hız. Ali'nin

adıyla kendimizi andığımız için şanslı sayıyoruz. Bizler bütün zorluklara rağmen Hz. Ali'yi sahiplenmeye devam edeceğiz.

Hz. Ali sahiplenilmesi gereken bir yol çizmiştir. Eğer Hz. Ali'nin çizdiği bu yol insanları yanlış yönlendirseydi, şüphesiz insanlar o yola gitmezdi. Nitekim yaşadıkları dönemde kendilerini Tanrı dahi ilân eden imparatorlar, krallar günümüzde unutulmuşlardır. Burdan çıkardığımız sonuç; Hz. Ali'nin yolu doğrudur. Bu yol insanı her türlü tehlikeye karşı korumakta, karanlıktan aydınlığa, yokuştan düzlüğe, zor durumdan rahata çıkarmaktadır. Birilerinin bunu yok sayması, inkâr etmesi bu tarihsel gerçekliği engelleyemez. Hz. Ali düşünceleri, felsefesi, yaşam biçimiyle insanlığa yol göstermeye devam edecek. Dünya döndükçe, insanlık var oldukça Hz. Ali de var olacaktır.

Fedek Olayı

Fedek, Medine şehrine yaklaşık olarak 150 kilometre uzaklıkta olan, içinde hurma bahçelerinde bulunduğu yerleşim alanının adıdır.

Bu bölgede bulunan ve Fedek Hurmalığı olarak da bilinen arazi Hz. Muhammed'e ait olan bir araziydi. Hz. Muhammed bunu Hz. Fatma'ya hediye etmişti. Hz. Muhammed hakka yürüyene kadar Hz. Fatma bu araziyi kiraya veriyor ve elde ettiği gelirin küçük bir kısmını ailesine ayırırken büyük kısmını ihtiyaç sahibi fakirlere veriyordu.

Hz. Muhammedin vefatından sonra, daha Hz. Muhammedin bedeni toprağa verilmeden, bir oldu bittiye getirilerek halifelliğini ilan eden Ebubekir'in ilk icraatlarından biri bu araziyi Ehlibeytin elinden almak olmuştur.

Hz. Fatma'ya ait bu araziye Ebubekir tarafından haksız bir şekilde el konulması Hz. Fatma'yı oldukça üzmüştür.

Burada söz konusu olan sadece Ehlibeytin mülküne el konulması değildir. Bununla beraber, asıl önemli olan Hz. Muhammedin vasiyetinin çiğnenmesi ve böylece daha sonraki karanlık dönemlerin başlangıç işareti olmasıdır. Fatma Ana'yı asıl üzen budur.

Ebubekir ve onunla beraber hareket edenlere karşı Fatma Ana ve Hz. Ali, Fedek olayında olduğu gibi her haksızlık ve yanlışlık karşısında doğruları dile getirmiş ve hakkaniyeti, Ehlibeytin asil nuruna yakışır şekilde savunmuşlardır. Ne yazık ki Hz.

Muhammedin vefatıyla Ehlibeytin sahipsiz kaldığını düşünen eskinin iflah olmaz putperestleri, yeni dönemin görüntüde Müslümanı özde putperestleri her türlü gayri ahlaki yöntemle iktidar sahibi olup Ehlibeytin hakim kılmak istediği bütün değer ve doğruları tersyüz etmişlerdir.

Fedek olayı, Ehlibeytin yeryüzünde hakim kılmak istediği ve özünde insanın insanlık bilincine ulaşmasını hedefleyen ve böylece varoluşun anlam ve önemini idrakini esas alan değerler bütününe özünden koparılmasının sembol olaylarından biridir.

Fedek olayıyla asıl verilmek istenen mesaj; “sizin/Ehlibeytin en haklı olduğu bir konuda bile, mülkünüze bile el koyabiliyoruz. Bunu yaptığımıza göre daha neler yapacağımızı hesaba katan, ona göre bizlere biat edin, yoksa hakkınızı, mülkünüzü elinizden aldığımız gibi canınızı da alırız” mesajıdır. Nitekim bunu yapanların ardılları daha sonraları Ehlibeyte karşı insanlık dışı yöntemlerde bulundular. Bunun zirve noktası da imam Hüseyin'in Kerbela çölünde şehit edilmesidir.

Fedek olayı, haksızlıkla, zorbalıkla, hile ve yalanla Ehlibeytin mülkünün gasp edilmesi olayıdır.

Fedek olayı, Ehlibeyte yapılacak olan zulmün işaret fişeğidir.

Fedek olayı, iktidar sahibi olabilmek ve iktidarını sağlama almak adına her türlü dini ve insani değerlerin çiğnenmesidir.

Fedek olayı denilince anlaşılması ve bilinmesi gerekenler özet olarak böyledir.

İmam Hüseyin'in Mücadelesi İktidar Olma Mücadelesi Değildir

Her yıl dünyanın farklı coğrafyalarında milyonlarca insan Muharrem ayında İmam Hüseyin'i ve Kerbela'da şehit olan dostlarını anar. Aradan asırlar geçmiş olmasına karşın halen önemiyatından bir değer kaybetmeyen İmam Hüseyin'in Kerbela çölünde şehit edilmesi bir çok sosyoloğun, etnoloğun, antropoloğun ilgi alanı olmaya devam ediyor. Cevabı verilmek

istenilen ana soru şudur:
“Nasıl oluyor da 1300 yıl önce yaşanmış bir olayın etkileri günümüzde de varlığını sürdürüyor?”

Kerbela olayını ve etkilerini bütün yakıcılığıyla yaşayan inanç toplumunun ferdi olarak bu ana soruya ve diğer yan sorulara verilmiş cevabı şöyle özetleyebiliriz:
“Kerbela olayı insanın aşkın(yüce) hali ile bataklık

halinin ayrıştırılma olayıdır.” Böyle olunca da İmam Hüseyin'in şahsında temsilini bulan değerleri savunanlarla Yezidin şahsında temsilini bulanlar arasındaki mücadele sürgit devam etmiştir ve dünya döndükçe de devam edecektir. Ta ki Yezidin temsil ettiği düşünce ve yaşam sistemi yok olana dek.

Kerbela olayı tarihte olmuş milyonlarca olaydan biri değil. Eğer öyle olsaydı etkileri günümüze kadar devam etmezdi. Kerbela olayını yaşamsal ve güncel kılan özünde taşıdığı iyi ile kötünün savaşımı ve iyi olanın kaybetmesidir. Tabi ki burada neye göre “iyi” ve “kötü” tanımı yapıldığı sorulabilir.

İmam Hüseyin; doğruluğu, dürüstlüğü, mazlumlugu, fedakarlığı, haklılığı, adaleti, dostluğu, bağlılığı, hakkaniyeti... temsil ediyor. Yezid ise; gücü, iktidarı, zalimliği, saltanatı, yıkıcılığı, namertliği, haksızlığı, sömürüyü... temsil ediyor.

Bazıları halen neden Kerbela olayının güncel olduğunu anlayamıyor. Hala güncel. Ve haksızlık, yolsuzluk, yobazlık, yozluk, yoksulluk, maddeye-güce tapma, savaşlar oldukça, sömürü, adaletsizlik, eşitsizlik oldukça da güncel kalacaktır.

İmam Hüseyin elbette çok önemli bir inanç önderidir. Ancak hemen belirtelim ki, İmam Hüseyin'in yaşamı ve insan üstü mücadelesi yaşamın bütün alanlarına nüfus eder boyuttadır.

Günümüz dünyasında yığınla insan farklı inançtan olmalarına rağmen İmam Hüseyin'in önünde saygıyla eğiliyorlar. İletişim geliştikçe, toplumlar arası ilişkiler yoğunlaştıkça İmam Hüseyin'e olan ilgi misliyle artacaktır. Bu ilgi, sevgi, bağlılık, hayranlık sadece inançsal bir bağlılık değildir. Şüphesiz İmam Hüseyin'in inançsal boyutu çok çok önemli ve büyüktür. Ancak İmam Hüseyin komple bir insandır. Komple insandan kastımız insani olanın en önemli temsilcilerinden biri olmasıdır.

Evrenseldir. İmam Hüseyin'in mücadelesine sevgi, saygı, bağlılık, hayranlık salt onun inancında olanlarda değil, inançlı inançsız bütün toplum kesimlerinden gelmektedir. Çünkü, insanlar ideallerinin, kendi doğrularının, adaletin, hakkaniyetin, gerçek inancın... temsilini İmam Hüseyin de buluyorlar.

İmam Hüseyin ve yarenlerinin şehadetiyle sonuçlanan Kerbela olayının “Araplar arası bir kabile savaşı” olarak görenler yanılıyorlar. Yine İmam Hüseyin'in “iktidar Mücadelesi” sonucu Kerbela da şehit olduğunu iddia edenlerde yanılıyorlar. Dikkat edilirse şehadetinden sonrada ve günümüzde de İmam Hüseyin'i ve Kerbela şehitlerini en çok sahiplenen toplumlar Araplardan çok Arap olmayan Türk, Pers, Kürt toplumlarıdır. Yine İmam Hüseyin sonuçları belli olan bir savaşa iktidar hırsı için girmemiştir. Eğer İmamın bütün emeli iktidar olsaydı 72 kişi ile

binlerce kişilik orduya karşı savaşa girmez daha farklı metotlar uygulardı.

İmam Hüseyin'in mücadelesi için “kabileler arası çatışma” ve ya “iktidar içindi” gibi yakıştırmalarda bulunmak gerçeğe gözünü kapatmaktır.

Kerbela çölünde insani olanla insani olmayanın mücadelesini verdi saygıdeğer İmam. Biçimde kaybetse de özde mücadeleyi kazanmıştır. Eğer İmam Hüseyin Yezit'e biat etseydi ve bunun sonucunda Yezit tarafından hediyelere boğulup iltifatlar görseydi, o vakit İmam Hüseyin kaybederdi. Ancak İmam Hüseyin, “Yezit'e biat etmektense onurluca şehit olurum” diyerek biçimde bir kaybedişin ama özde bir kazanımın sahibi olmuştur. Bu kazanım İmam Hüseyin ve yoldaşlarının şahsında bütün haksızlığa, zalimliğe, sömürüye, talana, yobazlığa... uğrayanların kazanımıdır. Bunun için diyoruz ki; kaybeden Yezit ve cümle zalimler, kazananlarsa Hüseyin ve cümle mazlumlardır.

Sünnilere Göre Hz. Ali

Klasik Ehli-Sünnet anlayışı Hz. Ali`ye dördüncü halife olmanın dışında bir mana vermez. Hz. Ali Ehli-Sünnet için dördüncü halife olmanın dışında bir şey çağrıştırmaz. Bazi iyi niyetli ama yetersiz çabaların dışında Ehli-Sünnet daire içinde bulunan bilginler, önderler adeta Hz. Ali gerçeğini yok sayma, önemsizleştirme çabası içinde bulunmuşlardır. Bu mantık günümüz Ehli-Sünnet taraftarlarınca da sürdürülmektedir. İstisnalar bu manada da kaideyi bozmuyor. Hatta mümkün olsa Hz. Ali ve onun şahsında temsil olunan değerler bütününü tümünden yok sayacaklar. Ancak buna güçleri yetmediğinden bu defada önemsizleştirme, sıradanlaştırma çabaları içine giriyorlar.

Gerçek manada Hz. Ali, dördüncü halife olmanın dışında daha önemli bir gerçekliği temsil ediyor. Kaldı ki halifelik (etiket anlamında) Hz. Ali için hiç bir zaman belirleyici olmamıştır. Hz. Ali ömrünün hiç bir safhasında mevkiye, makama, etikete önem vermemiştir. Hz. Ali`yi sıradanlaştırmaktan başka bir işlevi olmayan “dördüncü halife” etiketi Hz. Ali`ye ve temsil ettiği değerlere haksızlıktır.

Her şeyden önce Hz. Ali, bir misyonun en önemli temsilcisidir. Hz. Ali`nin güttüğü dava tarihten günümüze onun adıyla özdeşleşmiştir. Hz. Ali`nin temsil ettiği değerler, onun şahsında

somutlaşan düşünceler ve eylemler değil dördüncü halifeliliği, bir bütün olarak halifelik kurumunu aşar niteliktedir. Burada

halifeliliği küçümsediğimiz manası çıkmasın. Yaşam olanağı

bulduğu çağda halifelik elbette önemli

işlevi olan bir kurumdur. Ancak Hz. Ali de

somutlaşmış olan davanın niteliği

bakımında halifelik “hafif” kalır.

Sünni anlayış İslam tarihi ve onunla ilintili

olarak insanoğlunun gelişim düzeyi

manasında Hz:Ali`yi görmezden gelen bir

tutum içindedir. Hz. Ali`yi, bırakalım

insanlık için taşıdığı öneme, daha doğru

dürüst İslam tarihi içinde bile gereken

önemi vermemiştir. Halbuki İslam tarihini

belirleyen en önemli şahsiyet Hz. Alidir

(Ebetteki Hz. Peygamberin konumu çok

farklıdır). İslam topluluklarının tarihsel

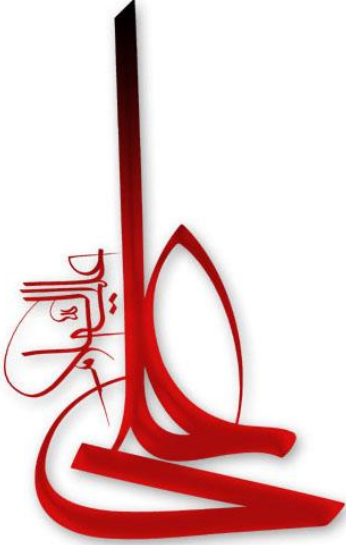
süreçlerini belirleyen Hz. Alidir. Ancak bu tarihsel (ve güncel)

gerçeklik kabul görmek şurada kalsın, mümkün merteye yok

sayılmak isteniliyor. Araştırdığımız yığınla Sünni kaynak ve

toplumsal deneyimlerimiz, gözlemlerimiz Sünni toplumun Hz.

Ali gerçeği hakkında yetersiz, yanlış, eksik, olumsuz bilgilere

sahip olduğudur. Onlarca Sünni kaynak orta çağda yaşamış bir Sünni bilgin hakkında en küçük bilgiyi bile kayıt altına alırken, İslam toplumu şahsında insanlığın kaderini etkileyen Hz. Ali hakkında dördüncü halife olmanın dışında bilgiye sahip değildir. Hatta ortalama bir Sünni inançlı kişi Hz. Ali'ye “ilahlık” yükledikleri zannıyla Alevilere dolayısıyla Hz. Ali'ye karşıt bir tutum içindedir. İyi niyetli ama yetersiz çabalar bu gerçeği ne yazık ki değiştiremiyor.

Daha önceleri de değişik vesilelerle belirttiğimiz gibi Hz. Ali, sadece çağının ve günümüzün önderlik gerçeği değildir. **Hız. Ali, ideal insan ve ideal toplumun önderidir.** Bu anlamda insanlık var oldukça Hz. Ali de var olacaktır. Çünkü Hz. Ali de temsili bulan değerler bütün insanlığın özlemini çektiğı, hasret olduğu değerlerdir. Hz. Ali, bir bütün halinde insani değerlerin temsilcisidir. İnsani bütün erdemler Hz. Ali'nin kişiliğinde anlam kazanmışlar, somut hale gelmişlerdir.

Hız. Ali gerçeğinin bilincinde olmak, onun şahsında temsili bulan değerlere bağlı olmak Hz. Ali'yi ilahlaştırmak değildir. Aksine bizler her daim Hz. Ali'yi etiyile-kanıyyla bir insan olarak kabul ediyoruz. Hz. Ali'nin biyolojik ve fizyolojik olarak hiç bir insandan farkı yoktur. Hz. Ali bizlere isnat edildiğı gibi tanrı değil, bir insandır. İnsan olduğu içinde önemi daha da fazladır.

Eğer iddia edildiği gibi Hz. Ali`yi bir ilah olarak görseydik, onun idealize ettiği insan olmaya çalışmazdık. Çünkü ilahlar insanlardan farklı üstün bir güçtür. Ama Hz. Ali herkes gibi bir insandır. Herkes gibi bir insan olduğu içinde onun şahsında temsil olunan değerlere sahip olmak mümkündür.

Eğer geçmişte ve günümüzde Hz. Ali gerçekliği yok sayılmak isteniliyorsa bu Hz. Ali`nin temsil ettiği değerlerin yok sayılması demektir. Ve yine ölüm pahasına da olsa Hz. Ali sahiplenilip savunuluyorsa bu onun temsil ettiği değerlerin sahiplenilip savunulmasıdır.

Tekrar etmekte fayda var. Hz. Ali`yi savunup sahiplenmek onu ilahlaştırmak yada insan üstü bir varlık yapmak manasına gelmiyor. Aksine, Hz. Ali`yi sahiplenip savunmamız onun insani değerleri temsilinden kaynaklanıyor. Hz. Ali sadece bir yönüyle değil, bir bütün olarak insani olanın temsilcisidir. Böyle olduğu içinde sadece bizlerin değil, bütün insanlığın önderidir.

Hz. Ali`yi bir bütün halinde kavramak gerekiyor. Yaşamını, düşüncelerini, davranışlarını, eylemlerini...kısacası Hz. Ali`yi bir bütün olarak incelediğimizde karşımıza ideal bir insan tipi çıkar. İdeal insan zaman ve mekan sorunu olmayan insandır. Hz. Ali bu ideal insanın öncüsüdür. Hz. Ali'nin her eylemi, en önemsizmiş gibi görünen bir eylemin bile çok derin manaları

vardır. Düşünen, hayatın anlamına ulaşmak isteyen ve insanlığın sorunlarına çözüm arayan birisi için Hz. Ali'nin eylemleri paha biçilmez örnekleridir.

Bizler, insanlığı Hz. Ali'yi anlamaya, tanımaya, kavramaya davet ediyoruz. En başta kendisini “Sünni” olarak kabul edenlerin Hz. Ali'yi tanımaya ihtiyaçları vardır. Hz. Ali tanındıkça sevilecektir. Sevildikçe ondaki sayısız değerlerin farkına varılacaktır. Hz. Ali'ye ön yargılı bir yaklaşım, sıradanlaştırmaya yönelik çabalar anlamsızdır. Anlamsız olmanın ötesinde bireysel ve toplumsal gelişim önünde bir settir. Bu satırların yazarı Hz. Ali'yi sevenlerin olduğu muhitte dünyaya geldiği, Hz. Ali'nin adıyla anılan bir inanca mensup olduğu için yüce yaratıcıya minnettardır.

“Ali sevilmez mi...”

Yiğit Olmak Hüseyin Olmaktır

İnsanın kendi varlığını bütünüyle ortaya koyması ve idealleri için şehadete gitmesi elbette ki çok değerlidir. İnandığı davaya hayatını adanması saygın bir davranıştır.

Eğer kişi kendisinden geçip bir bütün halinde insanlığın selameti için şehitlikte dahil çaba harcıyorsa şüphesiz bu insan büyük bir ruha sahiptir. O kişi sıradanlığı çoktan aşmış, yaşamın bir üst boyutuna varmıştır. Artık onun yaşam anlayışı, olayları-olguları sorgulayışı/analizi çok çok farklıdır.

Büyük ruh sahibi sıradan insanların göremediklerini görür. Sıradan insan bir an sonra neler olabileceğini kestiremezken büyük ruh sahipleri insanlığın geleceğini okurlar. Eğer günümüzde kısımda olsa insanlık için refah söz konusuysa bu tarih boyunca insanlık için mücadele veren ve insanlığın daha özgür, güzel, anlamlı, saygın... bir yaşam yaşaması için kendi kısa yaşamlarını feda eden sayısız kahramanların sayesinde. Burada bu sayısız kahramanları anarken ve mücadeleleri önünde saygıyla eğilirken inancı, dili, rengi, sınıfı ne olursa olsun hepsini sahipleniyoruz. Tabi ki yine klasik muhalefet anlayışı hemen soracak: “Kimdir bu kahramanlar ve ne yapmışlardır?” ve devam edecekler: “Bu kahramanlar neye göre, hangi kıstasa göre kahramandırlar?” Elbette bütün insanlığın dil, din, renk, ırk, sınıf ayrımı yapmaksızın ortak kahramanları tespit ettiği yok. Bir topluma göre kahraman olan birisi başka topluma göre en büyük zulüm edicidir. Bu doğrudur, ancak insanlık çok yavaş da olsa insanlığın ortak değerleri ve insanlığın geleceği için bazı normlar oluşturuyor. Bu oluşan normlar çerçevesinde zamanla bütün insanlığın ortak kahramanları netleşecektir.

Bizim anlayışımız ve inancımıza göre İmam Hüseyin, bütün insanlığın ortak kahramanıdır. Kahramanlıktan ziyade yol göstericisi, ışığı, ideal insanıdır. İmam Hüseyin, salt bir

toplumun, grubun, kavmin, devletin, ulusun, halkın... değil, bir bütün olarak insanlığın ışığı, yol göstericisidir. Dini, dili, rengi kavmi, ulusu, sınıfı ne olursa olsun bütün insanlığın ideal insanıdır. İmam Hüseyin'in şehadetle son bulan yaşamı adeta bir okuldur. Hüseyin'in sözü, Hüseyin'in eylemi, Hüseyin'in olayı, ruhu kısacası her şeyi yiğitliktir, derstir, heyecandır, güç kaynağıdır, tahriktir... Bu manada zaman ve mekanın önemi yoktur. İmam Hüseyin, bütün insanlığın ortak kahramanıdır.

Hz. Ali'nin Siyaset Anlayışı

Bazı iyi niyetli fakat Hz. Ali'nin olağanüstü kişiliğinden bihaber kimseler Hz. Ali'nin iyi bir siyasetçi olmadığını söylüyorlar. Buna dayanak olarak da Hz. Ali ile Muaviye'nin mücadelesini ve bu mücadelede Muaviye'nin “kazanmasını” örnek olarak veriyorlar. Bu kesinlikle temelsiz bir dayanaktır. Hz. Ali, gerçek manada bir siyasetçidir ve siyasetinin doğruluğu asırlardan beri

hiç bir kuşkuya yer vermeyecek şekilde kanıtlanmıştır. Dünya döndükçe ve insanlık gerçekleri aramaya devam ettikçe, doğru bir yaşamın, anlamına uygun bir yaşamın sahibi olmayı istedikçe de Hz. Ali'nin siyaseti de geçerliliğini korumaya devam edecektir. Çünkü Hz. Ali, siyaseti anlamına uygun, olması gerektiği gibi yapmıştır.

Hız. Ali doğru bir siyasetin sahibiyken birilerinin çıkıp Ali'nin iyi bir siyasetçi olmadığını söylemeleri gerçek dışı olmakla beraber düşündürücüdür. Bu kişilerin verdiği örnek biraz anlaşılırsa olay daha da düşündürücü olacaktır. Çünkü bu tür kişiler Muaviye'nin yalan, sahtekarlık, haksızlık, düzenbazlık, üçkağıtçılık üzerine inşaa ettiği siyaseti doğru bir siyaset diye anlamaları ve övmeleri korkunç bir durumdur. Üçkağıtçılığın , sahtekarlığın, hilebazlığın, haksızlığın yüceltilecek bir tarafı yok. Aksine bu tür davranış ve düşünceler şiddetle mahkum edilmeleri gereken olgulardır. Muaviye haksızlığın temsilcisiyken, Hız. Ali adaletin temsilcisidir. Muaviye her türlü düzenbazlığı, sahtekarlığı marifet sayarken, Hız. Ali inadına doğruların savunucusudur. Muaviye lanetlisi yalanı, sahtekarlığı, haksızlığı, hilebazlığı, rüşveti, kaypaklığı yaşam biçimi haline getirirken ve bunları bütün araçlarla uygularken, Hız. Ali yalansız adil bir yaşamı kendisinden başlayarak topluma sunuyordu. Şimdi, tarihsel gerçeklikler bu kadar açıkken nasıl olur da Hız. Ali siyasetten anlamaz! Bu yanlış yargılar yerine Hız. Ali yalandan, hileden sahtekarlıktan anlamaz çünkü Hız. Ali mertliğin ve inadına doğruların temsilcisidir denilse daha gerçekçi olur.

Aslında bu tür örneklerle Hz. Ali gerçekliğini bütün insanlıkla buluşturmak gerekiyor. Salt Hz. Ali'nin siyaset anlayışını değil, bir bütünen Hz. Ali'yi ve onun kişiliği etrafında şekillenmiş olan değerler bütünü insanlıkla buluşturmak gerekiyor. Çünkü genel anlamıyla siyaset sadece devlet işlerini yürütmek değildir. Bununla beraber siyaset aynı zamanda insan yönetme sanatıdır da. Bu sanatın doğru icra edilmesi toplumsal hayat için olmazsa olmazların başında gelir. Bunun içindir ki; doğruluğun, hakkaniyetin, adaletin herkes için geçerli olduğu bir siyaset anlayışı şarttır. Belli bir zümrenin korunduğu, her türlü haksızlığın meşru olduğu bir siyaset anlayışı Muaviye türü siyasettir. Bu anlayışın kesinlikle ret edilmesi ve ne pahasına olursa olsun doğruların hakim olduğu Hz. Ali'nin siyaset anlayışı genelleşmelidir.

Hiç kimsenin bir takım geçici zaferleri, sahtekarlıkla, hileyle elde edilmiş zaferleri yüceltmesine gerek yoktur. Böyle bir yanılaşa düşmek haksızlığı onaylamak demektir. İktidar için her türlü insanlık dışı yolun mubah olduğu düşünce ve eylemine ortak olmaktır. Bu, kirli bir düşünce ve eylemdir. Kendi iktidarı için diğer insanları ezmek eylemidir. Bunu insani yürekler ve vicdanlar kabul edemez. Muaviye'nin iktidar anlayışı budur. İktidara ulaşmak için her yol mubahtır anlayışı. Bu anlayışta

toplum hakkının bir değeri yoktur. Sadece toplumun değil, iktidar zümresi dışında hiç bir kimsenin ve değer de önemi yoktur. Her şey iktidar sahiplerinin çıkarlarına hizmet edecek şekilde dizayn edilmiştir. Bu düzenlemede doğruların ve doğru şeyler söyleyenlerin yeri yoktur. İktidar zümresi dışında ve onların bir kaç dalkavuşunun dışında hiç kimsenin yeri yoktur. Bu mu akıllı, doğru siyaset? Eğer bu doğru siyaset ise biz bu doğru siyasetin dışında kalmak istiyoruz.

Ne yazık ki Muaviye'nin siyaset anlayışı tarihte olduğu gibi günümüzde de varlığını sürdürüyor. Her türlü kirliliğin meşru olduğu, iktidar sahibi olmak için değerlerin satılmasının marifet sayıldığı, rüşvetin, dolandırıcılığın, üçkağıtçılığın esas olduğu Muaviye siyaset anlayışı varlığını sürdürüyor. Bu durumun insanlığın utancı olması gerekirken, birileri kalkmış bunu yüceltiyor ve insanlığı, onuru, adaleti temsil eden Hz.Ali'yi zavallılıkla, başarısızlıkla itham ediyor. Yiğit olmak, mert olmak, haktan ve haklıdan yana olmak, rüşvete, yalana, hırsızlığa karşı olmak, adil bir yönetim anlayışını savunmak ve bunu canı pahasına da olsa uygulamak başarısızlık mı, zavalılık mı, siyaset bilmemezlik mi? Değildir. Asıl başarı budur. Kim ne derse desin, kim haksızlıkla dünyayı yönetirse

yönetsin Hz. Ali'nin anlayışı doğru bir anlayıştır ve eninde sonunda bütün insanlığın sahip çıkacağı bir anlayıştır.

Kimse Hz. Ali'yi doğru siyaset yapmadı diye suçlayamaz. Hz. Ali haksızlığı, hileyi yapmamıştır. Yalanla, haksızlıkla, hileyle siyaset yapılmaz. Bu marifet değildir. Asıl hüner bütün zorluklara rağmen değerleri savunmaktır. Bu anlamda Dr. Şimil'in şu sözleri takdire şayandır. “insanlığın imamı ve önderi Ali İbn Talip'tir. Onun benzeri Doğuda ve Batıda görülmemiştir. Onun çok büyük bir kişiliği vardır. O, baştan aşağı hak ve gerçeğin aynasıdır. Politika hilelerine hiç bir zaman başvurmamıştır.” Hz. Ali'de bu anlamda şunları söylüyor: Muaviye'yi benden daha akıllı ve bilgili sanmayın. Eğer takva (doğruları savunma, kötü işlerden, günden sakınma) müsaade etseydi, ben hile anlamında dahi olurum”. Hz. Ali hiç bir zaman hileye müracaat etmemiştir. George Jerdak diyor ki: “Ali, adil insanlığın sesidir.”

Siyaseti hilebazlık, sahtekarlık olarak algılayanlar Muaviye anlayışını sürdürmeye devam etsinler. Ancak siyaseti değerlerin korunması, hakkın ve haklının korunması olarak algılayanların başvuracağı ana kaynak, bütün zamanların önderi olan Hz. Ali'dir.

Hz. Ali'yi Tanımak

Yüce bir aşkla bağlı olduğumuz, uğruna nice cefalar çekip, bedeller ödediğimiz, sonsuz sınırsız bir şekilde inandığımız Ali'yi ne kadar tanıyoruz?

Hz. Ali'ye bağlılığımız, sevgimiz tartışma götürmez. Peki bu kadar sevdiğimiz Ali'yi niçin seviyoruz? Ne yapmıştı bu Ali, nasıl bir hayat yaşamıştı, düşünceleri, eylemleri nelerdi, nedir aradan asırlar geçmiş olmasına rağmen hâlâ onu çekici kılan???

Gözlemlediğimiz kadarıyla Hz. Ali'yi tanımıyoruz.

Tanıyanlarımız ise yeteri kadar tanımıyorlar. Hz. Ali'yi yeteri kadar olmasa da asgari düzeyde tanıyan aydın zümreler ise onu topluma tanıtmıyorlar. Doğrusu genel anlamda toplumun da Ali'yi tanımak için çaba gösterdiği yok. Seviyoruz, bağlıyız ama tanımıyoruz. Hz. Ali'ye bilinçli bir şekilde bağlı olmalıyız. Basit manada Hz. Ali'yi sevmek, onun taraftarı bir ALEVİ yapmıyor bizi. Eğer basit anlamda sevmek yeterli olsaydı, bütün İslam alemi hatta İslam olmayan ama Ali'yi seven yığınla insan da Alevi olurdu. Hz. Ali'yi sevmek tanımaktan geçer. Tanıdıkça sevgimiz sarsılmaz bir bağlılığa dönüşür. Bağlılığımız ise Hz. Ali'nin ideallerini yaşama geçirmek demektir. Hz. Ali'nin ideallerini, eylemlerini, düşüncelerini bilmek gerekiyor. Hz. Ali'yi bir şiirle, iki güzel sözle yad etmek Hz. Ali taraftarlığı,

Alevilik değildir. Eğer böyle olsaydı bunca baskıya, yığınla katliama karşın Alevilik yaşamazdı. Oysa Alevilik bütün zıtlıklara rağmen yaşıyor. Nedir Aleviliği yaşıtan? Aleviliği yaşıtan Hz. Ali'nin düşüncesi, eylemidir. Yani Ali'nin idealleridir. Bu idealleri bilmek gerekiyor. Bu idealler bilinmeden Hz. Ali gerçekliği anlaşılmaz.

Hz. Ali peygamber değildi.
Buna rağmen Hz Ali,
günümüzde en popüler
şahsiyetlerden biridir. Bizce
geçmişte olduğu gibi gelecekte
de insanlığın gündeminde
sürekli olarak popüler kalacak.
Neden? İşte can alıcı nokta
burası. Neden Hz. Ali
peygamber olmadığı halde bu
kadar sevildi, kendisine bu
kadar bağlanıldı, uğruna nice
cefalar çekildi?

Tarih boyunca binlerce komutan, devlet yöneticisi, imparator, padişah yaşamıştır. Bunların ölümüyle -bilemediniz kısa bir dönem sonra- unutulmaları bir oldu. Peki Ali neden unutulmadı.

Aksine gittikçe artan ve artacak olan bir şekilde gündemleştı. Unutulmak şurada kalsın, bilakis onun vefatından sonra daha çok aranır oldu. Tarih boyunca ve günümüzde milyonlarca kişi “Medet ya Ali” diyor. Bunun bilimsel, duygusal, mantıksal, sosyolojik, felsefi, tarihi, antropolojik açıklaması nedir?

Gelişmiş batılı devletlerde 1900’lerden itibaren yığınla aydın Hz. Ali gerçekliğine ilgi duyup araştırmalar yapmıştır. Bunun sonucunda onlarcası Ali takipçisi Aleviler olmuşlardır. Demek ki; Hz. Ali taraftarı bir Alevi olmak için onu tanımamız gerekiyor. Ali’yi diğer önemli tarihsel önderlerden ayıran özellikleri bilmemiz gerekiyor. Bu özellikler, mükemmel insanın özellikleridir. Bunları öğrenip, yaşamsal kılmamız gerekiyor. Çünkü Alevi olmanın gereğı budur. Yoksa Aleviliğimiz laf düzeyinde kalır. Bununsa hiç bir önemi yoktur. Önemli olan, İslam toplumunun kaderini değiştiren düşünceleri, eylemleri yaşam biçimiyle, bütün insanlığa daima önderlik eden Ali gerçekliğini kavramak ve pratikte uygulamaktır. Hz. Ali’nin hayatını kaba bir anlamda öğrensek, bu dahi binlerce ders ile doludur. Çünkü Ali’nin hayatını sadece Ali yaşamıştır. Benzeri yoktur. Bizlerin belki yığınla hayattaşımız (yani hemen hemen bizlerle aynı ruh hâline ve yaşam koşullarına sahip insanlar) vardır. Oysa Ali, gerek ruh hâliyle olsun gerek düşüncesi ile

olsun ve gerekse de dostları ve düşmanları ile olsun tektir. Düşünün ki; Hz. Ali'nin kardeşi Akil, Ali'yi bırakıp baş düşmanı olan Muaviye'ye sığınıyor. Neden? Çünkü Ali, doğruluğu ve hakkaniyeti temsil edip, bunu eylemleri ve yaşamiyla da uyguluyor. Oysa Muaviye bir hilebaz, sahtekâr. Kardeşi Akil Hz. Ali'den devlet kasasından (Beytülmal) para istiyor. Ali bunu reddediyor. Kardeşi dahi olsa doğrusu ne ise onu yapıyor. Buna karşın Muaviye ise etrafındaki dalkavuklara para saçıyor. Muaviye halkın parasını çarçur ederken, Ali halkın parasını halka eşit bir şekilde, ne eksik ne fazla dağıtıyor. Fark burada. Ali'yi ayıran özelliklerden biri budur. Aynı durum Talha ve Zübeyir için de geçerli. Bunlar kendilerini Hz. Ali taraftarları olarak görüyorlar. Bunlar çok saygın sahabelerdir. Hz. Ali'nin hükümet olması için çok çalışıyorlar. Hz. Ali hükümet olunca bunlar valilik istiyor. Çünkü daha dün onların kölesi olan biri ile kendilerinin aldığı maaş aynı. Bunlar bu durumu kabûllenmiyorlar. İşte Ali'nin eşitlik anlayışı. Neticede kendilerini Hz. Ali'nin dostu olarak gören bu iki şahıs valilik alamayınca düşman oluyorlar. Bu düşmanlık Cemel savaşı diye bilinen savaşı doruğa çıkıyor, bu ikisi ve daha onlar gibi niceleri o savaşta yeniliyorlar. Nasıl oluyor bütün bunlar? Nasıl olur da dünyanın saygın sahabeleri birden düşman olarak karşısına çıkıyorlar Ali'nin. Bunların ki insanın karmaşık yapısı, hırsı ve

daha benzer olumsuzluklar yüzünden yaşanan bir düşmanlıktır. Yoksa kesinlikle dini bir ayrılık değildir. İşte Ali budur. Yıllarca beraber aynı safta mücadele ettiği dostlarını dahi doğruluğu temsil ettiği için kaybediyor. Aslında böyle yığınla örnek ele alınabilir. Hz. Ali gerçekliği, böyle bir gerçekliktir. Yoksa Hz. Ali onları vali yapardı ve böylece düşmanlığı engellerdi. Ama ne pahasına olursa olsun kesinlikle doğru olanı yapıyor. İşte ebedi önderlik burada. Hz. Ali bunu yapmasaydı, bunca acı yaşamayacaktı. Evlatları acı yaşamayacaktı. Ama çekilen acılara rağmen, doğru bildiklerini yaptı. Bizler madem ki Ali taraftarıyız, şimdi doğruluk adına kardeşimizi, dostumuzu düşman yapar mıyız, yoksa oportünist mi oluruz? Ali'nin önderliği ve yol göstericiliği budur. Asırlar geçmiş, teknoloji, iletişim gelişmiş ama Ali'nin tutumu eskisinden daha güçlü bir şekilde karşımızda duruyor. Ali'nin bize değil, bizlerin Ali'ye ihtiyacı var!

İmam Hüseyin İçin Ağlamak

Alevi inanç gerçekliğini, toplumsal yapıyı, Aleviliğin oluşum tarihini bilmeyenler; Alevilere ve Aleviliğe çok çok uzak oldukları halde bu inanç ve toplum hakkında ahkam kesiyorlar. Gerçeklerle bağı zayıf, önyargılarla dolu bu ahkamlarını bazı zamanlar hoş olmayan bir üslupla, hatta aşağılayıcı bir tarzda, inanç değerlerimizi küçümseyici bir şekilde yansıtıyorlar. Adeta toplumumuz ve inancımızla alay edercesine, toplumumuzun örgütlülük konusundaki zayıflığından yararlanarak bunu yapıyorlar. Bununla amaçladıkları; inançsal birliğimizi yok etmek, edemedikleri takdirde zayıflatmak ve böylece toplumumuzun bir inanç boşluğu yaşamasını sağlamak. Böylece inanç bağları ve inanç değerleri zayıflamış olan Alevileri kendi yapılarına hizmet edecek şekilde eklemek istiyorlar.

Bazı durumlarda ve bazı kişiler için niyet farklı olsa da sonuçta bu tür söylemlerin özü ve özeti budur.

Yukarıdaki açıklamaya iyi bir örnek olması açısından, Alevi toplumunun İmam Hüseyin'e olan bağlılığını ve bu bağlılığın aşağılayıcı ve küçümseyici bir şekilde eleştirilmesini ele alabiliriz. Aslında bunlar eleştiriden ziyade, ukala, yukarıdan bakıcı, çok bilmiş ve adeta Alevi toplumunu aptal yerine koymaya çalışan ve hiçte dostane olmayan yaklaşımlardır.

Biz Aleviler İmam Hüseyin'e, İmam Hüseyin'in şahsında temsilini bulan değerlere bağlıyız. Bizler için İmam Hüseyin kutsaldır. O, Ehlibeyttendir. Ehlibeyt ise Adem peygamberle başlayan insanın gerçek anlamda insan olmasının davasını savunanların ulaştığı zirve noktadır. Aynı zamanda üçüncü imam olan İmam Hüseyin bu insanlık davasının savunulmasını ne pahasına olursa olsun yerine getirmiş ve bu uğurda insanlık tarihinin görmüş olduğu ender vahşetlerden birisine maruz kalmıştır. Bu vahşette ailesinden çok kişiyle beraber, ilkelerinden zerre kadar taviz vermeden, doğrularına ve temsil ettiği nurlu Ehlibeyt yoluna bağlı kalarak şehit olmuştur.

İşte bütün bu ve daha başka nedenlerden dolayı biz Aleviler için, Kerbela çölünde şehit edilen İmam Hüseyin'in anlam ve önemi dışarıdan bakanlarca anlaşılmayacak kadar derin ve içseldir.

Bu derinlik ve içsellik cemlerimizde ve bizler için yass-ı matem olan ve oruç tuttuğumuz Muharrem ayında daha gözle görülür olur. Cemlerimizde ve Muharrem orucunda diğer yol önderlerimiz ile beraber İmam Hüseyin'i de anarız. Bu anmamızda mersiyeler söyler, dışarıdan bakanların hiç bir zaman his edemeyecekleri bir samimiyetle gözyaşı dökeriz.

Bu mersiyelerimizin sembol şahsiyeti İmam Hüseyindir. Gözyaşlarımız onun şahsında cümle mazlum ve haklıların, Hak

yolunu savunup sahiplenilenlerin çektiği acılar, yaşadıkları zulümler için akar. Bu akıtılan gözyaşlarında riya yoktur. Yapmacıklık, yüzeysellik, çıkarıcılık, beklenti yoktur. Samimiyetle, içtenlikle, yalnızca yaşayanların bilebildikleri daha başka güçlü duygu ve düşüncelerle akar gözyaşlarımız.

Bu toplumu ve inancı yüzeysel, dogmatik, ukala, önyargılarla dolu bir şekilde değerlendirenler bu gözyaşlarına anlam veremedikleri için, kendilerinde böyle bir inanç ve bağlılık olmadığı için akılları sıra Alevilere sözüm ona akıl vermeye, doğru yolu göstermeye çalışıyorlar! Şöyle diyorlar bu sivri zekalılar: “Ey Aleviler, siz neden ağlıyorsunuz? Neden 1400 yıl önce ölmüş bir Arabın ardından hala gözyaşı döküyorsunuz? Ağlamak yerine başka şeyler yapın, dövünmeyin”.

Bu ve benzer sözlerle güya Alevilere akıl vermeye çalışıyorlar. Kendilerince Alevilerin sapmış oldukları “yanlış yoldan” çekip kendi doğru (!?) yollarına çekmek istiyorlar. Ancak çok sağ olsunlar da, biz yolumuzdan çok çok memnunuz. Herkesin yolu kendisine. Onlar kendi doğru bildikleri yoldan gitsinler biz de kendi yolumuzdan gidelim.

Kendi yolumuzdan gitmeye devam ediyoruz. Giderken de bu çok bilmişlere neden İmam Hüseyin'e gözyaşı döktüğümüzü anlatalım ve öylece yolumuza devam edelim.

Biz Aleviler İmam Hüseyin için mersiyeler söyleyip gözyaşı döküyoruz. Her ne kadar bunu içselleştirip benimsememiş olanlar için anlaşılması zor olsa da biz yinede anlatmaya çalışalım. İmam Hüseyin'e gözyaşı dökmemizin birden fazla nedeni var. Bunlardan bazıları şunlardır: İmam Hüseyin, çok acımasız bir şekilde katledilmiştir. Ailesine ve soyuna çok büyük zulümler yapılmıştır. Bütün bu haksızlıkların nedeni insanlığın Ehlibeytin nurundan, Ehlibeytin verdiği doğru mesajdan mahrum kalmasını sağlamak, iktidar hırsı, sömürü, bencillik ve daha başka olumsuzluklardır. İmam Hüseyin mertliğin, hakkaniyetin, dürüstlüğün, Hak yolunun savunucusu, sadece kendisine gönül verenlerin değil, adeta insanlık için iyi erdemlerin temsilcisi ve sembolüdür. Buna karşı Yezit ise her türlü haksızlığın, zalimliğin, kötülüğün temsilcisidir. İmam Hüseyin'e dökülen yaşlar, İmam Hüseyin'in şahsında cümle iyilikleri, hakkaniyeti, güzellikleri sahiplenip içselleştirmenin, yüceltmenin sembolüdür. Ve yine cümle yanlışları, haksızlıkları, zulümleri lanetlemenin, mahkum ve reddetmenin sembolüdür.

“Aleviler ağlamaktan başka bir şey yapmıyor” diyenler fena halde yanırlar. İmam Hüseyin için gözyaşı dökmek, iyiliği ve iyilerden olma isteminin en somut hali değil midir? Yezidin şahsında kötülüğü reddetmek ve iyiliği İmam Hüseyin'in

şahsında sahiplenip yüceltmek, gerçek anlamda güzel insan olma özleminin ifadesi değil midir? İmam Hüseyin için dökülen gözyaşlarının en önemli nedenlerinden birisi budur. İyileri ve iyiliği yüceltmek, kötü ve kötülüğü reddetmek. İyilerden, haktan ve haklıdan yana olmak. Kötülüklerle, haksızlıklara karşı olmak. Gözyaşları bunların somut ifadesidir. Gözyaşlarıyla iyilere ağlayanlar, kötülerini lanetleyenler şüphe yok ki yaşamlarında elbette bu ilkelere daha çok dikkat edeceklerdir. Bu küçümsenecek bir davranış mıdır?

Bunların dışında gözyaşlarımız İmam Hüseyin için akarken bir noktada kendimiz içinde akıyor. Çünkü her birimizin hayatında yığınla gözyaşı dökülecek kadar çelişkisi var. Bu çelişkiler gözyaşlarıyla bir yerde dışa vuruyor ve ruhumuzu arıtıp temizletiyor. Bu meyanda cemlerimiz bir bütün halinde her defasında bizleri daha da güçlü kılan ritüellerdir. Bazen gözyaşlarımız seller gibi akacak, bazen içten içe akacak ancak her halükarda İmam Hüseyin'e ve Ehlibeyte ve onların şahsında temsilini bulan değerlere bağlılığımızı ifade etmeye devam edeceğiz. Bu hususta ahkam kesenlere söyleyeceklerimiz bunlardır.

Hz. Ali ilkelerin İnsanıdır

Hz. Ali gerçeğini bütün yönleriyle anlamaya, kavramaya ve mümkün mertebe yaşamımıza katma çabalarımız devam ediyor.

Hz. Ali'ye asla tek boyutlu veya sıradan bir önderlikmiş gibi bir bakış açısıyla yaklaşmamak gerekiyor. Hz. Ali, sıradan bir önderlik ve tarihte yaşamış önemli bir tarihsel kişilik olmanın çok çok ötesinde anlamlara sahiptir. Daha önceleri de çeşitli vesilelerle belirtmeye çalıştığımız gibi, Hz. Ali'yi bütün boyutlarıyla tanımalıyız. Hz. Ali'yi tanıdıkça onun değerini ve temsil ettiği değerleri daha iyi öğrenmiş ve böylece daha çok sahiplenmiş oluruz. Bütün insanlık Hz. Ali'yi bütün boyutlarıyla tanıyınca kadar, bizler Hz. Ali'nin önemini ve onun şahsında temsil olunan değerleri tekrar tekrar dile getirmeye devam edeceğiz.

Hız. Ali, ilkelerin insanidir. Şartlar ne olursa olsun, -hatta onun aleyhinde olsa bile- Hız. Ali asla ilkelerinden taviz vermemiştir. Oysa ilkeli olmak geçmişte olduğu gibi günümüzde de pek çok kimse tarafından pratikte değeri olmayan bir kavramdır. Bir çok kimse çıkarlarını her şeyin üstünde tutarak, hiç bir ilke ve kural tanımaz. Çıkarlar söz konusu olunca, –özellikle de maddiyat, para- ilkeler, değerler, hakkaniyet, mertlik, insanlık unutulduğu

gibi her türlü alçaklık, ilkesizlik utanmazca savunulur. Oysa insan ilkeleriyle vardır. Her şeyden önce kendisine karşı saygısı vardır. Ancak maddiyat ve daha başka çıkarlar söz konusu olduğunda kendisine saygısını yitiriyor, değersiz, ilkesiz bir insan ortaya çıkıyor. İlkelerini parayla, pulla değiştiren insan her türlü haksızlığın davetçisi ve uygulayıcıdır. Böylesi ilkesizlerin hakim olduğu bir toplumda güven, merhamet, iyilik, dostluk, dürüstlük, samimiyet olur mu? Olmaz. Olmadığı içinde her daim bir kuşku ile yaşanır. Kuşku ve güvensizlik hastalıklı bir ruh halini ortaya çıkarır. Böylesi toplumlarda bir birlerini tüketmeye ve dolayısıyla yıkılmaya, yok olmaya mahkumdurlar.

İlkeler konusunda Hz. Ali'nin halifeyken bazı uygulamalarına dikkati çekmek gerekiyor. Bu uygulamalarda asla ilkelerden ve doğrularından taviz yoktur. Sünni ilahiyatçı Prof. Dr. Ethem Ruhi Fırlalı'nın "Hz. Ali ile ilk 'üç halife' arasında gerçekten de görüş farklılıkları var mıydı?" sorusuna verdiği objektif olmayan cevap bile bu konuda fikir sahibi olmamızı sağlayabilir. Prof. Dr. Ethem Ruhi Fırlalı soruya şöyle cevap veriyor: "Bu soruya tabii çok değişik şekillerde cevap vermek mümkün. Bir kere Hz. Peygamber'in sahabelerinin tamamının, görüşlerinin birbiri ile bütünüyle uyduğuna, her konuda tamamen aynı istikamette görüş belirttiklerini söyleyebilmek oldukça zordur. Elbette bütün

sahabe, bütün Müslümanlar belli konularda aynı görüşleri paylaşmışlardır. Ama özellikle yönetici konumunda olan, ki sizin sorunuzdan da o anlaşılıyor, Hz. Ali ile diğer üç halife arasında, olaylar karşısında görüş farklılıklarının neler olduğu soruluyor ise; burada birtakım somut örnekler vermek mümkün.

Bir kere Hz. Ali, sahabenin hemen hemen tamamının kabul ettiği, Hz. Peygamber'in de bizzat belirttiği gibi, görüşlerine son derece itimat edilen ve adalet konularında, fıkıh konularında, bütün sahabe arasında en üst noktada olduğu bilinen bir gerçektir. Bu Hz. Peygamber'in birçok hadisiyle tescil edilmiştir. Sahabenin sözleriyle de aynı şekilde belirlenmiştir. Mesela Hz. Peygamber'in bir hadisi var:

“Asabım arasında adli konularda en bilgili kişi Ali Bin Ebu Talip’tir” diyor. Hz. Ömer’in bu konudaki sözü ise son derece dikkat çekici; kendi halifeliği döneminde Ebul Hasan’ın yani Hz. Ali’nin bulunmadığı bir adli ve fikhî meselede ‘Allah’a sığınırım’ diyecek kadar ileri gidiyor. Mesela İbn-i Mesut’tan aktarılan bir hadis var hatırımda kaldığı kadarıyla; ‘biz daima Medineliler arasında fıkıh konusunda en yetkili kişinin Hz. Ali olduğunu ifade ederdik” diye söylüyor. Bunlar gösteriyor ki; Hz. Ali, çok küçük yaştan itibaren Hz. Peygamber'in yanında yetişmiş olmasının getirdiği avantaj ile Kuran-ı Kerim’i çok iyi bilen bir insan. Hz. Peygamber Kuran-ı Kerim’in

uygulamalarına son derece bağlı olduğu için ve onun amacını Hz. Peygamber'den doğrudan tespit etme fırsatını elde ettiği için, hemen hemen bu konuları sahabe arasında en iyi bilen kimseydi. Şimdi bu konularda, Hz. Ömer'in, Hz. Osman'ın, Ebu Bekir'in uygulamaları ile Hz. Ali'nin uygulamaları arasında birtakım farklılıklar var mıydı, yok muydu? sorusu çerçeveyi oldukça zorlayacak ve genişletecek. Geniş olayları değerlendirme yoluna gidebileceğimiz bir alan. Ama ben şunu ifade edeyim; Hz. Ali Hz. Ebu Bekir'in zamanında, bildiğiniz gibi Ridde Savaşları yapıldı. Ridde savaşları dinden dönenlere karşı yapılmıştı. Kuran-ı Kerim'de ve Peygamberin sünnetinde bununla ilgili herhangi bir hüküm yok. Dinden dönenlerle yapılan veya yapılması gereken savaşlar konusunda herhangi bir hüküm yok. Ali'nin ve Ömer'in içinde bulunduğu bir gurup sahabe elinde delil olmadığı için Ebu Bekir'e bu savaşı yapamayacağını söylediler. Bu insanlar, dine dönmeyi kabul ettiler. Ama zekât vermek istemediler. Tekrar dine dönmeleri halinde zekât verip vermeyecekleri konusunda bir hüküm olmamasını dayanak gösteren sahabeye karşı, Ebu Bekir'in de haklı olarak, zekâtın toplumsal bir mesele olduğunu öne sürerek; 'dine dönebilirler ama bu insanların mutlaka zekât vermeleri gerekir' şeklinde bir uygulaması olmuştur. Toplumsal bir olay olan bu meselede, "ben onlar zekat verinceye kadar onlarla

savaşırım" demiştir . Benzeri bir olaya Hz. Ali'nin hilafeti döneminde rastlıyoruz. Ebu Bekir'in bu olayına karşı çıkan Ali' de bu defa kendi halifeliliği döneminde, maaş dağıtımı konusunda çok ilgi çekici bir uygulama yapmıştır. Bilindiği gibi, İslam toplumunda askerlere ve onların aile bireylerine düzenli maaş dağıtılması ve uygulaması Hz. Ömer zamanında başlatılmıştır. Hz. Ömer, maaş dağıtımında, Hz. Peygamber'in yakın akrabalarından başlayarak, sahabenin Bedir ve diğer savaşlara katılanlarına göre barem tespit etmiştir ve ona göre de aylık maaş dağıtmıştır. Hz. Osman zamanında da, onun yakın akrabaları ve İslamda öncelik vasfına sahip olan şahıslara daha cömert davranmış olsa bile, Hz. Ömer'in uygulamasını devam ettirmiş. Ama yakın akrabalarına bir ayrıcalık tanındığı için İslam toplumunda da ayrıcalıklı bir sınıfın doğmasına neden olmuştur. Hz. Osman'dan sonra hilafet mevkiine gelen Hz. Ali, önceki halifeler döneminde, savaşlara göre yakın akrabadan başlayarak düzenlenen bareme karşı çıkmış ve **'Müslümanlar arasında bu eşit olarak paylaştırılacaktır'** demiştir. **Halife olduğunda bu görüşünü gerçekleştirmiş ve Beyt-ül-mal'de yani devletin hazinesinde mevcut olan parayı; Arap ya da Mevali, erkek ya da kadın, hür ya da köle ayırımına gitmeksizin, bütün Medinelilere eşit olarak dağıtmıştır. Onun bu uygulamasına, başta Ümeyyeoğulları ve**

Medine'nin ileri gelenleri şiddetle karşı çıkmıştır. Ancak o, ısrarla Allah'ının ve Peygamber'inin sünnetine uyan bu icraatından hiç vazgeçmemiş. Osman'ın yaptığı gibi, Arapları ve onların ileri gelenlerini siyaseten kazanmak için onlara daha fazla maaş uygulamasına hiç itibar etmemiş ve "Onlara Mevali'den daha fazla para verirsen bu insanlar seni daha çok destekler" tarzındaki teklifleri de elinin tersiyle reddetmiş. Ve Allah'ın malının dağıtımında bir ayırım yapamayacağını açık açık ifade etmiştir. Mesela, onun bu uygulamasından, bizzat kardeşi Akil şikayetçi olmuştur. Çünkü Hz. Ali savaşa katılmayan Akil'e bir pay ayırmamıştır. Akil 'O bana bir pay vermiyor' diye Hz. Ali'ye karşı çıkmış ve Şam'a giderek Muaviye'den yardım istemiştir. Bunlar birer tarihi olaydır."* İşte bizlerin Hz. Ali ilklerin insanıdır derken bunu söylemeye çalıştık. Yani kardeşin için olsa bile asla doğrularından ve ilkelerinden taviz vermemektir. Kim bunu yapabilir ki? Bunu ancak Hz. Ali gibi yüce şahsiyetler ve onun yolunda gitmek isteyenler, onun değerlerine bağlı olanlar yapabilir. İnsanlar günümüzde değil ilkeleri doğrultusunda yaşamayı, adeta maddiyat ve diğer çıkarları için her şeyi yapabiliyorlar.

O dönemlerde de birileri Hz. Ali'ye “aman Arapların önde gelenlerinin gönlünü hoş tut, onlara herkeslerden fazla maddiyat ver, Arap olmayan ve alt sınıflardan olanları dışla böylece sen hep iktidarda kalırsın” demişlerdi. Ancak Hz. Ali, herkese eşit davranmıştır. Asla ilkelerinden ve değerlerinden zerre kadar taviz vermemiştir. Hz. Ali'nin iktidarda kalayım, yakın çevremi zengin edeyim, çocuklarıma miras olarak mal mülk bırakayım gibi bir derdi olmamıştır. O her daim insanlığın daha anlamlı bir yaşamın sahibi olması için çalışmıştır. Çocuklarına da bu şanlı mirası bırakmıştır. Oysa başkaları iktidara gelmek için olmadık hilebazlıklar, dümenler çevirirler. İktidara geldiklerinde ise ceplerini doldururlar. Daha fazla iktidarda kalmak için her türlü rezilliği yapar, her türlü haksızlığı uygularlar. Buna da siyaset derler. Oysaki bütün bunlar, Hz. Ali'nin de belirttiği gibi yanlıştır. Doğrusunu, yani nasıl insanlık yararına siyaset yapıp insan yönetileceğini Hz. Ali göstermiştir. Prof. Dr. Ethem Ruhi Fırlalı'nın da belirttiği gibi bunlar Sünni ilahiyatçıların bile kabul ettiği yok sayılamaz gerçeklerdir.

*Ayhan Aydın

Akademisyenlerle Alevilik-Bektaşilik Söyleşileri

Horasan Yayınları, sayfa; 71,72,73

Hız. Ali'nin Düşünce Denizinden Bir Kaç Damla

Hız. Ali üzerine yaptığımız değerdendirmelerde, Hız. Alinin “bilindikçe, tanındıkça, derinlemesine incelendikçe sevileceğı” tespitini yapmıştık. Bu tespitten hareketle bilgimiz ölçüsünce Hız. Ali'ye ait bazı sözleri anlamlandırmaya çalışacağız. Hemen ilave edelim ki Hız Ali'yi en mükemmel, eksiksiz, bütün olarak anlatmaya değil bizlerin, hiç bir insanın gücü yetmez. Herkes ancak anladığı, bildiğı, kavradığı kadarıyla Hız Ali'yi anlatabilir. Hız. Ali bir rehberdir, önderdir, kılavuzdur, inanandır, dava insandır, iyi bir baba, örnek bir eştir... Daha bir çok meziyeti olan, anlamlı yaşamın sahibi, uygulayıcısı, yol gösterici yüce bir şahsiyettir. İnanç boyutuyla da Hız. Ali elbette ki önemlidir. Ancak bizler bu çalışmayla, inanç yönü olmakla beraber daha çok diğder yönleriyle onu anlamaya çalışacağız. Onun sözleri doğrultusunda bir kez daha hayatımızı sorgulayıp, doğru bildiklerimizi gözden geçireceğiz.

Cimrilik utançtır; korkaklık eksiliktir; fakirlik, insanı haklılığını dile getiremez kılar; yoksul, kendi öz vatanında gariptir.(1)

Hız. Ali'nin bütün hikmetli sözlerinde olduğu gibi bu hikmetli sözlerinde de birden fazla hayati dersler var. En başta cimriliğı

utanç verici olarak değerlendiriyor. Maddiyatın amaç olmadığı, araç olduğunu dile getiriyor ve korkaklığı da eksiklik olarak değerlendiriyor Hz. Ali. Okuyanlara/dinleyenlere ilk başta şaşırtıcı gelen ve zıtlıkmiş gibi algılanan, cimriliğin mahkum ediliyor olması ve hemen ardından fakirliğin, yoksulluğun ne kadar kötü olduğuna vurgu yapıyor olması Hz. Ali'nin olaylara/olgulara yaklaşımının bildik yaklaşımlardan ne kadar farklı olduğunu göstergesidir. Bir yandan cimriliği utanç olarak değerlendirirken diğer yandan fakirliğinde ne kadar olumsuz olduğunu, fakir insanın haklıyken fakirliğinden dolayı haksız duruma kolayca düşebileceğini anlatıyor. Bu bir çelişki değil. İlk başta çelişki gibi algılansa da özde bütünlüklü bir durumdur. Fakirlik, yoksulluk, beş parasızlık anlatılmayacak derecede kötü bir durumdur. Hz. Ali'nin deyimiyle kendi yurdundayken gurbetliği yaşamaktır. Fakirlik bu denli acımasız bir kötülükken cimrilik de en az onun kadar kötüdür. Cimrilik, paranın, maddiyatın esiri olmaktır. Dünyaya, yaşama bu eksende bakmaktır. Bütün ilişkilere maddi çıkar çerçevesinde yaklaşmaktır. Bizlerinde buradan çıkardığı ders; maddiyat araçtır maddiyat amaç değildir. Paylaşmamak, cimrilik bencilliktir, utanılması gereken bir durumdur. Ancak bu demek değildir ki bir lokma bir hırka yaşayacağız. Hayır, maddi imkanlarımızı mümkün merteye mevcut şartlar içinde en iyi

yere getireceğiz. Getirmede amacımız asla başkalarını küçük görmek, aşağılamak, maddi gücümüzden dolayı imtiyaz elde etmek değildir. amacımız, toplumumuzun şahsında insanlığa maddi gücümüzle de manevi gücümüzde olduğu gibi hizmet etmektir.

İlim, çok değerli bir mirastır. Edep, sürekli yenilenen/tazelenen bir elbisedir. Düşünce, saf/berrak bir aynadır. (2)

İlim bilgidir. Bilgi en değerli birikimdir. Maddi manada miras sahibi olabilir insan. Ancak bu miras çabuk kaybedilebilir de. Her birimiz sayısız örneklere şahit olmuşuzdur. Kişinin atasından maddi miras kalmıştır ama çok kısa bir zamanda tüketmiştir. Oysa ilim böyle basit şekilde tüketilecek bir miras değildir. Aksine, tüketildikçe yani anlatıldıkça, paylaşıldıkça artan bir şeydir. Bilim, insanı hayatın bütün alanlarında en önemli yardımcısıdır. Öyleyse çocuklarımıza bırakacağımız en değerli miras bilimdir. Bilimde bilindiği gibi eğitim yolu ile elde edilir. Dolayısıyla salt okul eğitimi değil, onun ile beraber hangi yaşta ve hangi eğitim seviyesinde olursak olalım, kendimize ve çocuklarımıza yapabileceğimiz en güzel iyiliklerden biri bilim sahibi olmaktır.

Edepli olmak sadece bir takım toplumsal ahlaki kurallara uymak ile sınırlandırılmaz. Toplumsal ahlaki kurallar ile beraber bir bütün halinde en güzel, iyi, ideal davranışın sahibi olmaktır. Bunu toplumsal zorunluluktan, kurallardan dolayı biçimsel şekilde uygulamaktan ziyade kişiliğimize yedirerek edepli bir kişilik olmalıyız.

Düşünce; dış evrenin insan zihnine yansımasıdır. Düşünmek insanın yaşama anlam katması, kendisini muhasebe etmesidir. Felsefi bir deyimle, “düşünmek var olmaktır”. Tefekkür, derin düşüncedir. Derin düşüncelere dalma, yoğunlaşmadır. Varsa sorunlara çözüm bulmadır. Anlam vermedir. Bir görüşe göre tefekkür yani derin düşünme, yoğunlaşma; meditasyondur. Bazı kimseler var olan sorunlarını, sıkıntılarını düşünmek bile istemiyorlar. Böylece sorunlarını alt ettiklerini düşünüyorlar. Bizce bu kaçış, yok sayma doğru bir davranış değildir. Yok sayarak sorunlar çözülmediği gibi bir yere de varılmaz. Düşünüp, yoğunlaşıp çözümler aramak en doğru yaklaşımdır.

İnsanlarla öyle bir hukukunuz olsun ki, siz öldüğünüzde size ağlasınlar, siz yaşarken de sizi özlesinler. (3)

Ne güzeldir değil mi insanlarla, bütün olarak insanlıkla, kendinle, doğayla barışık bir şekilde dost olmak, yaşamak.

Kardeşçe bir paylaşım ile iyiliği uygulayarak/uygulamaya çalışarak yaşamak. Art niyet taşımadan, ön yargılardan sıyrılmış olarak, anlamaya çalışarak insanlarla yaşamak en güzeldir. Oysa tersi oluyor çoğu zaman. Ön yargı, anlayışsızlık, fesatlık, karşısındakinin açığını arama oluyor çoğunlukla. Böyle bir insana öldüğünde ağlanmaz, yaşadığında kimse onu özlemediği gibi dara düştüğünde, zorda kaldığında da kimse yardımına koşmaz. Bu mahkum edilmesi gereken bir kişiliktir. Hz. Ali'de bizlere bunu öğütüyor. Hz. Ali, başka bir sözünde de şunları söylüyor; ***“insanların en acizi, dost edinmekten aciz olandır. Ondan daha acizi ise, kazandığı dostları kaybedendir.”*** (4) İnsanlarla iyi geçinmeyi, dost olmayı, doğru insan olmayı, insan ilişkilerinde karşıdakinden beklemeden kendinden özverili olmayı öğütüyor. Var olan dostlarımızın, mevcut dostluklarımızın kıymetini bilmemizi öğütüyor. Kendimizin doğru bir kişilik olup olmadığını sorgulamadan hep karşıımızdaki doğru kişi olmasını bekleriz. Bu doğru bir tutum değildir. Kendimizden başlamalıyız. Bizler dost olunabilecek kişilikler miyiz? Dostlarımızın dostluklarına layık kişiler miyiz?

Korku, ümitsizlikle ve yersiz utangaçlıkta mahrumiyetle eş olmuştur. Fırsat, bulut gib geçip gitmektedir; öyleyse hayırlı fırsatları elde etmeye çalışın/hayırlı fırsatları ganimet bilin.(5)

Daha önceleri de değindiğimiz gibi korkaklık insanı hedeflerinden alı koyan en önemli sebeplerin başında gelir. Cesaret ise bir işi başarmanın yarısıdır. Korkunun ecele faydası yok derler, aslında ecele olmadığı gibi hiç bir şeye faydası yok korkunun. Demek ki korkmamak gerekiyor. Hz. Ali korku nedir bilmeyen bir yiğitti. Dolayısıyla bunları söylerken aynı zamanda pratik olarak uygulayandır da. Söyledikleriyle yaptıkları bir olan yüce bir şahsiyettir Hz. Ali.

Yersiz utangaçlık da insanı hakkını arayamaz bir hale getirir. Hz. Ali'ninde güzel bir şekilde ifade ettiği gibi insanı en doğal haklarından mahrum bırakır yersiz utangaçlık. Edepli olmak, iyi niyetli olmak ile karıştırılmasın yersiz utangaçlık. Edepli olmak başkadır, hakkını aramayan utangaç, silik kişilik olmak başkadır.

Bir noktada şans denilen olay aslında insanın karşısına çıkan fırsatları değerlendirmesinden başka bir şey değildir. Bu durumda şansızlık da bir bulut hızı ile gelen fırsatların heba edilmesinden başka bir şey değil. Demek ki zamanında değerlendirilmeyen bir fırsat insan hayatının ondan sonraki

dönemini belirliyor. Ya da tersi, insanın önüne bir fırsat çıkıyor ve kişi bunu en doğru şekilde değerlendiriyor. Bu şekilde kişinin fırsatı değerlendirilmesinden sonraki hayatında, değerlendirilen fırsat bir dönemeç görevi görmüş oluyor. Kayıtsız şartsız herkesin öyle veya böyle fırsatları olmuştur/yaşadığı süreçte olacaktır. İnsana düşen bu fırsatları hayatını anlamlı ve onurlu yaşaması yönünde en iyi şekilde değerlendirmektir. Yoksa fırsat ile üçkağıtçılık anlamında kullanılan fırsatçılığı karıştırmamak gerekiyor. Bizlerin anlayışına göre fırsat salt maddi imkanların daha bir üst seviyeye taşırılması değildir. Esas olan bir bütün halinde yaşamın anlamına uygun şekilde yaşanmasıdır. Bu noktada fırsatlar ganimettir.

Ameliyle bir yere varamayan kimseyi, soyu sopy bir yere ulaştırmaz. (6)

Amel kelimesi genelde inançla ilgili bir kavram olarak algılanır. Bu doğru bir algılama olmak ile beraber eksiktir de. Amel, bir bütün olarak yapılan iş anlamına da geliyor. Yani inanç alanı dışında da yapılan her iş, ameldir. Bir insanın işini –her ne iş olursa olsun- en iyi şekilde yapması gerekiyor. Bu iş iyi bir davranış olduğu gibi, ekmeğimizi kazandığımız işimizde olabilir. Bizleri bir yerlere ulaştıracak olan –ki hepimizin

ulaşmak istediği yakın uzak hedeflerimiz var- amelimizdir. Eğer yaptıklarımızı doğru ve düzgün bir şekilde yapmıyorsa, baştan savma, gayri ciddi yaklaşıyorsa hedefimize varamayız.

Soyumuz kime dayanırsa dayansın, hangi etkin ailenin çocuğu olursak olalım, hangi gelişmiş ulusun ferdi olursak olalım bunlarla bir yere varamayız. Ailemizin, ulusumuzun statüsü değildir bizleri hedefimize ulaştıracak olan. Biz, kendimiziz.

Bütün bu hikmetli sözler bizce günümüze ışık tuttuğu gibi geleceğe de ışık tutar niteliktedir.

Kaynak:

- (1) Nehcü'l Belaga Hikmetli Sözler 3
- (2) Nehcü'l Belaga Hikmetli Sözler 5
- (3) Nehcü'l Belaga Hikmetli Sözler 10
- (4) Nehcü'l Belaga Hikmetli Sözler 12
- (5) Nehcü'l Belaga Hikmetli Sözler 21
- (6) Nehcü'l Belaga Hikmetli Sözler 23

Ehlibeyt Bendesi Olmak

Ehlibeyte gönül verenler tarih boyunca çok büyük zulümler görmüş, tarifi imkansız acılara maruz kalmışlardır. Kelimelere döküldüğünde bile insanın içini hâlâ yakmaya devam eden bu tarifsiz acıları yaşamalarına rağmen, zerre kadar Ehlibeyte bağlılıklarından taviz vermemişlerdir. Ölümde dahil her bedeli misliyle ödedikleri halde, asla bağlılıklarını ve inançlarını yitirmemişlerdir.

Neden?

Nasıl bir inançtır bu en zorlu acılara bile göğüs gerdiren, baş eğdirmeyen?

Nasıl açıklamak lazım bunu?

Ehlibeyt bendelerinden istenen inançlarını terk etmeleri. İnançlarını terk ettikleri takdirde bir çok dünyevi zenginliklerle ödüllendirileceklerini biliyorlar. Aksi takdirde her türlü kötülüğe maruz kalacaklarını da biliyorlar. Bile bile zor olanı seçiyorlar. Aileleri ile beraber yok edilmeyi bile göze alıyorlar ama buna rağmen inançlarından en küçük bir şüphe duymuyorlar.

Tarihte olduğu gibi günümüzde de insanlar soruyor: nasıl bir inançtır bu? Nereden kaynaklanıyor bu bağıllık? Ehlibeyt bendesi olmak neler veriyor bu insanlara ki bu kadar bağıllı kalıyorlar? Yoksa İslam coğrafyasında hemen hemen herkes Ehlibeyti “sevdiğini” söylemiyor mu? Peki herkes seviyorsa bu kendilerini Ehlibeyt bendesi olarak niteleyenlerdeki sevgi ve bağıllık nasıl bir sevgi ve bağıllıktır ki ölümü bile hiçe sayıyor?

Ehlibeyti bilmeyen veya öyle bazı sözde Ehlibeyti sevdiklerini söyleyenlerin anlayamayacakları bir başka boyuttur Ehlibeyt bendesi olmak. Bu başka boyutta olan kişilerinde inançlarında

herhangi bir şek şüphe olmadığı gibi inançları için her türlü cefaya göğüs gererler.

Değerli Alevi aydını Adil Ali Atalay, (Vaktidolu) Ehlibeytin Mucizeleri adlı kitapta, yukarıda izah etmeye çalıştığımız boyutu çok güzel bir şekilde dile getiriyor. Saygıdeğer Adil Ali baba Ehlibeyt sevgisini şöyle dile getiriyor: “Bu öyle bir kavram ki (Ehlibeyt), ancak ehli olan anlar bunu. Özün özüdür. Bir incir ağacında çekirdeği aramak gibi, düğmesi kapalı bir elektrik hattında akımı aramak gibi... Sevenle sevilen arasında gizli bir hat vardır. Her an alıştır, veriştedir. İrtibatlıdır, haberdardır. Elle tutulmaz, gözle görülmezdir. Akıldan, gönülden geçer ve elektrik akımı gibidir. Çalıştırılınca cihana hükmeder. Gizdedir o; sevgide öyle hükmedicidir. Kişiyi mertebeye ulaştıran, yüksekten tevazuya indiren, her gelen derde, belaya karşı koyan, sabır ilacıyla tedavi edendir. Çıkarsız sevgidir Ehlibeyt sevgisi.

O öyle bir sevgi ki bütün sevgililerin özü, lezzetlerin lezzeti, tüm duyguların duygusudur. İsmi anmak ibadet, düşünmek mutluluktur. Hayali cihana değer, lisan anlatmaya az gelir. Gönül onunla duygulanır, vücut onun aşkı ile akan göz yaşı ile sulanır ve onun aşkı ile yanan ateş ile pişer. Onun aşkının hızı ne ışık hızında, ne yelde ,ne kasırgada vardır. Onun iletişimi bütün iletişimlerden üstündür. Onun yaşaması öncesiz ve sonrasızdır.

O, tüm varlıkların nurudur. Onu ancak göz değil, öz görür. Akıl değil, gönül taşır. Dünyanın terazileri tartmaz gönül terazisi tartar. İşte bu da Ehlibeyte konuk evi olan gönüllere sayestedir. Çünkü ulu Tanrının cihandaki düşüncesi ve görüntüsüdür. Yaşam sürdürükçe tarif edilse de genede azın en azıdır”.

Yaşamı çok ucuz ve basit yaşayanlar, haybeden ömür tüketenler bu yüce inancı yaşayanların boyutlarını idrak edemezler.

Ehlibeyti anlamak ve yaşamak demek, bütün olmak demektir. Var olan her şeyle bütün olmak demektir, cümle kainatla bütün olmak demektir. Değil on sekiz bin alem, daha nice alemlerle, ötelerin çok öteleriyle bir ve bütün olmak demektir.

Ne yazık ki samimi bir şekilde de olsa Ehlibeyt bendesiyim diyen bir çok Alevide ne yazık ki bu gerçeği idrak noktasında hâlâ uzak bir yerdedir. Ancak hemen belirtelim ki bu ümitsizliğe düşmek için bir neden değildir. Aksine, ümit her zaman olmalıdır. Ve yine her ne kadar uzak olursa da diğer bir çok kimselere göre Aleviler bu ışığa en yakın olanlardır. Bir çok Alevide bu ışığı her an yakalayabilir.

Dileğimiz, umudumuz ve mücadelemiz bu ışığın yakalanması ve bütün insanlığa sunulmasıdır. Ehlibeytin davası da bu değil midir? İnsanlığa gerçek manada insanca yaşamı idrak ettirme?

Sözlerimizi merhameti ve rahmeti sonsuz olana bir yakarışla noktalayalım.

Ey yücelerin tek yücesi
Uluların tek ulusu
Ey merhameti ve rahmeti sonsuz olan
Esirgeyen ve bağışlayan
Yüzüm yerde, özüüm darda
Divanına durmuşum
Ehlibeytin nuru aşkına
Işığından mahrum eyleme bizi.

Gadir Hum Olayı

Tarihe Gadir Hum Hadisesi olarak gecen olay salt Aleviler için değil, Şiiiler ve Sünniler için de önemli bir olaydır. Sonrasındaki bir çok gelişmeyi etkileyen ve üzerinde (özellikle iktidar sahipleri tarafından) tahrifatlar yapılan bu olay hakkında, Aleviler penceresinden bakarak bazı doğrularımızı dile getirmeye, bazı gerçeklerin altını çizmeye çalışalım.

Gadir Hum, Mekke ile Medine arasında Cuhfe yakınlarında bir yerin/bölgenin adıdır.

Hız. peygamber, Veda Haccı dönüşünde burada konaklamış ve Hız. Ali'yi kendisinden sonra imam ve veli olarak, sayıları binleri bulan ashabının huzurunda tayin etmiştir. Hız. peygamberin, Hız. Ali'yi kendisinden sonra halife/imam/veli/vasi olarak tayin etmesini kabul edip onaylayanlar (biat edenler), bundan dolayı gelip Hız. Aliyi tebrik edenler, Hız. peygamberin vefatından sonra biatlarına sadık kalmamış ve daha Hız. Peygamberin naaşı toprağa verilmeden kendi aralarında karar alarak, Hız. peygambere verdikleri sözden caymışlardır.

Olayı özetleyen bu açıklamadan sonra gelelim hadisenin detaylarına.

Gadir Hum Hadisesine yaklaşımda Alevi ve Şii kaynaklar aynı olmamakla beraber benzer duyarlılıklar ortaya koyuyorlar. Sünni kaynaklar ise olayı daha çok yok sayma, yok saymadığı noktalarda ise anlam kaymalarına sebebiyet veren yaklaşım içerisinde.

Alevi ve Şii kaynaklarda olay kısaca şöyle özetleniyor:

“Hz. peygamber, Hicretin onuncu yılında hacca gitmeyi kararlaştırmıştı. Bu kararı açıkladığında, Hz. peygamber ile birlikte hacca gitmek için Medine’ye çok sayıda insan geldi. Bu hacca “Haccet-ül Veda/Veda Haccı”da denilmektedir.

Hz. peygamber, hac amellerini yaptıktan sonra, Mekke’ye geldiği insanlarla Medine’ye geri dönerlerken, Medine, Mısır ve Iraklıların yol ayrımı olan Gadir-i Hum’a ulaştıklarında, Cebrail şu ayeti indirdi: “Ey Peygamber, Rabbi’nden sana indirileni tebliğ et. Eğer (bu görevini) yapmayacak olursan, O’nun elçiliğini tebliğ etmemiş olursun. Allah seni insanlardan koruyacaktır ...” (Maide 67)

Allah-u Teala bu ayetle, Hz. peygamberin, Hz. Aliyi imam olarak halka tanıtmasını ve velayet hakkında nazil olanı, onlara tebliğ etmesini emretti ve ona itaat etmeyi herkese farz kıldı. Bu olay Zilhiccenin 18. günü vuku buldu.

Hacdan dönenlerden ilk grup Cuhfe'ye yaklaştığında Hz. peygamber önde gidenlerin geri dönmesini ve geride kalanların da bu bölgede onlara ulaşmasını emretti.

Hava çok sıcaktı; insanlar sıcaktan abalarının yarısını başlarına çekip, yarısını da ayaklarının altına seriyorlardı. Semure denen ağacın üzerine elbise vb. şeyleri atarak Hz. peygamber için gölgelik yaptılar.

Hız. peygamber, deve semerleri üzerine çıkarak herkesin duyacağı şekilde yüksek bir sesle şöyle buyurdular:

“Bütün övgüler Allah’a mahsustur; O’ndan yardım diliyor, O’na iman ediyor, Ona güveniyoruz. Nefsimizin şerlerinden, kötü amellerimizden Allah’a sığınıyoruz. Sapan kimseyi O’ndan başka kimse hidayet edemez; O’nun hidayet ettiğini ise kimse saptıramaz. Allah’tan başka ilah olmadığına, Muhammed’in Onun kulu ve elçisi olduğuna şehadet ediyorum.”

Ve Sonra:

“Ey insanlar! Latif ve Habir olan Allah bana haber verdi ki, hiçbir Peygamber, kendisinden önceki peygamberin ömrünün yarısından fazla yaşamamıştır; ben yakında Rabbimin davetine icabet edeceğim. Ben sorumluyum, siz de sorumlusunuz. O halde siz ne düşünüyorsunuz?”

Halk: “Biz senin tebliğ ettiğine, nasihatte bulunduğuna, çaba sarf ettiğine tanıklık ediyoruz. Allah sana mükafat versin.”

Hız. peygamber: “Ben sizden önce havuzun (Kevser) başına gideceğim, siz orada benim yanıma geleceksiniz. O havuzun genişliği “San’a” ve “Busra” arası kadardır. O havuzda, yıldızlar sayısında kadehler vardır. Benden sonra Sekaleyn hakkında nasıl davranacağınıza bakın.”

Halktan birisi: “Ya Resulullah, Sekaleyn nedir?”

Hız. peygamber: “Değerli büyük emanet: Allah’ın kitabıdır; bir tarafı Allah’ın elindedir, diğer tarafı ise sizin elinizdedir. Ona sımsıkı sarılın, sapmayın. Değerli küçük emanet ise: Ehl-i Beyt’imdir. (Size iki emanet bırakıyorum. Biri Allah’ın kitabı, diğer Ehlibeytimdir. Ehlibeytim Nuh’un gemisidir. Ona binen kurtulur, binmeyen helak olur)

Hız. peygamber daha sonra Hız. Alinin elini tutup her ikisinin koltuk altları görülecek kadar kolunu yukarıya kaldırdı. Herkes onu görüp tanıdı; sonra şöyle buyurdu:

“Ey İnsanlar! Mü’minlerin kendilerinden, onlara daha evla kimdir?”

Halk: “Allah ve Resulü daha iyi bilir.”

Hız. peygamber: “Allah-u Teala benim mevlamdır, ben de mü'minlerin mevlasıyım; ben onlara kendilerinden daha evlayım. Öyleyse ben kimin mevlası isem, Ali de onun mevlasıdır.” Hız. peygamber bu cümleyi üç defa tekrarladi. Daha sonra şöyle buyurdular: “Allah'im, onunla dost olana dost, ona düşman olana düşman ol; onu seveni sev, ona buğzedene buğzet; ona yardım edene yardım et, ondan yardımını esirgeyenden yardımını esirge; o nereye dönerse hakkı onunla döndür. Biliniz ki, bu sözleri hazır olanlar hazır olmayanlara bildirmelidirler.”

Halk henüz dağılmadan Allah-u Teala şu ayeti indirdi: “Bu gün dininizi kemale erdirdim, nimetimi size tamamladım ve din olarak İslam'ı size seçtim.”

Bunun üzerine Hız. peygamber: Din kemale erdi, nimet tamamlandı, Allah benim risaletime ve benden sonra Ali'nin velayetine razı oldu.”

*Daha sonra orada bulunan insanlar Hız. Aliyi tebrik etmeye ve kutlamaya başladılar. Ebu Bekir ve Ömer, Hız. Aliyi ilk kutlayan kimselerdendirler. Onlardan her biri; “Bu makam sana kutlu olsun ey Ebu Talibin oğlu! Sen, her mü'min erkek ve kadının mevlası oldun” diyorlardı.”**

Alevi ve Şii kaynaklarda Gadir Hum Hadisesi kısaca böyle geçiyor. Sünni kaynaklarda ise olay çoğu kez yok sayılıyor, yok sayılmadığı zamanda gerçek anlam ve öneminden uzak bir şekilde yansıtılıyor.

Oysa Gadir Hum Hadisesi, öyle yok sayılacak, önemsenmeyecek veya gerçek anlamından uzak bir şekilde geçiştirilecek bir olay değildir. Bu olay toplumun birlik içinde doğru bir şekilde idaresi için ve dinin doğru bir şekilde yaşanması için kilit noktada bir olaydır.

Olayın kısa bahsinden de anlattığımız gibi, Gadir Humda Hz. Muhammed, hiç bir tereddüte mahal vermeyecek şekilde sayısı binlerle ifade edilen insan topluluğunun huzurunda kendisinin yakın zamanda Hakka yürüyeceğini ve kendisinden sonra ümmetin sorumluluğunun her anlamda Hz. Ali de olduğunu, Hz. Ali ve Ehlibeytin kendisinin nurlu soyu olduğunu, onların peygamberin ahlakıyla, bilgisiyle donatıldığını, masum olduğunu ve ümmeti sağlam bir şekilde geleceğe taşıyacak olan liyakate sahip olduğunu açık bir şekilde beyan etmiştir. Bu açıklamadan sonra, başta Ebubekir ve Ömer olmak üzere yığınla insan gelip Hz. Ali'yi kutlayıp tebrik etmiştir.

Bütün bu açıklamalara rağmen, tebriklere rağmen, ne yazık ki o gün Gadir Humda bulunanların çoğu (Basta Bekir ve Ömer

olmak üzere) Hz. peygamberin vasiyetine uymamış ve o gün Gadir Humda ümmetin geleceğini tayin etmiş olan hutbeyi yok sayarak, önemsemeyerek Hz. Muhammed'e ve Ehlibeytine ihanet etmişlerdir. Evet, belki bazıları için, tarihsel gerçeklerden habersiz, tarihi yalnızca Sünni kaynaklara göre bilip değerlendiren bazıları için söylediklerimiz ağır gelebilir. Ancak olayın özü böyledir. Ortada apaçık bir ihanet vardır. Bu ihanet Ehlibeyte ve Ehlibeyt bendelerine büyük acılar, zulümler yaşatmış olan bir ihanettir.

Gadir Humda ki hutbeyi, Hz. Ali'nin velayetini açıklayan hutbeyi yok sayarak ihanet edenler, amaçları olan iktidarı ele geçirdiler. İktidar sahip oldukları için, her türlü olanağa sahip oldukları için süreç içerisinde o gün Gadir Humda bulunanlardan bazılarını kendi saflarına aldılar, bazılarını da çeşitli oyunlarla gerçeklerin fazla yayılmaması için susturdular. Elbette doğrulara sahip çıkanlarda vardı. Bunlarda (sayıları az da olsa) sonuna kadar, Gadir Humda ki o hutbenin içeriği doğrultusunda, Hz. Ali'ye ve Ehlibeyte bağlı kalarak yaşadılar.

Şimdi bütün bu anlattıklarımızdan yola çıkarak bazı kişilerin kafalarında soru işaretlerin giderildiğini düşünüyoruz. Tekrar özetlersek; o gün orada bulunanlardan bazıları sonuna kadar Ehlibeyte bağlı kaldılar. Bunun için çok büyük acılar yaşadılar.

Bazıları iktidarın sunduğu imkanlardan yararlanmak için sustular. Diğerleri de zaten iktidarın sahibiydiler. İktidarın sahipleri de var güçleriyle o gün söylenen sözlerin yok sayılması için çaba harcadı, yok sayamadığı zamanlarda ise içeriğini tahrif etti.

Ne yazık ki her çağda ve her yerde olduğu gibi, iktidarın olanakları söz konusu olduğunda değerlerden ve doğrulardan yüz çevirenler, gerçeklere ve doğrulara bağlı olanlardan daha çok olmuştur. Gadir Hum da yaşananda budur.

Bizler, Gadir Humda açıklanan o doğrulara her dem bağlı kaldık ve bundan böylede bağlı kalmaya devam edip, o nurlu müjdenin anısına kutlanan Gadir Hum Bayramını kutlamaya devam edeceğiz.

* Konuyla alakalı daha detaylı ve çok yönlü kaynak bilgilere ulaşmak isteyeneler, Allame Eminî'nin yazmış olduğu binlerce sayfalık Gadir-i Hum (El- Gadir) adlı çalışmaya bakabilirler.

Allah'ın Aslanı Hz. Ali'den dersler

- Övünmeye değer şeyler güçlü akıl, utanma, nefsinden sakınma ve eğitimidir.
- Sözü gümüş olsa da, ey nefis sükut (suskunluk) altındır.
- Şerefine düşkün olan kötü cevap almaktan kendini sakınır. İnsanların davranışlarını düşünerek ve gözeterek onlarla uyum içinde yaşayan kendi kişiliğini de korur.
- Halka saygınlık veren kişi, saygın tutulmuştur. Halkı küçümseyenlerse saygı görmemişlerdir.
- Seviyesiz insanların bana cahilce sözlerine karşılık vermekten tiksinti duyarım.
- İnsanların vefat eden akraba ya da dostları için feryatlarla ağlamalarına şaşırıyorum.
- Oysa ölüm cebimizde bize hep eşlik etmektedir, neden cahiller de feryatla karşılanır, ölüm neden böyle şaşkınlık yaratıyor.
- İnsanın dilekleri kendisine yakındır. Her şey den çok insana yakın olansa ölümdür.

- Ey Allah'ım, kaç evin önünden geçtiğimde zevk ve yapay mutlulukla şenlenmişti.
- Ya siz bizi yok edersiniz ya da, biz sizi yok ederiz. Ya da barışı daha uygun görürsünüz.
- Kişinin karşılaşacağı bütün sorunların kolay olması beklenemez, bazılarının kolay olmasının yanında bazıları zor olacaktır.
- Zaman bana karşı maske takındı, beni tanımazlıktan - görmemezlikten geldi, bilmedi ki ben güne saygılıyım ve talihsizliklerin en korkulusunu bile kolay şeymiş gibi karşılarım.
- Yaşamın tecrübeleri doğru karar verebilmeyi öğretti, öyle ki artık beni bitirmeye -yok etmeye gelen şeyleri ben bitirip- yok ettim.
- Kişinin yapısını oluşturan öz iyi değilse, o kişinin ağzından iyi sözler çıkmaz.
- Öyle bir devir ki hiçbir arkadaşın senden hoşnut değil. Ve öyle bir devir ki hiçbir dostun sana dürüst ve gerçek dost değil.

- Mal mülk toplayıp biriktirme kime topladığın bilinmez.
- Ey karamsar; bilmelisin ki, bu devranın değişmeyen tek bir kanunu var o da değişmektir.
- İlim bayrağıdır, nereye gitsem benimledir kalbim onun ilmiyle doludur, sanma ki boş bir sandıktır.
- Bütün varımızı sunarız sadece, ekmek ve sirke olsa da.
- Bırak bu içindeki ikililiği atıl ateşe, sönmeye yüz tutsa da onu alevlendir.
- Eziyet etme, eziyete engel ol. Diline sahip ol, can feda olsun sana yardımcı olan dost arkadaşlığına.
- Yanlışını gününde görüp nefesine sitem edersen yanlışın faydaya dönüşür. Dünde kalan yaşam geçmişle yok olur gider.
- Mükemmel insan eksiklerini ve kusurlarını bilendir. En kötüsü ise insanların doyumsuz isteklerinin ve hırsının peşine düşendir.
- Huzur ve barışçılığı arkadaş edinmişe yaklaş, arkadaşlığından mutlu olmadığın kişiden uzak ol.

- Çalışmak kadar dinlenmeyi de görev bil ihmâl etme. Sağlığınıza eza etmeyin, sağlığın bozulması kolaydır da onu elde etmek zor.
- Yumuşak huyluluğun bitmez tükenmez kaynağı ol. Kimseye asla eziyet etme, yaptığın şeyin sonuçlarını görür ve duyarsın.
- Üç şeyi kendinizde tutup saklayın: cesaretiniz, bilginiz ve malınız. İnsanlar bu üç sahip olduğunuz şeye düşmandır ve o insanları ancak bu üç şeyi kaybetmeniz sevindirir ve razı eder.
- Aşağılık insanlarla yakınlaşmaktan kaçın, onlar ki yapmacık sevgilerini gösterip içlerinde kötülüğü sakladılar. Onları hoşnut tuttuğun sürece sana sevgi duyarlar verili olmaktan geri kalırsan sana zehirlerini akıtırlar.

Hz. Ali Mazlumların Yarenidir

*“Yüksek bir dağın tepesinde durdum
Ve Ali'yi, Allah'ın Aslanını çağırdım.
Oh, Ali, Allah'ın Aslanı, insanların kralı,
şu yaralı kalplerimize sevinç getir.”*

Yukardaki şiir Afganistan asıllı yazar Khaled Hosseini` (Halit Hüseyini) nin, bütün dünyada en çok satan kitaplardan bir olan Uçurtma Avcısı adlı kitabından alınmıştır. Kitap 1960 sonrası Afganistan'ı anlatıyor. Kitapta da oldukça yalın bir şekilde de işlendiği gibi Hz. Ali bağılısı olan Hazarlar, Sünni inancını benimsemiş olan ve çoğunluk olan Peştunlar tarafından aşağılanıyor, dışlanıyor her türlü kötülüğe ve katliama maruz kalıyorlar.

Her ne kadar bu bir roman olsa da ve romanlarda gerçekten çok kurgu hakimse de genel bir doğruyu tekrar insanlığın gündemine koyuyor bu yapıt. Kitapta da geçtiği gibi Hz. Ali yoluna bağlı olanlar toplumun en yoksul, geri bırakılmış, horlanan, baskı gören, dışlanan, en tortu işlerde çalıştırılan kesimini oluşturuyor. Kitaptan hariç, biliniyor ki Taliban Afganistanda iktidara geldiğinde ilk iş olarak Ehlibeyt bendelerini katletti. Bu durum sadece Afganistan için geçerli değil, hemen hemen yer yüzünde

nerede Hz. Ali yoluna bağılı zümreler varsa orda da olan bir durumdur.

Neden böyledir?

Neden Hz. Ali'ye bağılı olanlar en büyük zulümleri görüyorlar?

Veya bu kimseler Hz. Ali'ye bağılı oldukları için mi zulüm görüyorlar veyahut zulüm gördükleri için mi Hz. Ali'ye bağılanıyorlar?

Aslında iç içe geçmiş bir durumdur bu. Hem Hz. Ali'ye bağılı olmanın bedelini ödüyorlar diğeryandan da bedel ödeyenler, her türlü haksızlığı yaşayanlar neredeyse kendi doğallığından Hz. Ali'nin yoluna sarılıyorlar. Yukardaki şiirde de geçtiğı gibi, Hz. Ali, Allah'ın Aslan'ı olarak onların umudu, dostu, yareni oluyor.

Demek ki tarihi boyunca, günümüzde (ve gelecek çağlarda da) Hz. Ali mazlumların, haksızlığa uğramış olanların, darda olanların, yolunu şaşırانların dostu olmaya devam edecektir. Dünya döndükçe Medet Ya Ali! nidaları dünyanın her coğrafyasında, her hüznülü yürekte, her çelişkili düşüncede, her ağır işkencede, her zorlukta, her darlıkta haykırılmaya devam edecek. Nerede bir mazlum varsa, haksızlığa maruz kalmış varsa Hz. Ali orada olmaya devam edecektir. Bunun için diyoruz ya, “dünya döndükçe, insanlık var oldukça Hz. Ali'de var olacaktır.

Hız. Ali'de sembolleşen değler bütününü var olacaktır", diye. Bazıları bu söylemlerimizi abartılı buluyor. Oysa abartılı bir söylem değil. Hız. Ali'de temsil olunan değler insani değlerlerdir. İnsanlıkta bir bütün olarak insanlıktan, asaletten yücelikten vazgeçmeyeceğı için bu değler her daim sahiplenilecektir.

Bize düşen, yani Hız. Ali'nin yolunu sürmeye çalışanlara düşen, Hız. Ali'yi, onun şahsından temsil olunan değleri dünyanın her yerine ulaştırmaktır. Hız. Ali yoluna bağı olanların yardımına koştırmaktır.

**Hız. Muhammedin Vasiyetini Yazdırmak İstemesine
Ömer'in Karşı Çıkması**

Biliniyor ki tarihte yaşanmış bir çok olayda, haksızda olsa galip gelmiş olan güçlü taraf bu haksızlığını gücüne dayanarak, iktidar ve güçlü olmanın bütün imkanlarını kullanarak kendi lehine çevirmiş ve böylece ondan sonraki süreçlerde de etkin olacak şekilde haksızlığını doğru olarak kabul ettirmiştir. Yine biliniyor ki, haklıda olsa, eğer haklılığını ifade edecek araç ve imkanlardan yoksun olanlarda, haklı oldukları halde haksız duruma düşmüş ve bu düşüş daha sonraki süreçlerde de onların aleyhine bir şekilde devam etmiştir. Dolayısıyla objektif bir tarih bilgisine ulaşmak ne yazık ki bu sebeplerden dolayı pek mümkün olmamaktadır. Olmadığı içinde tarih boyunca yaşanmış bir çok haksızlığı doğru kabul eden anlayış ve düşünceler varlığını sürdürüyor. Halbuki tarihsel olaylara tek yanlı ve şartlandırılmış bir şekilde bakmak yerine bir çok açıdan ve farklı anlayışların tarihsel olaylara bakışı da dikkate alınsa, sonuçların çoğu kez farklı olacağını görebiliriz. Ne yazık ki bu pek mümkün olmuyor. Olmaması, egemenlik kazanmış anlayışların taraftarlarının, savunucularının çok olması ve bunların kendi bakış açılarının yegane doğru olduğuna

şartlandırılmış olmaları, kendi bakış açımızı, olaylara yaklaşımımızı dile getirmeyeceğimiz manasına gelmiyor.

Belki bakış açımızı, tarihsel olaylara ve diğer bir çok konuya yaklaşımlarımızı açıklıyor olmamız, asırlardır tek yanlı bilgilerle eğitilmiş ve bu eğitim sonucu amiyane tabirle neredeyse “kemikleşmiş” anlayışların hedefi olmamıza vesile oluyor. Buna rağmen bazı doğrularımızı dile getirmeye ısrarla devam etmeliyiz. Eğer bazı doğruları dile getirmesek, belki ilelebet doğru diye bilinen yanlışlar varlığını sürdürecektir.

İslam tarihinde, Hz. Muhammed'in vefatından kısa bir süre önce vasiyetini yazdırmak istemesi ve Ömer'in buna karşı gelmesi oldukça önemli bir olaydır -ve yukarıdaki açıklamaya en iyi örneklerden biridir-. Bu olayı Şiiler başta olmak üzere diğer Ehlibeyt bendeleride çok önemserler. Buna karşın Ehli Sünnet anlayışı ise bu olayı pek ciddiye almaz.

Bütün Ehlibeyt bendelerinde olduğu gibi, bu olay biz Aleviler içinde oldukça önem arz ediyor.

Enis Emir, “İslam Tarihinde Ehlibeyt ve Eshab” adlı çalışmasında, sadece Şii kaynakları değil, aynı zamanda Sünni kaynakları da referans alarak önemli tespitlerde bulunuyor.

Bizlerin düşünceleriyle paralellik arz ettiği için bu tespitleri özet olarak aktarmak istiyoruz.

*“İslam tarihinde en üzücü olaylardan biri peygamber efendimizin vefatından kısa bir müddet önce yaşanmıştı. Bu olayda peygamber efendimiz hasta yatağının etrafında toplanan eshabına(sahabesine) ve Ehlibeytine hitaben söyle buyurmuştu: “Gelin size bir şey yazayım ki, benden sonra asla sapmayasınız”. Bunun üzerine Ömer dedi ki: “Ağrı ve elem Allah'ın elçisine galip gelmiştir. Kuran aranızdadır, o bize yeter!” Orada bulunanlar ihtilaf edip çekiştiler. Bir grup; “Getirin de sapıklığa düşmemeniz için Allah'ın elçisi (peygamber efendimiz) bir şey yazsın”, diyor, diğer grupta Ömer'in sözünü tekrarlayordu. Peygamberin huzurunda bağırıp çağırmaları ve anlaşmazlıkları çoğalınca, Hz. Peygamber söyle buyurdu: “Kalkın ve yanımdan gidin!”

Abbas'ın oğlu Abdullah bu olay için devamla şöyle diyordu: “Bütün musibet ve belalar, peygamber efendimizin huzurunda bağırıp ihtilaf ederek o önemli konunun yazılmasına engel olduğundan dolayı meydana geldi”.

Ömer'in, peygamber efendimiz hakkında söylemiş olduğu esas sözü tarihçilerin ve hadisçilerin bazıları değiştirmişlerdir. Ömer, peygamber efendimizin istediğini önlemek için oradakilere

şöyle demişti: “Peygamber sayıklıyor (ne söylediğini bilmiyor!)” Bazı tarihçi ve hadis ehli, Ömer'i korumak için bu ağır olan ifadeyi daha yumuşak kelimeler ile değiştirerek peygamber efendimizin hadisine ihanetlerini belgelemiş oldular.

Peygamber efendimiz aramızda olup ihtilafa düşmememiz için bir şey yazdırma isteğini buyurmuş olsaydı acaba bu isteğini seve seve yerine getirmez miydik? Ama eshab kendi menfaatlerini önde tutarak peygamber efendimizin isteğini yerine getirmemişlerdi. Şanı yüce Allah şöyle buyurmuş: “Peygamber size ne verdiyse onu alin; size neyi yasakladıysa ondan sakının ve Allah'tan korkun. (Haşr suresi/7) O (peygamber) heva (nefsine göre) ve heves üzerine konuşmaz. Onun konuştuğu her şey vahiy (Allah'ın emri) iledir. (Necm suresi/3)”**

Bu kısa anlatımda da görülüyor ki aslında tarih boyunca ve günümüzde çok önemli sahabeler olarak anılan kimselerin Hz. Peygambere itaat etmedikleri, ona karşı geldikleri gerçeğidir. Peki Hz. Peygambere karşı gelmek Allah'a karşı gelmek değil midir?

Ne yazık ki egemen olan anlayış, bu kişileri çok önemli şahsiyetler olarak kabul ettirmiştir. Oysaki bu kişiler Hz. Peygamber zamanında bile ona karşı gelme cüretinde bulunan

kişilerdi. Bu peygambere karşı gelen kişiler daha sonraları Müslümanlara dini ve siyasi önder(!) oldular. Bunların yapacakları önderliğin nasıl bir önderlik olacağını tahmin etmek zor olmasa gerek.

Bizler bu kısa açıklama ve örneklerle aslında doğru diye bilinen bir çok olayın yanlış olduğunu anlatmaya çalışıyoruz. Ömer, Sünni inancına mensup kişilerce çok muteber bir şahsiyet olarak kabul edilir. Hz. Peygambere bağlı, onun yolunda yürümüş biri olarak kabul edilir. Oysa gerçekte bu hiçte böyle değildir. Sadece Hz. Peygamberin vasiyetini yazdırma meselesinde değil, daha öncesinde savaş meydanında Hz. Muhammedi yalnız bırakıp kaçması, Hz. Peygamberin atadığı Zeyd'in oğlunu komutan olarak kabul etmemesi ve karşı çıkması ve daha başka bir çok olay. Bütün bu olaylar ve karşı koyuşlar düşünüldüğünde bizce bazı şeyler yerine oturuyor ve daha aleni hale geliyor. Ne yazık ki bu açıklığa rağmen birileri ısrarla bunları görmezlikten gelmeye devam ediyor. Onlar ısrarla görmezlikten gelmeye devam etsinler, bizlerde ısrarla onları görmeye davet etmeye devam edeceğiz.

* Bu olay ve bununla bağlantılı daha başka olaylar hakkında detaylı ve Sünnilerce de muteber kabul edilen kaynaklarında

esas alındığı yığınla çalışma var. Daha fazla bilgi edinmek isteyenler bu kaynaklara baş vurabilirler.

**** Enis Emir**

İslam Tarihinde Ehlibeyt ve Eshab

Can Yayınları

Sayfa: 16,17,17

Hız. Ali, Ebubekir, Ömer ve Osman'a Biat Etmemiştir

Sünni anlayış, Hz. Muhammedin hakka yürümesinden sonra sırasıyla 'halife' olan Ebubekir, Ömer ve Osman'a Hz. Ali'nin biat ettiğini, onları yasal ve meşru saydığını ısrarla iddia ediyor ve savunuyor.

Biat nedir?

Biat, bir kimsenin egemenliğini tanıma ve önderliğini kabul etmedir. Genel olarak böyledir. Özel olarak ise İslam toplumunda en üst yöneticinin (halifenin) toplumun tümünde onları dinsel ve siyasal olarak yönetme yetkisini almasıdır. Bu tanımdan da anlaşılacağı gibi Hz. Ali hiç bir zaman yukarıda adı geçen kişilerin halifeliklerini meşru görmemiş dolayısıyla onlara biat etmemiştir. Hatta imkan ve şartlar ölçüsünde halifeliğin kendisinin hakkı olduğunu bu hakkın Hz. Muhammed tarafından kendisine verildiğini dile getirmiştir. Getirmekle kalmamış görevin ehline verilmesi için mücadele etmiştir.

Hız. Ali bu konuda şunları söylüyor: *“Allah’a yemin ederim ki, Allah Teala, Yüce Peygamber’inin ruhunu aldığından bugüne kadar, sürekli ben hakkımdan uzaklaştırılmış bulunuyorum...”* (Nehcul-Belağa, Hutbe: 6.)

“Allah’a andolsun ki falan kimse (Ebi Kuhafe oğlu Ebubekir), hilafete göre yerimin, değirmen taşının mili gibi olduğunu bildiği halde hilafeti bir gömlek gibi üzerine giyindi. Oysa sel her zaman benden akar ve hiç bir kuş benim yükseldiğim yüce zirvelere yükselemez. Ben de hilafetle kendi arama bir perde gerdim, ondan tümüyle yüz çevirdim.

Başladım kendi kendime düşünmeye; şu kesilmiş elimle hemen atağa mı geçeyim, yoksa şu kapkaranlık körlüğe sabır mı edeyim? Öyle bir karanlık ve körlük ki bu, büyüğü tamamıyla yıpratır, küçüğü tümüyle ihtiyarlatır, mümin kimse de Rabbine ulaşıncaya dek bu karanlık körlükte sürekli olarak zahmetten zahmete düşer.

Gördüm ki sabretmek akla daha yatkındır, sabrettim. Ama gözümde diken vardı, boğazımda ise kemik. Mirasımın tümüyle yağmalandığını görüyordum.” (Nehcul-Belağa, Şıkşıkıyye Hutbesi/Hutbe: 3)

Ne yazık ki Sünni anlayış bu gerçekliği bir türlü görmüyor. Gördüğü yerlerde ise kabul etmek istemiyor. Bin bir yöntemle, bin bir gerekçeyle bu basit ve yalın gerçeğin üstünü ört bas etmeye çalışıyor.

Sünni anlayış bu gerçekliği öyle çarpıtıyor ki Hz. Ali'nin adı geçen bu üç şahsa karşı bırakın mücadele etmeyi, onlara şeyhülislamlık bile yaptığını iddia ediyor. Oysa adı geçen kişilerin döneminde şeyhülislamlık diye bir makam yoktu. Ancak adı geçen şahısların zaman zaman tıkandıkları ve Hz. Ali'ye çeşitli konularda fikir danıştıkları olmuştur. Ancak Hz. Ali'nin buradaki tavrı asla ama asla bu kişilerin halifeliklerini meşru görececek şekilde bir tavır değildir.

Hız. Ali bu kişilere karşı mücadele etmiştir. Bu mücadele öyle kanlı bir çatışma şeklinde olan bir mücadeleden çok başka yöntem ve yollarla sürdürölen bir mücadeleydi. Çünkü Hz. Ali, mücadelenin, doğruları hakim kılmanın, değerleri korumanın mücadelesinin kanlı olmasını istememiştir. Mümkün oldukça savaş ve şiddetin olmadığı bir çözüm yolu bulmanın, yol dışına çıkmış olanların tekrar yola kazanmanın çabasını araya kan koymadan çözmeye çalışmıştır. Sünni anlayış bu gerçekliği göreceği yerde, Hz. Ali'nin şiddette başvurmamasını, ikna yöntemini, barışçıl mücadele yöntemini uygulamasını bir biat olarak anlıyor.

Hız. Ali neden şiddetle mücadele etmediğini söyle izah ediyor: *“Peygamber, bizim aramızdan gittiğinde biz onun varisi, velileri ve öz soyundan olan yakınlarıyız, artık kimse hilafet konusunda*

bizimle niza etmez ve göz dikmez, dedik. Ama beklemediğimiz bir şekilde Kureyiş'ten bir grup bizim hakkımıza el uzatarak yöneticilik hakkını bizden aldı ve kendileri sahiplendiler.

Allah'a yemin ederim ki, eğer Müslümanların arasında bölünme meydana gelmesi, küfrün tekrar geri dönerek dinin tamamen yok olması korkusu olmasaydı bu gün üzerinde olduğumuz şeyden farklı bir durumda olurduk.” (Nehcul-Belağa)

Bize göre olay ayan beyan ortadadır. Hz. Ali hiç bir zaman adı geçen kişilerin yönetimlerini meşru ve yasal görmemiştir. Görmediği gibi onlara karşı mücadele etmiştir. Bazı durumlarda bu kişilerin Hz. Ali'ye fikir danışmaları ve Hz. Ali'ninde bunlara yol göstermeleri biat değildir.

Sıffin Savaşı

657 yılında Hz. Ali'nin ordusuyla Muaviye'nin ordusu arasında Sıffin (Suriye) adlı bölgede meydana gelen savaşın adıdır.

Sıffin savaşı, Aleviler için bir çok yönüyle incelenmeye değer önemli bir tarihsel olaydır. Muaviye lanetlisine hazret diyerek hayranlıklarını beyan edenlerin durdukları yerin tespit edilmesi bakımından da önemli bir referans noktasıdır Sıffin savaşı.

Bazı kaynaklara göre aylarca sürmüş olan ve binlerle ifade edilen insanın yaşamına mal olan bu savaşta Hz. Ali, savaşın olmaması için çok caba harcamıştır. Ancak ne yazık ki Muaviye lanetlisi savaş dışında bir seçenek bırakmamıştır. Savaş seçeneği dışında başka bir seçenek kalmayınca Hz. Ali zorunlu olarak savaşa girmiştir. Aslında Hz. Ali'nin yaptığı savaşların hepsi bu temeldedir. Meşru müdafaa diyebileceğimiz hakkını ve hukukunu korumak için, yaşamını ve değerlerini sahiplenmek için zorunlu olarak savaşmıştır Hz. Ali. Hz. Ali'nin savaşları ganimet ve yayılmacılık temelinde değildir. Varlığını koruma ve değerlerini sahiplenmek maksadıyla verilmiş olan mücadeledir. Hz. Ali'nin bir bütün olarak şahsiyetine baktığımızda sorunları çözmek için savaş en son ve artık kaçınılmaz bir raddeye gelindiğinde yapılan bir eylemdir. Ve her zaman meşru müdafaa temelindedir. Sıffin savaşı da bu temelde yapılmış olan bir

savaştır. Hz. Ali savaşın olmaması için çok çaba harcamıştır. Bütün diplomasi yollarını kullanmıştır. Muaviye lanetlisi buna yanaşmayınca zorunlu olarak savaş düzenine girilmiştir. Savaş meydanında dahi Hz. Ali defaaten Muaviye'ye çağrılarda bulunmuş, sorunun çözümü için yalnızca kendisinin ve Muaviye'nin savaşmasını önermiş ve böylece kimsenin heder olmayacağını dile getirmiştir. Ancak Muaviye hiç bir çağrıya cevap verecek yürek ve cesarette değildi. O ancak çakal ve tilkilere has bir sinsilik ve kurnazlıkla savaşılabildi. O lanetlinin kitabında mertlik ve yiğitlik yoktur. Ceddi gibi hainlik, düzenbazlık, sömürü, üçkağıtçılık, hilebazlık vardı.

Sonuç itibariyle savaş Hz. Ali'den yana dönünce Muaviye ve yardımcıları hile yoluna başvurdular. Mızraklarının ucuna Kurandan ayetler takarak Hz. Ali'nin ordusundan şüphe ve tereddüt uyandırdılar. Bunun sonucunda Hz. Ali taraftarı bazı kimseler Kuran ayetlerine karşı savaşmayacaklarını olayın Hakemler eşliğinde çözülmesi gerektiğini Hz. Ali'ye dayattılar (Hz. Ali meşhur ben Kuranı Natıkım/konuşan Kuranim sözünü bu esnada dile getirmiştir). Hz. Ali bunun bir hile olduğunu, işin sonuna varıldığını ve fitnenin yok olmasına çok az kaldığını söylediye de ne yazık ki Hz. Ali yanlısı olduğunu iddia eden bazı gruplar bunu dinlemediler. Sonuçta hilelerle hakemler olayı

Muaviye'nin lehine çevirmeye çalıştılar. İşin ilginç Hz. Ali'yi hakem olayına razı etmek için savaş meydanında geri çekilen ve ısrarla hakemlerin devreye girmesini savunanlar, sonradan Hz. Ali'nin önceden söyleyip de dinletemediği Muaviye'nin hileleri ortaya çıkınca bu defada Hz. Ali'ye hakem olayını kabul ettiği için düşmanlık gösterdiler.

Bu ne yaptığını bilmez grup Hariciler olarak tarih sahnesine böylece çıkmış oldular ve daha sonra Nehrevan Savaşında Hz. Ali'ye karşı savaştılar.

Sıffin savaşını özetlersek şu sonuçlara ulaşmış olacağız:

Savaşın olmaması için Hz. Ali bütün yolları denemiştir. Sömürü ve talan düzenini sürdürmek isteyen, eski putperest geleneklerini İslam diye yaşatmak ve yaymak isteyen, putperestken İslama ve onun peygamberi olan Hz. Muhammed'e düşmanlık sonucu ölen ceddinin intikamını almak isteyen Muaviye savaşta ısrarcı olmuş ve bunun sonucunda savaş kaçınılmaz olmuştur.

Savaş meydanında dahi Hz. Ali çağrılarına devam etmiş, savaşın yalnızca kendisi ve Muaviye arasında olmasını istemiştir.

Muaviye bunu da kabul etmemiştir.

Savaş Hz. Ali lehine zaferle sonuçlanmak üzereyken Muaviye askerlerine Kuranda ayetlerin yazılı olduğu bezlerin/derilerin

mızrak uçlarına takılmasını emretmiştir. Bunun sonucunda daha sonraları Hz. Ali'ye ihanetlerini derinleştirip ona karşı savaşan Hariciler geri çekilmişler ve Hz. Ali'ye baskı yaparak onun Muaviye ile anlaşmasını dayatmışlardır. Hz. Ali bu ağır ihanet karşısında çaresizce Hakemlik olayını onaylamıştır.

Hakem olayının nasıl Muaviye lehine sonuçlanacağını bilen Hz. Ali bunun olmaması için diretmişse de ne yazık ki Haricilere söz dinletememiştir.

Hakem olayının Muaviye'nin hileleri sonucu lehinde sonuçlanması üzerine bu defa hakemlik için dayatmada bulunan ve savaş meydanını terk eden Hariciler “neden hakemlik olayını kabul ettin” diye Hz. Ali'ye cephe alıp savaşmışlar.

Evet, kısaca Sıffin savaşını böyle özetleyebiliriz. Her tarihsel olayda olduğu gibi tarihimizin bu önemli olayında da yolu sürme iddiasında olanlar gereken sonuçlara ulaşacaklardır.

Hz. Ali'nin Aşıklarıyız

Her aşkıta olduğu gibi Hz. Ali'ye olan aşkıta anlatılmaz, ancak yaşanınca anlaşılır.

Hz. Ali'nin asil nuru bir bedene girmiş olarak dünyaya (598) geldiği ilk gün (kişilik bilincine ulaştığı andan itibaren) Ali'ye olan aşk başlamıştır. Bu aşk, aradan asırlar geçmiş olmasına rağmen tutkusundan hiç bir şey yitirmeden günümüze kadar sürmüştür ve inanıyoruz ki insanlık var oldukça Ali'ye olan tutkulu aşkıta var olacaktır.

İnsanlık tarihi, tarihi şekillendirmiş, akışını değiştirmiş, yön vermiş, uygarlıklara esin kaynağı olmuş, sayısız insanın ölümüne, yoksulluğuna ve yine sayısız insanın refahına sebep olmuş çokça kişiliklerle; yiğit ve kahraman kişiliklerle, bir işaretiyle milyonları ölüme gönderecek kadar güçlü kişiliklerle doludur. Akıl almaz dehalar olan bu önder kişilikler, yetenekleri oldukça gelişmiş olan bu liderlerin yaşadıkları zaman çokça sevenleri olmuştur. Onlar için insanlar ölüme gitmişlerdir. Dediğimiz gibi bunlar insanlığın kaderinde etki sahibi olmuş kişiliklerdir. Ancak Hz. Ali bütün bu kişiliklerin üzerinde olan bir kişiliktir. Dolayısıyla Hz. Ali'ye olan aşk, bağlılık, sadakat bu tür lider kişiliklere olan ilgiden farklı bir ilgidir. Bu anlamıyla Hz. Ali insanlık tarihinde sayısız örnekleri olan, tarihe

yön vermiş bir kişilikten öte bir anlam ve önemdedir. Bu tür liderler öldükten kısa bir süre sonra unutulup giderler, oysa Hz. Ali şahadetinden asırlar sonra –ve gelecekte de- unutulmak bir yana, hala milyonlarca insanın inanç ve fikir hayatında yer almaya devam ediyor. Bu yer alış tutkulu bir aşk, ihanet kabul etmez bir bağlılık, ölümüne bir sahiplenme olarak hayata yansıyor.

Hz. Ali gerçekliğine olan ilgi, Hz. Ali'ye olan aşk asırlardır devam ediyor. İlk günden günümüze kadar sayısız insan onun nurlu yolundan gitmeye çalışıyor. Onun erdemlerini benimsemeye, ilkeleri doğrultsun da bir yaşam sahibi olmaya çalışıyor. Hala sayısız insan ona ve nurlu ailesine yapılan haksızlıklara lanetler ediyor. Yaşadığı zulümler için, çektiği acılar için göz yaşı döküyor. Onun dostlarına dost, düşmanlarına uzak durmayı (Tevella-Teberra) ilke olarak benimsiyor.

Eğer asırlardan günümüze Hz. Ali'nin her adı geçtiğinde insanların yürekleri titriyorsa ve insanlar yüreklerinin derinliklerini ona açıp en güzel yeri ona veriyorlarsa; ortada bir çok yönüyle incelenmeye değer bir şahsiyet var demektir.

Nedir Hz. Ali'yi böyle çekici kılan, cazibe merkezi haline getiren?

“Cihanın temeli suret buluncaya kadar var olan Ali idi. Yer resmedilinceye, zaman husule gelinceye kadar var olan Ali idi. Veli, vastı olan Şah Ali cömertliğin, keremin, bağışın sultanı Ali idi.

Aliden ötürü melekler Ademe secde ettiler. Adem de, Şit de, Eyyup da, İdris de, Yusuf de, Yunus da, Hud da, Musa da, İsa da, İlyas da Salih peygamber de, Davud da Ali idi.

Nefsin tamamından ötürü cihan sofrası üzerinde elini bulaştırmayan kahraman aslan Ali idi. Kur an’ın yer yer tanrının ismetini vasfı ile övdüğü kur’ an sırlarının kâşifi Ali idi.

Kapısının toprağı kadir ve kıymette arşın semasından daha ileri geçen, o durumda hakka secde eden arif Ali idi. İslam yolunda iş düzelmedikçe, durup dinlenmeyen o şerefli ve karlı Şah Ali idi. Heyber kalasının kapısının bir hamlede koparıp açan o kalalar fatihi Ali idi.

Afaka her bakışında gördüm ki, yakın yüzünden her varlıkta var olan Ali idi. Bu küfür olmaz, küfür olan söz bu değildir. Cihan var oldukça Ali var olur, cihan var olurken de Ali vardı.

Tebriz’in Şems-ül Hakkı cihanın gizli ve açık sırlarından her ne gösterdiyse, hepsi de Ali idi.”

Mevlana

Sanırsız sorumuzun cevabını Mevlana'dan daha güzel kimse veremezdi. “**Cihan var oldukça Ali var olur, cihan var olurken de Ali vardı**”. Bu cümleden sonra daha ne denilebilir ki? Diyeceğini dolambaçsız olarak dile getirmiş erenler.

Hz. Ali'ye olan aşkı birazda gönül ve sezgi ile anlamak gerekiyor.

Yine sözü Mevlana'ya bırakalım.

“O açıklayıcı imam, o Allah velisi safâ ehlinin vücut güneşidir. Yerde, gökte, mekanda, zamanda Hak'la duran o imamın zatı, iç ve dış temizliği ile vasıflanmak vaciptir. Çünkü küfürden, ikiyüzlülükten kurtulmuştur, temizdir...

Onun toprağı birlik alemidir. O, insanın hakikati ve canı gibiydi. Herşey fanidir, fakat can yaşar, ölmez. Onun hareketi kendinden diri olan ezeli varlıktandır. Beka çevresinde döner dolaşır, yaratıkları yaratanın zatı gibi O bakidir. Hakkın yüksek sıfatları Ali'nin vasfıdır. Hakk'ın sıfatları zaten ayrı değildir. O, Tanrı'nın zatına yapışmış "O" olmuştur. Hani duyduğun lahutun gizli hazinesi yok mu; işte o odur. Çünkü o, Hak'tan Hak'la görünmüştür. O hazinenin nakdi, tükenmez ilimdir. İşte o ilimden maksat, yüce Ali'dir. Hakkın hikmetini

ondan başka kimse bilemez. Zira o hakimdir, her şeyin bilginidir.

İptidasız evvel o idi, sonsuz ahir de o olur. Peygamberlere yardım eden o idi, velilerin gören gözü de hakikaten odur. Yüzünün nurlu parıltısı, kendi ziyasından bir güneş yarattı. O, Hak iledir; Hak ondan görünür. Hakka ki, o Hak ile ebedidir.

Ademin toprağı onun nurundan idi, o sebeple meleklerin tacı oldu; Allah'ın isimleri ondan belirdi. O temiz ve yüce imamın ilmi sayesinde Adem, her şeyi anladı. O nur tek olan yaratanın nuru olduğu içindir ki, melekler onun huzurunda secde ettiler.

Evet, muhakkak ki, Adem, O imamın nuru ile bütün ilahi isimleri bildi...

Şit, kendinde Ali'nin nurunu gördü ve yüksek alemi öğrendi.

Nuh, kendini yüksek menzile ulaştırıncaya kadar, istediğini

hep ondan buldu. Gene ondandır ki kurtuluşa eren Nuh, dehirde gayret tufanını buldu da beladan kurtulmuş oldu.

Halil peygamber, dostlukla onu andı da, ateş ona al lale oldu.

Nemrudun ateşi, o Allah'ın dostuna hep gül, nesrin, lale oldu.

Gene o idi ki, keyfiyle kendi koyununu İsmail'e kurban etti.

Yusuf kuyuda onu andı da, o saltanat mülkünü süsleyen tahtı

buldu. Yakup, onun önünde birçok inledi de Yusuf'un kokusunu alıp gözleri açıldı. İmran'ın oğlu Musa, onun

nurunu gördü de uzun geceler hayran kaldı. Kırk gece kendinden geçti; kavuşma ve görüşme zevkine daldı. Sonra dedi ki: "Yarabbi! Bana bu lutfundan bir alamet ver." Hak ona: "İşte sana nurlu eli verdim" dedi. Gene Ali'nin vergisidir ki, Meryem'e arkadaş oldu da İsa vücuda geldi...

O, şeriatte ilim şehrinin kapısıdır. Hakikatte ise iki cihanın beyidir. İki cihanın sultanı Muhammed, hakka yakınlık gecesinde, Allah'a kavuşmanın harem yerinde onun sırrını gördü. Ali'nin nutkunu, Ali'den dinledi. Ali ile birleşilen o yerde Ali'den başka bulunmaz.

Allah yolunda gidenler isteyicidirler; Ali istenilendir. Söyleyenler söylerler, susarlar. O, susmaz, söyler. Ebedi ilim, onun göğsünde parlayıp göründü. Vahyolunanların sırlarını, o hakikat olarak bildi ve bildirdi. Ümmetlere haykırdı: -Allah yolunda Ali, sizin kılavuzunuzdur.

Allah'a içi doğru olanlar yüzlerini ona çevirmişlerdir. Zira o şahtır, doğru yolu gösterendir, efendidir...

O, bütün peygamberlerin sırrında idi. Cenabı Mustafa: -Benimle açıkça beraber bulundu, dedi.

Dinde evvel, ahir o idi. Allah ile içli dışlı o idi...

*İşte bunları söyledim ki, bu yüksek mananın nüktesini
öğrenesin de yüksek velayete eresin. Sence apaçık bilinsin ki,
hakikatte yüce olan O'dur.*

*Ey efendi, benimle boşuna kavga etme. Bu böyledir. Hakikat
budur ki, hepimiz bir zerreyiz, güneş odur. Biz hepimiz
damlayız, deniz O'dur”.*

Hz. Ali Yolumuzun Önderidir

Her toplumun önderi/önderleri o toplum için ortak değer ve semboldür. Bir inanç toplumu olan Aleviler için bu daha da önemlidir. Alevi demek, “Hz. Alinin yolundan giden, onun inanç ve düşüncelerini benimseyen, onun yanlısı ve taraftarı olan kimse” demektir. Bu adlandırma bile başlı başına Alevilerin Hz. Ali'ye, Hz. Ali'nin şahsında sembolleşen, ifadesini bulan değerler bütününe verdikleri önemin göstergesidir.

Alevi inancının temelinde Hz. Ali var. Biz Aleviler kendimizi onun adıyla ifade ediyoruz.

Hz. Ali bizler için olmazsa olmazımızdır. Her şeyden vazgeçebiliriz; dünya malından, bulduğumuz makamlarımızdan, en değer verdiğimiz sevdiklerimizden ve hatta canımızdan bile ancak Hz. Ali'den asla vazgeçmeyiz.

Hz. Ali bizler için daima önderdir. Adeta Alevilik binasının temelidir. O olmadan bina anında yıkılır, yer ile yeksan olur.

Hz. Ali bizler için geçmişte yaşamış sıradan bir önder, tarihsel bir kişilikten çok çok daha derin inançsal ve manevi boyutu olan önderimizdir. Bizler için sürekli olarak var olan, bizlerle olandır.

Yani geçmişte olduğu gibi günümüzde de var olan ve gelecekte de hayatımızda var olacak olandır.

Yaşamsaldır.

Hız. Ali'ye bakış ve onu algılayış toplumumuza ve toplumumuzun şahsında tek tek biz bireylere bakıştır. Bu noktanın herkes tarafından, hem Aleviler ve Alevilik yoluna hizmet edenlerce ve hemde bir şekilde Alevilerle ilişki içinde olanlarca/olmak isteyenlerce dikkate alınması gerekiyor.

Hız. Ali'ye olan bağlılığımızı ve aşkımızı, onun değerlerine olan inancımızı biraz açıkladık. Hız. Ali'ye sonsuz bir aşk ve tartışılmaz bir bağlılığımız var. Bundan da anlaşılacağı üzere Hız. Ali'ye yönelik hakaret, küfür ve aşağılayıcı bir söze, davranışa tahammülüz yoktur.

Ne yazık ki Hız. Ali'ye karşı çok sayıda yazılı ve sözel küfür, hakaret aşağılamalar var. Bu tür etik ve insani değer taşımayan yazı ve davranışlar Hız. Ali'nin şahsında bütün Alevi toplumuna yöneliktir. İnsani olmayan bu tür hakaretleri ve aşağılayıcı iftiraları her yol ve yöntemle reddediyoruz.

Elbette demokratik ölçü ve insani terbiye sınırları içerisinde eleştiri ve tartışmalar olabilir. Bu manada gelişecek her türlü tartışma ve eleştiriye açığız. Ancak eleştiri adı altında hiç bir

maddi temeli olmayan, tarihsel gerçeklerle zerre kadar uyuşmayan ve toplumsal değerlerimizi hiçe sayan hakaret ve küfürlere karşı kesinlikle tavırlıyız. Hz. Ali'nin şahsında cümle Alevi toplumuna ve Alevi inanç değerlerine karşı geliştirilen küfür ve hakaretleri hoş görmeyiz.

Özetlersek; Hz. Ali bizlerin vazgeçilmezidir. Ona karşı yapılan hakaretler, küfürler direkt olarak inancımıza, doğrularımıza, değerlerimize, yaşam biçimimize yapılıyor. Kimsenin durduk yerde bize küfür etmesine müsaade etmeyiz. Bu tür ahlaksız yaklaşımlara karşı her Alevi inançlı kişide hiç tereddüt etmeden anında tavır koymalıdır.

Haricilik ve Nehrevan Savaşı

Sıffin savaşı (657) Alevi tarihinde önemli bir dönem noktası anlamına geliyor. Haricilik adını alan akımda bu savaş ile beraber ortaya çıkmıştır.

Sıffin'de savaşı Hz. Ali'nin kazanmak üzere olduğunu gören Muaviye, Amr b. Âs'ın yardımıyla şeytanca bir oyuna başvurdu; kendisini Müslümanmış gibi gösterip "Aramızda Kur'an hakem olsun" demeye getirerek mutlak bir yenilgi ve hezimetten kurtulabilmek için askerlerinin mızrakları ucuna Kur'an mushafları taktırıp öne sürdü. Halbuki daha önce Hz. Ali ("Gelin aramızda Kur'an'ı hakem edinelim, onun emrine göre haksız taraf kimse, onu tespit edip cezalandıralım, boşuna kan dökülmesin" demiş; ama Muaviye, savaşı kazanacağından emin olduğu için Hz. Alinin bu teklifini kabul etmemiştir.

Bunun şeytanca bir oyun olduğunu bilen Hz. Ali "Onlara aldanmayın. Kur'an'ı kalkan gibi kullanıp kendi canlarını kurtarmak istiyorlar aslında. Bunlar Hakkin ve haklinin düşmanlarıdır, oyuna gelmeyin" diye bağıyor ve ekliyordu: "Bunların yaptığı şey, Kur'an'ı Kur'an'la vurmaktır. Kur'an'ın kendisi karşısında Kur'an sayfalarının yazılı olduğu şu kağıt parçalarının ne değeri kalır ki? Bunlar, mana ve hakikati ortadan kaldırılabilmek için o kağıtlardan medet umuyorlar".

Teşhis gücü zayıf olan ve dinin sadece dış görünümünü kavrayabilmiş bulunan kıt görüşlü bir grup, birbirine kaş göz işareti ederek "Ali ne diyor? Ne demek istiyor?" diyorlardı. Meseleyi kavrayamadıklarından, "Biz Kur'an'a karşı kılıç çekmeyiz. Biz Kur'an için savaşıyoruz, bunlar da Kur'an'a teslim oldular işte. O halde ne diye savaşalım" diyerek Muaviye'nin tuzağına düştüler.

"Biz bu Kur'an'lı mızraklara kılıç çekmeyeceğimiz gibi; bu işe kalkışacak olanla da savaşıyoruz" diyerek Hz. Alinin karşısına dikildiler. Bu tartışmanın başladığı sıralarda Hz. Alinin ordusunun zafer kazanmasına ramak kalmıştı. İmam Alinin güçlü ve azimli komutanlarından Malik Eşter, Muaviye ordularını çil yavrusu gibi dağıtmış, Muaviye'nin çadırına yaklaşmıştı. Muaviye'nin tam bir bozguna uğramasına ve bu kanser tümörünün ortadan kaldırılmasına ramak kalmıştı. İşte böyle bir anda, söz konusu cahiller güruhu Hz. Ali'yi zorlayarak "Malik'e, derhal savaşı bırakmasını emret, yoksa onu arkadan vururuz" dediler. Hz. Ali her ne kadar onları ikna etmeye, aydınlatmaya çalıştıysa da fayda etmedi.

Hz. Ali başka çare kalmadığını görünce Malik'e bir adam gönderip geri çekilmesini emretti.

Malik buna şaşırmıştı, emri getiren askere "İmama söyle, çok kısa bir fırsat tanırsa düşmanın işini bitiririz" dedi. Bu haber ulaştığında Hariciler kılıçlarını çekip Hz. Alinin etrafını sardılar, "Ya hemen şimdi Malik'i geri çağırırsın, ya da vallahi, seni şuracıkta öldürürüz" dediler.

Malik'e ulaşan haberci "İmamı sağ görmek istiyorsan derhal geri çekil" demiş, Malik geri dönmek zorunda kalmıştı. Mutlak bir ölümden kurtulan Muaviye, Hz. Ali'nin ordusundaki bu cahil grubu oyuna getirmenin coşku ve sevinci içindeydi.

Böylece her yani pisliğe bulaşmış, hilebazlığı meslek edinmiş, saltanat peşinde koşan Muaviye ile insanlığın güzide şahsiyetlerinden biri olan, Ehlibeytten olan, Ehlibeytin nurunu temsil eden Hz. Ali aynı kefeye konuldu. "Aranızda Kur'an hükmetsin" diyerek hakemiyet önerdiler. Taraflar arasında Kur'an'la sünnetin hakem olması kararlaştırıldı.

Taraflar hakem seçimine gittiler. Muaviye tarafı hiç tereddüt etmeden hilekar Amr b. Âs'ı hakem seçti. Hz. Ali de iyi bir politikacı olan Abdullah b. Abbas'ın veya yiğit, fedakar ve basiretli bir mümin olan Malik Eşter'in hakem seçilmesini istedi. Ancak ahmaklar güruhu -Hariciler- kendilerine benzer birinde ısrar ettiklerinden, hem basiretsiz, hem de Hz. Ali'yle arası pek iyi olmayan Ebu Musa Eş'ari'yi hakem olarak öne sürdüler.

İmam Ali ve dostları her ne kadar Ebu Musa'nın bu işi beceremeyeceğini söylediye de Hariciler kendi bildiklerini yapmaktan vazgeçemediler. İmam Alinin emrini bir kez daha çiğneyerek Ebu Musa'yı hakem seçtiler.

Sonuçta hakemlik olayında Muaviye'nin kendisi gibi sinsi ve kurnaz hakemi hilebazlıkla Muaviye'yi halife ilan etti. Bunun sonucunda Hz. Ali'ye hakemlik olayını dayatanlar (Hariciler) bu defada Hz. Ali'ye neden hakemlik olayını kabul ettin diye karşı çıkmaya başladılar. Hakemlik olayını dayatan ve hatta kimin hakem olacağına kadar karar verenler bu defada neden hakemlik olayını kabul ettin diyerek akıl ve mantıktan yoksun tutumlarını sürdürdüler.

Bu olaydan sonra artık onlar Hariciler olarak anılmaya başlandı. Hz. Ali'ye karşı düşmanca bir tutum içine girmeye başladılar.

Hz. Ali, Haricilerin bütün tahriklerine ve yıkıcı çalışmalarına karşın, günümüz demokrasilerinde bile zor bulunan bir tarzda onları hiç bir haklarında mahrum bırakmadı. Aksine, onların kendisini ve dostlarını her fırsatta yermelerini bile anlayışla karşılayarak onları ikna yöntemiyle kazanmaya çalıştı. Bu çalışmalarında epey başarıda elde etti Hz. Ali. Nitekim bir çok kişi Hz. Ali'nin bu sabırla yürüttüğü tartışmalar sonucu yanlışlarından döndüler. Ancak ne yazık ki bazıları ısrarla

düşmanlık derecelerini yükselttiler. İş öyle bir hale geldi ki savaş artık kaçınılmaz oldu. Çünkü hariciler silahlı bir şekilde her tarafta terör estirmeye başlamışlardı. Bunun sonucunda 658 yazında Nehrevan savaşı meydana geldi.

Hız. Ali yaşamı boyunca bütün çelişki ve çatışmalarda izlediği yolu Nehrevan savaşında da izledi. Hız. Ali için esas olan barıştır. Savaş, artık başka çare kalmadığı ve yaşam ile değerler tehdit altında olduğu, yok edilmeye karşı karşıya kalındığı anlarda devreye girebilirdi. Bu bir noktada meşru savunmadır. Nehrevan'da da öyle oldu. Nehrevan'da da öncelikle onlara hitaben konuşmalar yaptı. Savaşın olmaması için, kan dökülmemesi için seçenekler sundu. Bu çabaların sonucunda Haricilerden bir kısmı savaştan vazgeçtiler. Savaşmak isteyen grupla da savaşılmak zorunda kaldı. Savaştan galip gelen Hız. Ali'nin ordusuydu.

Nehrevan savaşından sonra Hariciler bir daha ciddi bir varlık gösteremediler.

Kaynak:

Murtaza MUTAHHARİ

Bilinmeyen Simasıyla Hız. Ali

Hız. Ali'nin Cenaze Merasiminde Kimliği Meçhul Bir Şahsın Yaptığı Konuşma

Hız. Ali'nin kişiliği ile ilgili olarak, Ehlibeyti yansıtan kaynaklarda bir anlatım var. Bu anlatım Hız. Muhammed'in sahabelerinden olan Sefyan oğlu Esid tarafından Şöyle naklediliyor: “inananların önderi Hız. Ali şehit edilince, insanların ağıtları göklere tırmanıyordu. İnsanlar, peygamberin vefatında olduğu gibi pek üzgünlerdi. Tam bu esnada ağlayan, koşan ve **inna lillahi ve inna ileyhi raciun** söyleyen birisi; 'işte bu gün peygamberlikteki hilafet yok oldu' dedi. Hız. Ali'nin cenazesinin bulunduğu evin kapısının önünde durdu ve: 'Ey Hasan'ın babası, Allah'ın seni bağışlasın, İslam dinini kabul eden ilk insanlar arasında imanla tertemizi, inanç bakımından herkesten üstünü, Allah'tan pek korkanı, fedakarlık edeni, peygamberi en çok koruyan ve peygambere sahabeleri arasında en çok güvenilir olanı sen idin. Peygambere ahlak, hareket ve türlü davranış cihetiyle daha çok benzeyen sensin.

İslama, peygambere ve tüm insanlar için yaptığın fedakarlıkların için Allah seni mükafatlandırsın. Peygamberin sahabeleri zayıf oldukları zaman sen güçlüydün. Sahabeler oturdukları zaman sen meydana girdin. Onlar rezil oldukları zaman sen kıyam ettin. Onlar haktan uzak oldukları zaman sen hak yolu üzere hareket

ettin. Onlar tembelleştikleri vakit sen mücadele ettin. Çünkü sen peygamberin halifesiydin. Bu denilenlerde şek ve şüphe yoktur.

Münafıkların ve ikiyüzlülerin yaptığı kötülükler karşısında, kinleri, kıskançlıkları ve pislilikleri karşısında sen asla pes etmedin.

Sahabeler arasında konuşurken yavaş konuşanı, Allah'a daha çok itaat edeni, az konuşanı, doğruları söyleyeni, büyük fikirlere sahip olanı, amelde daha iyi olanı, her şeyi daha iyi bileni ve tanıyanı sendin. Allah'a ant olsun ki hem önce hem sonra dinin büyüğü sendin.

Müslümanlar önce parçalandılar ve ayrıldılar. Daha sonra haktan uzak oldular. Müslümanlar senin himayen altında oldukları vakit sen inananların sevilen babasıydın. Onların taşıyamadıkları yükleri sen taşıydın. Onların yok ettikleri şeyleri sen korudun, onların terk ettikleri şeyleri sen terk etmedin. Onlar dünya malına meyil ettikleri zaman sen dini korudun. Onlar güçsüz kaldıkları zaman sen tahammül ettin. Onlar kaçtıkları vakit sen sabır ettin. Onların dökmek istedikleri kanın dökülmesine sen engel oldun. Onlar senin varlığının bereketiyle düşünemeyecekleri kadar çok hayırlara ulaştılar. Ey Ali, sen kötülere düşman iyilere dosttun.

Allah'a ant olsun ki sen böylesi şeyler için yaratılmışsın. Allah'ın vergisiyle saadete ulaştın, öncülükler yaptın ve böylece faziletlere ulaştın.

Her zaman örnek insandın. Kalbin hiç bir zaman kötülük taşımadı. Gözlerin zayıflamadı. Korkmadın ve asla boyun eğmedin.

Dağa benzediğin için rüzgarlar seni yerinden oynatamadı. Böyle olduğun için peygamber senin hakkında; **arkadaşlık ve de emanette insanların en hayırlısının** sen olduğunu söylemiştir.

Sen, kendi yanında alçak gönüllüsün, Allah'ın yanında ise büyüksün. Yeryüzünde inananların dostu yine sensin.

Hiç kimse senin hakkında her hangi bir eksilik bulamazdı. Hak için hiç kimseye taviz vermedin.

Güçsüz ve mazlum olan herkes senin yanında, sen haklarını geri alıncıya kadar güçlü ve azizlerdi. Senin yanında olan güçlü ve kuvvetli olan herkes hakkını eda ederdi. Uzak veya yakın herkes senin yanında aynı eşit haklara sahipti.

Sen hakkı ve doğruları savunurdun. Konuşmaların doğru ve yerindeydi. Emirlerin mükemmel, fikirlerin ilimdi.

Senin varlığınla doğru yol nurlandı, zor işler kolay oldu, ateşler söndü. İslam dini seninle nurlandı ve güçlü oldu. Allah'ın emri açıklandı, inkarcılar sevmese de inananlar senin varlığınla dirildiler. Önderilikte hep ilerideydin.

Allah'a ant olsun ki Müslümanlar artık senin gibi büyük bir insanı bulamazlar. Sen, inananların yardımcısı ve önderisin. Dağ gibi onlara siper oldun. Kötü kişilere karşı ise oldukça acıklı bir insansın. Allah seni peygamberine kavuştursun. Senin sevabından bizleri mahrum etmesin, senden sonra bizleri dalalete uğratmasın', dedi.

Cenazenin etrafındaki insanlar onun konuşmasının tamam olmasını bekledikleri için susmuşlardı. Nihayet o kişi konuşmasını bitirdi ve ağladı. Diğer insanlarda ağlıyorlardı. Daha sonra onu aradılar ama bir daha bulamadılar”.

Kaynak: Adil Ali Atalay

Ehlibeytin Mucizeleri

Sayfa: 208, 209, 2010

Hız. Ali'nin, Hız. Fatma Ananın Hakka Yürümesinden Sonra Söyledikleri

Hız. Fatma Ananın, Hız. Peygamberin hakka yürümesinden sonra neler yaşadığını, nasıl zorluklarla mücadele ettiğini, somut olarak Fedek hurmalığı örneğinde olduğu gibi nasıl haksızlıklara maruz kaldığını, onun vefatından sonra Hız. Ali çok özlü bir şekilde dile getiriyor. Hız. Ali, Hız. Muhammed'e adeta şikayette bulunuyor. Onun hakka yürümesinden sonra nasıl söz verenlerin sözlerinden döndüklerini hiç bir tartışmaya yer vermeyecek kadar açık bir şekilde dile getiriyor. Hız. Hüseyin'den rivayet edilen bu bir nevi içini dökme, dertleşme şöyle geçiyor kitaplarda.

“Annem Fatma vefat ettiğinde babam Ali onun cenazesini gizlice defnetti. Kabri, insanların göremeyecek şekilde düzeltti. Sonra kalktı, yüzünü dedem Hız. Muhammedin kabrine taraf yöneltti ve, 'Ey Allah'ın elçisi, benden sana selam olsun. Kızın, kalbinin parçası, bu toprakta defnolunan, benden ayrılıp sana gelen bu Fatma'dan sana selam olsun. Allah, onun sana taraf gelmesine ve ulaşmasını sağlamıştır.

Ey Allah'ın elçisi, senin sevgili kızının ayrılığından sabırsız oldum, dünya kadınlarının efendisi olan Fatma'nın ayrılığına tahammül edemez oldum.

Ey Allah'ın elçisi, artık hem renkli gökyüzü ve hemde serilen yeryüzü gözümde küçülmeye ve de kötü görünmeye başladı. Üzüntüm devam ediyor. Dertlerim kalpleri kanatır oldu. Kederim ise sonsuzlaşır oldu.

Ey Allah'ın elçisi, ümmetinin kızın Fatma'ya yaptığı haksızlıkları o pek yakında sana haber verecektir. Olanların hepsini ondan sor ve haberlerin tamamını ondan öğren. Çünkü onun derdi çoktur. Dertlerini ateş misali göğsüne çekiyordu. Bu dünyada dertlerini söylemek ve açıklamak için fırsat bulamadı. Ancak şimdi ise olanların tamamını sana anlatabilir.

Allah'ın huzurunda kızının cenazesini gizlice defnedildi. Hakkı olan her şey elinden alındı. Mülkiyetine dahi sahip çıkamaz oldu. Oysa uzun müddet dahi geçmedi. Çünkü daha senin ismin unutulmamıştır.

Ey Allah'ın elçisi, artık şikayetimi yalnız Allah'a arz edebilirim. Başka kimsem yoktur. Ey Allah'ın elçisi, en güzel dostum ve yakınım sen idin. Allah'ın selamı sana olsun, rahmet ve rızvanı ise Fatma'ya olsun' dedi”.

Gönüllerin sultanı imam Hüseyin'in ağzından tarih kitaplarına geçen bu sözler, sadece acılı bir eşin acısını dile getirmesi olarak anlamak eksik bir algılama olur. Burada dile getirilenler, Hz.

Muhammedin vefatından sonra yaşanan ihanetlerin, haksızlıkların tespiti olarak algılamak gerekiyor. Bir noktada da daha sonra devam edecek olan ve etkileri halen devam eden haksızlıkların, zalimliklerin habercisi olarak algılamak gerekiyor. Hz. Peygamberin ciğer pasesi Hz. Fatma'ya yapılan haksızlıklara ve haksızlığa göz yumanlara lanet olsun!

Kaynak: Adil Ali Atalay

Ehlibeytin Mucizeleri

Sayfa: 214,215,216

Alevi Tarihinde Ehlibeyt ve 12 İmamlar Dönemi Bilinmesi Zaruri Bir Dönemdir

Dünyaya her anlamda; askeri, siyasi, kültürel, inançsal, ekonomik olarak egemen olmak isteyen güçler ve bu güçlerin yerel yansımaları her toplumsal kesim için yaptıkları çeşitli planlamalar ve yönlendirmeleri Aleviler ve Alevilik içinde yapıyorlar. Bunun sonucunda yeteri kadar inançsal bağları gelişmemiş olan/zayıf olan bazı Alevilerin kafası doğal olarak karışıyor. Çünkü Alevilere yönelik plan ve hesapları olan güçler çok profesyonelce ve yaygın bir şekilde yayın faaliyetleri ve daha başka araçlarla kendi hesaplarına uyacak bir Alevi toplum kesimi oluşturmak istiyorlar. Bu amaç doğrultusunda her yolu ve yöntemi deniyorlar.

Çoğunlukla geniş kitlelerin farkında olmadığı ve hatta bazı durumlarda Alevi kökenli kişi ve kurumların bile bu hesaplara hizmet ettiği (farkında olarak veya olmayarak) çalışmaların sonuçlarını Aleviliğe aşk ile bağlı olanlar çok yakıcı şekilde yaşıyorlar. Bu sonuçlardan biride Alevilik tarihinde, Alevilik inanç gerçekliğinde Ehlibeyt gerçekliğini yok etmek, edemediği zaman ve mekanlarda ise yok saymak sonucudur.

Alevilik yoluna bağlı, Alevilik inancını aşk ile yaşamak ve yaşatmak isteyenler Aleviliğin/Alevilerin tarihini bir bütün

halinde gerçekçi ve doğru bir şekilde bilmek durumundalar. Bu, tarihi bir bütün halinde bilince çıkarmaya Ehlibeyt ve 12 İmamlar dönemi de dahildir. Alevilik inancı bir Ehlibeyt inancıdır. Ehlibeyt sevgisinin, bağlılığının biçimlendirdiği bir inançtır. Bunu yok etmek, yok saymak Aleviliği yok etmektir.

Alevilik inancının temeli olan Ehlibeyti yok etmek demek, Alevileri köksüz bırakmaktır. Kökleriyle bağları kopmuş olan bir toplum boşlukta yalpalanmaya ve kısa bir süre sonrada yıkılıp yok olmaya mahkumdur. Aleviler için yapılan bunca çalışmanın götüreceği sonuç budur. Boşluğa düşürmek, yıkıp yok ederek kendi siyasi, ekonomik, inançsal, kültürel çıkarlarına, egemenliklerine hizmet eder hale getirmek. Bir birinden bağımsız ve bir biriyle çelişkili, çatışmalı faaliyetlerin amacı budur.

Bu amaçlar içindir ki Alevilik tarihinde Ehlibeyt gerçekliğinin bilinmesi gerektiğini söyleyenlere ısrarla başka tarihsel dönemler üzerinde durulması gerektiği ve Ehlibeyt döneminin Aleviler için pek de önemli olmayan bir dönem olduğu düşüncesi ve bu düşüncenin eylemleri dayatılıyor. Oysa Alevilik tarihine bütünlüklü bakıldığında çok daha net bir resim ortaya çıkıyor. Bu net resmin ortaya çıkmasını istemeyenler Ehlibeytin eksik olması için ellerinden geleni yapıyorlar.

Sonuç olarak; Alevileri Şiileştirmek, Sünnileştirmek, ateist hale getirmek, kendi siyasi, ekonomik çıkarlarına hizmet eder hale getirmek isteyenlere inat bizler ısrarla, ıkrarla yolumuza ve inancımıza bağlı kalmaya devam edeceğiz. Ehlibeyte bağlı kalmaya ancak aynı zamanda diğer inanç önderlerimiz olan Hacı Bektaşları, Pir Sultanları, Hasan Sabbahları, Hamdan Karmatları, Eba Müslümleri, Seyyid Nesimileri, Babaileri, Bedrettinleri, Hallac-ı Mansurları... ve daha nicelerini de sahiplenerek, değerlerine bağlı kalarak inancımızı yaşamaya ve yaşatmaya devam edeceğiz.

Bir kez daha belirtelim ki Ehlibeytsiz Alevilik olmaz. Olmayacağı için, Alevi olmanın gereği olarak Ehlibeyt gerçekliğini asgari düzeyde de olsa bilmek her Alevi için zorunludur.

İmam Hüseyin Güzelliktir

**Muhammed Ali'nin çeşmi çerağı
Erenler bağının gülşeni bağı
Ciğerler paresi gönül durağı
Gözlerimin nuru İmâm Hüseyin**

Ehlibeyti, Ehlibeytin nadide çiçeği Hüseyin'i sevmek, onu anmak, ona ağlamak, onun için yas tutmak; öyle dışarıdan bakılınca kolay anlaşılacak bir olay değildir.

Tarihsel olduğu kadar güncel, güncel olduğu kadarda geleceğe de yansıyacak olan bir gerçekliktir Ehlibeyt ve İmam Hüseyin.

Bu satırlar Muharrem orucunun ilk gününde yazılıyor. Mevsim kış olduğundan ve bu satırları yazan soğuk bir şehirde yaşadığından ısı eksi 10 derecede. Hava bu denli soğukken bu satırları yazan ve bu satırların yazarı gibi daha niceleri hala Kerbela çölünün o dayanılmaz yakıcılığını yüreklerinin en derin yerinde hissediyorlar. Hissetmekten öte yaşıyorlar.

Dedik ya, dışarıdan bakılınca öyle kolay anlaşılacak bir durum değil. Bu durumu anlamak için empati yapmaktan daha fazlasını

yapmak gerekiyor. Belki o da yetmeyecek bunu anlamaya. Belki genlere işlemiştir, kalıtsal hale gelmiştir Ehlibeyt sevgisi.

Sonuçta Ehlibeyte olan aşk, bağlılık devam ediyor. Belki şekilsel olarak, zamanın getirmiş olduğu bir takım biçimsel değişimler olmuştur. Ancak öz aynıdır. Bundan asırlar önce nasıl bir bağlılık yaşanmışsa günümüzde de yaşanmaya devam ediyor.

İnsanlık var oldukça da İmam Hüseyin'e, Ehlibeyte olan bağlılık, aşk devam edecektir. Bundan eminim.

Neden bu kadar eminim bundan? Çünkü insanlık her zaman güzelliği arayacak, güzelliğe ulaşmaya çalışacak, güzelliği yaşamak isteyecektir. Güzelliklerin hakim olduğu bir yaşam mutluluk dolu bir yaşamdır.

İmam Hüseyin güzelliştir. Kelime anlamı ile Hüseyin demek güzellik demektir. Güzel olanın arayışında olan insanlığın yolu - bir noktada kaçınılmaz olarak- İmam Hüseyin'e çıkacaktır. İmam Hüseyin'in şahsında temsil olunan değerlere çıkacaktır.

İmam Hüseyin güzelliştir. Güzel olan, iyi olan ne varsa onda temsilini bulmaktadır.

İmam Hüseyin'in güzelliği öyle zamanla, mekanla sınırlı göreceli bir güzellik değildir. İnsanın olduğu her yerde ve her çağda geçerliliğini koruyan daimi bir güzelliştir.

İmam Hüseyin Ehlibeyttendir. Ehlibeyt ise Hakkın nurunun yansımasından başka bir şey değildir. Hakkın nurunun güzelliğinden ala bir güzellik düşünebilir mi?

Soğuk bir kış akşamında yüreği Kerbala çölünün ateşiyle yanan cümle yol süren canlara aşk ile.

On Dört Masumu Pak kimlerdir?

Henüz çocuk yaşta iken zalimce katledilen ondört çocuğun adıdır. Ondört Masum Pak, arılığın, masumlüğün, saflığın sembolüdürler. Ondört Masum Pak, Alevi toplumu için masumiyetin temsilcileri olmaları ile günlük yaşam içinde dahi anılırlar. Ondört Masum Pak, Ehlibeyt ve Oniki İmamlar'ın evlatlarıdır.

Ondört Masum-ı Pakların isimleri ve şehadetleri:

1. **Muhammed Ekber:** Hz. Ali'nin oğludur. Henüz 40 günlük iken Hz. Ali'yi Ebubekir'e biat ettirmek için evine baskın düzenleyen Ömer'in adamı olan Tahir tarafından kapı Hz. Fatma'nın üzerine devrilir. Bu esnada Fatma Ana'nın kucağında bulunan Ekber kapı altında ezilerek şehit olur.
2. **Abdullah:** Hz. Hasan'ın oğludur. Yedi yaşında iken Muaviye'nin adamlarından Talha bin Amir tarafından şehit edilir.
3. **Abdullah:** Hz. Hüseyin'in oğludur. İki yaşında iken Kerbela'da Erzak Dımışki tarafından şehit edilir.
4. **Kasım:** Hz. Hüseyin'in oğludur. Üç yaşında iken Kerbela'da Hezime Kahl tarafından şehit edilir.

5. **Ali Asgar:** Kerbela kıyımında bir yaşındaydı. Babası Hz. Hüseyin tarafından su verilmesi için Yezid'in askerlerine gösterilir. Bu esnada İbni Sadi'nin emriyle Harmele adında bir okçu tarafından şehit edilir.
6. **Kasım:** Zeynel Abidin'in oğludur. Üç yaşında iken Bekir İbni Ur tarafından şehit edilmiştir.
7. **Ali Eftan:** Beşinci İmam Muhammed Bakır'ın oğludur. Altı yaşında şehit edilir.
8. **Abdullah:** Altıncı imam Cafer Sadık'ın oğludur. Üç yaşında İbni Mercan tarafından şehit edilir.
9. **Yahya Hadi:** Altıncı imam Cafer Sadık'ın oğludur. Üç yaşındayken Abbasi hükümdarının huzurunda şehit edilir.
10. **Salih:** Yedinci imam Musa Kazım'ın oğludur. Dört yaşında iken şehit edilir.
11. **Tayyip:** Yedinci imam Musa Kazım'ın oğludur. Yedi yaşında iken şehit edilir.
12. **Cafer Tahir:** Dokuzuncu imam Muhammed Taki'nin oğludur. Dört yaşında iken şehit edilir.

13. **Cafer:** Onuncu imam Ali Naki'nin oğludur. Bir yaşında iken şehit edilir.
14. **Kasım:** Onbirinci imam Hasan Askeri'nin oğludur. Bir yaşında iken şehid edilir.

Not: Ayrıca Ondört Masum-i Pak deyimi Hz. Muhammed, Hz. Fatma ve On İki İmamlar içinde kullanılıyor.

On Yedi Kemerbest kimlerdir?

Onyedı Kemerbest; Hz. Muhammed'e, Hz. Ali'ye, Ehlibeyt'e bağlı kırklar meclisinin üyeleri arasında bulunan, Hz. Ali tarafından kemerleri bağlanmış olan onyedı önderdir. Onyedı Kemerbest'in çoğu Ehlibeyt yolu için şehit olmuştur.

Onyedı Kemerbest'in adları:

1. Selmani Farisi
2. Ammar bin Yaser
3. Malik Eşter bin Haris
4. Muhammed bin Ebubekir
5. Veysel Karani
6. Abuzer Gaffari
7. Harrim bin Haris
8. Abdullah bin Yedi-Hazai
9. Abdullah bin Adiel
10. Abu el Hişam
11. Haris Şeyhani
12. Haşim bin Utbe

13. Muhammed bin Abu Hazika
14. Kamber hazretleri
15. Murtefi bin Vezza
16. Said bin Kays
17. Abdullah bin Abbas